

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 106

Ple del Parlament

Sessió 50, primera reunió, dimecres 19 d'abril de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	5
Pregunta al Govern sobre la preinscripció a la formació professional per al curs 2023-2024 310-00504/13	5
Pregunta al Govern sobre les accions per a lluitar contra el frau fiscal 310-00505/13	7
Pregunta al Govern sobre les polítiques feministes 310-00506/13	9
Pregunta al Govern sobre les mesures per a prevenir l'organització de grups violents 310-00493/13	10
Pregunta al Govern sobre la política estigmatitzadora del Govern amb relació al que no és dogmàticament català 310-00494/13	12
Pregunta al Govern sobre els ajuts a les famílies per a l'adquisició de material escolar 310-00500/13	13
Pregunta al Govern sobre el nomenament dels membres del consell acadèmic de l'acord de claredat 310-00501/13	15
Pregunta al Govern sobre la gestió de la T-Jove 310-00502/13	17
Pregunta al Govern sobre el motiu pel qual no es va convocar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya a la cimera contra la sequera 310-00496/13	19
Pregunta al Govern sobre el funcionament dels centres penitenciaris 310-00503/13	20
Pregunta al Govern sobre la gestió del cicle de l'aigua 310-00497/13	22
Pregunta al Govern sobre la situació educativa 310-00498/13	24
Pregunta al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació 310-00499/13	26

Pregunta al Govern sobre la regulació dels lloguers després que s'aprovi la llei de l'Estat de l'habitatge 310-00495/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la cimera contra la sequera i la política amb relació a aquesta qüestió 317-00283/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper i l'estatus del castellà i l'equilibri entre llengües en la societat catalana 317-00282/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política per a reduir el nombre de creuers a Barcelona i als principals ports de Catalunya 317-00284/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre el model turístic i la contaminació que causen els creuers 317-00288/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'exercici de la cultura de la cancel·lació, per exemple amb relació a la seguretat ciutadana o la immigració 317-00285/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de credibilitat, lideratge i suport parlamentari, especialment amb relació a la política per a combatre la sequera 317-00287/13	38
Pregunta al president de la Generalitat sobre el posicionament dels organismes internacionals, i especialment el pronunciament de cinc relators de l'Organització de les Nacions Unides, amb relació a la causa general contra l'independentisme 317-00289/13	39
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assistència jurídica als mossos d'esquadra en causes judicials i les accions per a defensar el cos 317-00286/13	41
Projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès 200-00019/13	43
Proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari 202-00052/13	55
Interpel·lació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs 300-00312/13	71
Interpel·lació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal 300-00310/13	79
Interpel·lació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles 300-00309/13	86
Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra 300-00314/13	92
Interpel·lació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat 300-00315/13	100
Interpel·lació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població 300-00318/13	106
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta 300-00316/13	112

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 50.1

La sessió s'obre a un quart de deu del matí i nou minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Albert Capelleras González.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Interior, el conseller de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès (tram. 200-00019/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple.
3. Proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari (tram. 202-00052/13). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 520, 8).
4. Interpel·lació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles (tram. 300-00311/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal (tram. 300-00310/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles (tram. 300-00309/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00314/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat (tram. 300-00315/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població (tram. 300-00318/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta (tram. 300-00316/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'economia de plataformes (tram. 300-00317/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera (tram. 300-00313/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs (tram. 300-00312/13). Jessica González Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional (tram. 302-00270/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00273/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model residencial (tram. 302-00271/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies (tram. 302-00274/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme (tram. 302-00275/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva (tram. 302-00272/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme (tram. 302-00276/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes i les oportunitats del Camp de Tarragona (tram. 302-00277/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia. Diputats, diputades, comença la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Els faig avinent que dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària i que un diputat ha sol·licitat poder votar telemàticament.

Sí, diputat Nacho Martín Blanco, per què em demana paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, per una crida a l'observança del Reglament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Digui.

Ignacio Martín Blanco

La verdad es que, presidenta, ya el hecho de que ustedes hayan decidido aceptar el voto telemático del señor Lluís Puig es una nueva vuelta de tuerca a un atropello que nos parece ya excesivo, porque si aquí todo el mundo va a poder votar telemáticamente, díganoslo y nos vamos todos a casa, señora Vergés. Eso..., o bien cualquier causa puede suponer que alguien pueda desde casa votar telemáticamente, avísenos porque ciertamente esto es una excepción de persona, es una decisión arbitraria que usted y la Mesa no pueden tomar. Es contraria a la Constitución y contraria a lo que dice el Tribunal Constitucional. Por tanto, ya le aviso que antes de que acabe la sesión de la mañana vamos a presentar una reconsideración, porque no podemos permitir este nuevo atropello por parte de la Mesa.

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Doncs els informo que ahir la Mesa va acordar habilitar aquest supòsit de vot telemàtic en situacions excepcionals. Per tant, en el seu llenguatge utilitzava el «*todo el mundo podrá votar*». Això és una habilitació de la Mesa, és un acord de Mesa, amb les circumstàncies..., els diputats han de sol·licitar-ho i la Mesa, d'acord amb les circumstàncies en les que s'aprova l'acord, doncs, ha de poder autoritzar o no aquest mecanisme de vot telemàtic. Així ho ha sol·licitat el diputat Lluís Puig, exiliat per culpa de la repressió, i es comptabilitzarà a l'acta de la mateixa manera que s'ha fet fins ara. Tenim constància d'una reconsideració entrada, que serà tractada en una pausa després de la sessió de control.

(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat; per què em demanava paraula?

Joan Garriga Doménech

Sí, por el artículo 90, observancia del Reglamento. *(Pausa.)*

A mí me gustaría saber en qué artículo se basa para aprobar este voto telemático, porque el artículo 95 prevé la delegación del voto, que es lo único que se prevé para evitar la presencialidad, y en este caso establece dos criterios. Uno, estar embarazado, o embarazada, y otro tener una enfermedad de larga duración. Yo no sé si el caso de Lluís Puig es el segundo, de enfermedad de larga duración. De qué tipo, si la ha acreditado, o si es que está embarazada, pero en el caso de voto telemático no está en este Reglamento que ustedes aprobaron, y supongo que ustedes cumplen el propio Reglamento del Parlament de Catalunya. O tampoco ni eso. Me gustaría que me contestase la Mesa.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, doncs es comunica l'acord que va prendre ahir la Mesa, i allà podrà veure, precisament, que no és per aquest article que parla de les delegacions de vot, i que l'acord l'ha pres la Mesa per habilitar aquest vot telemàtic i, per tant, així hem pres en consideració avui la sol·licitud del diputat perquè pugui votar telemàticament, i l'hem autoritzat perquè sigui així. I, per tant, això és el que passarà avui. Si tenen alguna cosa ja, ens ho faran saber més enllà de la seva intervenció d'ara.

Continuem. Atesa la sol·licitud formulada, també pel Govern, els informo que ja ha estat informat a tots els grups parlamentaris que la primera interpellació d'aquesta tarda, en lloc de ser el punt 4 serà el punt número 13 de l'ordre del dia. El punt 4 se substanciarà demà com a primer punt de l'ordre del dia, a les 9 del matí, i en lloc del punt 13 se substanciarà el punt 11. Per tant, l'ordre de les interpellacions d'aquesta tarda és començant pel número 13 i continuant per les 5, 6, 7, 8, 9, 10. I demà al matí l'ordre serà: la 4, la 12, la 11, i continuant per la 14, 15, 16 i 17. Sí? *(Pausa.)* Atès, doncs, que això ha estat informat a tots els grups, queda modificat aquest sentit de l'ordre dins de l'ordre del dia.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, així mateix, els informo que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/12 del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 604 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Procedim, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral, preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la preinscripció a la formació professional per al curs 2023-2024

310-00504/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la preinscripció a la formació professional per al curs 2023-2024. Formula la pregunta el diputat Jordi Albert i Caballero, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Bon dia, bon dia a tothom. Conseller, el Govern, el passat 27 de març, va signar un acord per a la planificació de l'oferta integrada de l'FP. Ho va fer amb les organitzacions sindicals i patronals més representatives de l'àmbit

de la formació professional. L'acord per a la planificació de la formació professional és un instrument que permet establir els criteris generals de planificació i els criteris específics en l'àmbit educatiu i del treball, així com els principals compromisos en matèria d'informació i orientació formativa i professional.

Aquest acord és el resultat del diàleg social permanent en el marc de la comissió rectora del sistema. Per primer cop a la història, s'han concertat els criteris que han permès la planificació i priorització de 445.818 places, amb un increment del 6,92 per cent amb relació a l'any anterior, i una inversió pressupostària de 901,7 milions d'euros. D'aquestes places, 31.323 corresponen a certificats de professionalitat; 171.028 a l'àmbit de l'educació, i 243.467 corresponen a la formació contínua.

De fet, de cara a la preinscripció per al curs 23/24, el Departament d'Educació torna a incrementar l'oferta i consolida així el creixement dels darrers anys. Una preinscripció que s'ha avançat per donar inici al setembre. I el 22 per cent dels nous grups estan adreçats a persones joves en situació de vulnerabilitat social.

I quines són les famílies professionals que més creixen? Sanitat, electricitat i electrònica, comerç i màrqueting, que coincideixen amb els cicles més demandats en la passada preinscripció. Per tant, s'ha fet la feina i, en aquest sentit, doncs, continua reduint-se el gap entre les sollicituds i les opcions formatives.

Tots els increments dels grups s'han planificat tenint en compte les necessitats del teixit productiu d'arreu del territori. Per tant, continuem avançant en reduir les distàncies entre les necessitats del món del treball i l'oferta formativa en l'àmbit de la formació professional. S'està fent bona feina, conseller. Com valora aquest acord i l'avançament de la preinscripció i matrícula en la formació professional?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat Albert. Diputats, diputades... Bé, doncs gràcies per la pregunta, que em permet compartir algunes de les principals característiques d'aquesta oferta de la formació professional per al proper curs 23-24. En destacaré tres.

La primera. Per segon curs, aquest curs 22-23 del primer curs que ha passat, ho fem des d'una mirada integral; ho fem amb la conselleria de la Presidència, a través de l'Agència de Formació Professional, i ho fem amb la conselleria d'Empresa i Treball. Per tant –vostè ho destacava–, tota l'oferta de formació professional de forma integrada.

Segona característica. Per primera vegada aquesta oferta és fruit d'un acord –vostè ho deia– amb les principals patronals –amb Pimec, amb Foment– i amb els principals sindicats –amb Comissions Obreres i UGT–, i també amb la participació dels agents i els ajuntaments del territori.

I tercera característica. Estem davant de l'oferta més alta de formació professional que mai hem tingut i, per tant, estem davant de l'oferta de formació professional en la que tindrem més professorat i també més alumnat cursant aquests estudis.

Quan va començar la legislatura vam fer una afirmació, que és la següent, que és que aquesta seria la legislatura, que aquesta hauria de ser la legislatura de la formació professional. I quan fas una afirmació d'aquestes característiques has de fer que els fets acompanyin. I això és el que hem fet els darrers dos anys.

Tres grans reptes a la formació professional, amb els quals estem donant resposta a aquesta afirmació de que aquesta és i serà la legislatura de la formació professional. Havíem d'incrementar l'oferta –havíem d'incrementar l'oferta. Per al curs vinent tenim increment de demanda i, per tant, hem de gestionar aquest èxit. Per tant, incrementem l'oferta. Garantim plaça perquè tothom que vulgui cursar estudis de for-

mació professional els pugui cursar. Per tant... És molt important la quantitat de places, però també molt important la qualitat. Per tant –vostè s'hi referia–, hem de ser capaços que l'oferta s'adapti a les necessitats del mercat laboral, a la incorporació immediata al mercat laboral.

Segon repte: millorar el procediment que teníem fins ara. De cara al curs vinent, per primera vegada també, tot l'alumnat que participi en el procés ordinari de preinscripció sabrà la plaça que té abans de començar el curs. I, en lluita contra l'abandonament, aquest curs actual vam fer un salt endavant importantíssim, que és garantir plaça pràcticament en un 97,5 per cent, per tant, pràcticament per a tothom, a tots els joves de quart d'ESO que volguessin cursar cicles formatius de grau mitjà.

Orientació és un altre dels reptes. Sacsegem l'orientació dins del departament i dins dels ens locals, també per acompanyar l'alumnat. Apostem per la formació professional i, per tant, seguim endavant, seguim fent camí per fer aquest salt endavant que Catalunya necessita per a la formació professional que somiem el 2030. Catalunya, país capdavanter en educació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les accions per lluitar contra el frau fiscal.

Pregunta al Govern sobre les accions per a lluitar contra el frau fiscal

310-00505/13

Formula la pregunta la diputada Maria Jesús Viña i Ariño, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, la lluita contra el frau ha estat una pedra de volta de la tasca d'Esquerra Republicana al capdavant de la conselleria d'Economia i Hisenda. Natres no som aquells que mirem a una altra banda quan grans empresaris, grans patrimonis, fan befa de l'esforç de la ciutadania evitant pagar el que els toca. No som els de les amnisties fiscals a morosos. En un país on la taxa de risc de pobresa als menors de setze anys és gairebé d'un trenta per cent, la redistribució no és una opció, és un imperatiu.

I, per això, ens calen pressupostos expansius com els que hem aprovat el 2023, que garanteixen no deixar ningú enrere. I ens calen polítiques valentes com el pla pilot de la renda bàsica universal, que ens ha de servir per entendre com podem erradicar la pobresa al nostre país. I per això és imprescindible consolidar els ingressos del sector públic. Ho és denunciant el dèficit fiscal. Si poguéssim disposar de la totalitat de recursos que generem, podríem fer una Catalunya més justa, molt més equitativa i molt més pròspera. Però també ho és garantint una política fiscal redistributiva i de progrés. És imprescindible garantir que tothom compleix amb les seues obligacions, que tothom paga el que li toca.

I per això Esquerra Republicana ha fet de la lluita contra el frau fiscal un motor de la nostra acció política. Ho hem fet potenciant les nostres institucions, en especial l'Agència Tributària de Catalunya, assegurant que tothom contribueix al bé comú en la mesura que li pertoca. El primer pla de prevenció i reducció del frau fiscal 2015-2018 va realitzar més de 207.685 actuacions de control, que van descobrir més de 740 milions de frau en quatre anys.

El gruix d'aquest frau es concentra en els impostos de successions i donacions, patrimoni, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, impostos que en la seva majoria afecten les capes més benestants de la ciutadania. Un frau fiscal que és un privilegi dels més rics, un privilegi que no podem tolerar. I les dades del ba-

lanç del segon pla de prevenció i reducció del frau fiscal per al període 2019-2022 evidencien aquest compromís contra el frau.

En el debat de la tramitació de pressupostos vam poder veure com molts ens parlaven de la necessitat de generar eficiències, però n'hi ha que només entenen eficiències com a retallades i s'obvia també el rol que tenen els plans contra el frau fiscal per generar estes eficiències i consolidar ingressos.

Per este motiu, consellera, li volíem preguntar sobre el balanç que fa del segon pla de prevenció i reducció de frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries per al 2019-2022.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, certament, aquest any 2022 hem tancat i hem explicat recentment el segon pla de prevenció i reducció del frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries. Un pla que ens ha permès aflorar centenars de milions d'euros a través del control, del seguiment de les obligacions tributàries, però també, i sobretot, a través d'actuacions de sensibilització i de prevenció.

I, en aquest sentit, m'agradaria destacar tres qüestions, fonamentalment. En primer lloc, que l'Agència Tributària de Catalunya és una institució moderna, amb una autoexigència de millora contínua per situar-nos al costat de països capdavaners, de països avançats, que són precisament els que practiquen la col·laboració en matèria tributària. I aquesta, en definitiva, és la nostra missió: posar les coses fàcils a la ciutadania.

Així ho fem. Hem doblat o redoblat els esforços d'atenció al contribuent amb mesures com ja la possibilitat de complir, de poder abonar i de realitzar el cent per cent dels tràmits telemàticament. I anirem més enllà, perquè ja li anuncio que, abans de finalitzar aquest any 2023, posarem a disposició de la ciutadania una nova app, una aplicació que permeti, que faciliti, doncs, encara més la realització d'aquests tràmits junt amb altres elements també de facilitació, com esborranys d'ITP o un espai digital per al contribuent.

Per desgràcia, o malauradament, el frau fiscal encara és una realitat i cal combatre'l perquè, doncs, incomplir-lo és incomplir amb el deure que tenim com a ciutadania per reforçar els serveis bàsics, la sanitat o l'escola, serveis que necessitem per prosperar i gaudir de l'estat del benestar, recursos dels que ningú hauria d'apropiar-se perquè pertanyen al conjunt de la ciutadania.

Tota aquesta feina, certament, ens ha permès aflorar 1.055 milions d'euros en aquest període 2019-2022, i per contextualitzar-ho, parlem d'un volum de recursos molt substancial, equivalent a tota la partida d'universitats, de finançament a universitats o un volum equivalent a la partida de polítiques mediambientals del cicle de l'aigua del pressupost de Justícia, més del doble del pressupost de Cultura i, de fet, que representa un quaranta-dos per cent d'increment respecte al frau aflorat en el darrer pla. Per tant, sens dubte demostra la feina feta per l'ATC i el seu compromís, doncs, no només amb el frau fiscal, sinó amb la transparència i rendiment de comptes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les polítiques feministes

310-00506/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques feministes. Formula pregunta a la diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Consellera; bon dia a tothom. De la mà del partit que va recórrer al Constitucional la llei de l'avortament, de la mà del partit que ha recorregut la modificació de la nostra llei contra les violències masclistes, de la mà del partit que té un líder, Núñez Feijóo, que considera que el dret a l'avortament no és un dret fonamental per a les dones, de la mà del partit que ja ha anunciat que recorrerà la llei trans. De la mà del PP i, per cert, també de la mà de Junts per Catalunya, el PSOE aprovarà al Congrés una contrareforma de la llei del «només sí és sí», una llei pionera fruit de les reivindicacions feministes que suposava una nova manera d'enfrontar les agressions sexuals.

Amb aquesta llei, la pregunta a la víctima deixava de ser «si et vas resistir» per passar a ser «si hi vas consentir». Posava el consentiment al centre. Però amb només sis mesos de la llei, una minoria de jutges i tot el soroll mediàtic que els ha acompanyat han decidit revisar condemnes sense tenir en compte ni la voluntat del legislador ni la instrucció de la fiscalia. Sabem que han estat prop d'un miler de condemnes revisades, de les quals prop d'un centenar han acabat en excarceracions. Ho sabem perquè ha estat un bombardeig mediàtic constant, perquè és aquí on la dreta més rànica ha decidit posar el focus, i al PSOE, malauradament –i ho dic de cor, per l'impacte que això tindrà en els drets de les dones–, li han tremolat les cames.

Al PSOE, i també a Junts per Catalunya, se'ls ha oblidat que la llei arribava després que la sentència de La Manada considerés que era un abús i no una violació. Amb la reforma que demà aprovaran, tornem a aquest model. Tornem a un model que no té en compte que el noranta-dos per cent de les agressions sexuals no s'arriben a denunciar mai. Els preocupa que hi hagi violadors al carrer? Un noranta-dos per cent no arribarà mai a la justícia. Tornem a un model en què ens tornaran a preguntar com anàvem vestides, per què tronàvem soles a casa a aquelles hores o si vam tancar prou fort les cames.

El 2004 va passar una cosa semblant després de la llei contra la violència masclista. Els primers mesos d'aquella llei hi va haver uns cent seixanta per cent d'augment dels sobreseïments. En aquell moment, però, vam tenir la fortuna que el PSOE de Zapatero no es va rendir, i n'estem convençudes que això ha salvat moltes vides.

Lamentem que aquest cop els hagin tremolat les cames. Lamentem que aquest cop s'hagin rendit a aquesta dreta més mediàtica i més rànica.

Consellera, com valora des del Govern de la Generalitat la reforma de la llei que tot sembla indicar que s'aprovarà demà al Congrés?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, efectivament, ens trobem davant d'una contrareforma en tota regla que va en contra de les reivindicacions que el moviment feminista havia fet al carrer i que no es pot fer en nom dels drets de les dones. De fet, com vostè apuntava, es denuncien sis violacions cada dia a l'Estat espanyol, un deu per cent aproximadament –es calcula– de les que es cometien. Quina és la preocupació que ha mostrat el PSOE amb aquesta contrareforma per aturar aquesta infra-denúncia?

L'any 2021, amb dades –les més recents– del Consejo General del Poder Judicial, sabem que només quaranta-sis violacions van acabar amb pena de presó. Quina preocupació ha mostrat el PSOE pel sobreseïment, per l'arxivament, pels nivells d'absolució, en bona mesura motivats per la manca de formació de la magistratura? El Ministeri de Justícia hauria d'estar vetllant precisament per revertir aquesta situació. Podria haver acceptat les esmenes d'Esquerra Republicana i Bildu per incorporar la formació obligatòria a tots els jutges i a tots els tribunals, però, en canvi, ha decidit tirar endavant una contrareforma que provocarà més revictimització. De fet, ho anunciava ja la ministra Pilar Llop quan parlava de «la ferida», aquest model anterior que revictimitzava les dones. El PSOE s'ha doblegat a la dreta, com vostè deia, la dreta política, mediàtica, també judicial, per tant, contribuint a reforçar aquesta alarma social que busca qüestionar precisament la voluntat de les dones, el seu testimoni. També l'assessor de la ministra, parlava..., tenia aquests dubtes de si havia de despertar o no la seva parella per mantenir relacions sexuals, i ho fa sabent que les revisions fermes no revertiran..., que seguiran havent-hi revisions a la baixa de les penes mentre no hi hagi aquesta formació obligatòria dels jutges i que, per tant, la impunitat pot seguir passant.

Des d'Igualtat i Feminismes han donat ple suport a aquesta llei perquè era plenament coincident amb el model a Catalunya. El Parlament de Catalunya va revisar la llei catalana el 2020 per posar el consentiment al centre. Fa anys també que la xarxa pública proporciona acompanyament psicològic i també assessorament jurídic a les dones sense necessitat d'una denúncia prèvia i l'estem reforçant, com presentàvem aquest novembre amb el model d'abordatge de les violències sexuals amb més recursos, amb nous serveis vint-i-quatre hores per atendre tant les violències sexuals més recents com les menys recents i, per tant, davant una contrareforma que revictimitza, des del Govern treballem per desvictimitzar i per acompanyar el procés de recuperació de les dones.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a prevenir l'organització de grups violents

310-00493/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per a prevenir l'organització de grups violents. Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Consejero Elena, ¿qué medidas está tomando su departamento para prevenir la creación de grupos organizados violentos?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, doncs el que està fent és construir, consolidar una policia amb força, una coordinació amb jutges i fiscals i, naturalment, una coordinació amb totes les policies europees, per combatre aquest tipus de delictes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Mire, en octubre de 2019, tras la sentencia del *procés*, Barcelona se vio sumida en el caos y las llamas. Y no es una hipérbole; esos días vimos contenedores arder, lanzamiento de piedras, tuercas, adoquines, mobiliario urbano destrozado, y el propio asfalto de plaza Urquinaona fundido por el fuego. El escenario era dantesco.

Los protagonistas, separatistas radicales aglutinados tras el nombre de Tsunami Democràtic, que reivindicó los disturbios, el ataque a la Jefatura de Via Laietana, la ocupación del aeropuerto de Barcelona, y también el corte de varias carreteras principales. Vaya, unos angelitos, los señores de Tsunami Democràtic. Hace unos días, un informe de la Guardia Civil confirmaba un secreto a voces: detrás de Tsunami Democràtic se encontrarían, presuntamente, los pobres mártires de la represión: Marta Rovira, Carles Puigdemont y Anna Gabriel, entre otros. O, lo que es lo mismo: Esquerra, Junts y la CUP, confabulados para dañar la imagen y la economía catalanas. La verdad es que ustedes tienen una curiosa forma de querer a Cataluña: quemando el corazón de su capital.

Marta Rovira y el señor Puigdemont, que siguen fugados de la justicia, a pesar de los esfuerzos de Sánchez por blanquear sus delitos. Ahora, todo cuadra: al parecer, ese historial de ilegalidades no acabaría en 2017. No me extraña que no vuelvan.

El informe de la Guardia Civil también cita destacados miembros de este Parlamento, como el secretario cuarto de la Mesa. Ustedes siempre prestigiando a esta institución. Y a mí me gustaría saber su opinión, señor Elena: ¿Qué le parecen todas estas informaciones que están saliendo a la luz? ¿Usted está cómodo compartiendo gobierno con un partido cuya secretaria general, la señora Marta Rovira, está siendo señalada como cabecilla de la revuelta?

Mire, esos días de octubre, los Mossos d'Esquadra –sus agentes, señor Elena– fueron atacados violentamente durante horas, en una batalla campal que, al parecer, era dirigida por sus jefes políticos. Se calcula que ocho mil personas ocuparon el aeropuerto, provocando la cancelación de ciento ocho vuelos, más de seiscientos heridos, pérdidas por 3 millones de euros, los cortes en la frontera; 45 millones de pérdidas. Les digo: curiosa forma la que tienen ustedes de querer a Cataluña.

Miren, estamos en una alerta de nivel 4 terrorista, pero tenemos a los Mossos investigando sus comandos violentos. Y da igual los esfuerzos de Sánchez por hacernos creer que ustedes son moderados, porque sus actos les delatan.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, vicepresidenta. Diputada, estem de campanya, eh? Ja es veu. Es nota –es nota, es nota.

Miri, estic molt orgullós –molt molt molt orgullós– de formar part d'una organització política en la que la seva secretària general és la Marta Rovira, una de les represaliades per l'Estat, per haver fet que es pogués votar en aquest país. Molt orgullós. (*Aplaudiments.*)

I ara li parlaré... I ara li parlaré, sí, de grups violents i de què fa el Cos de Mossos d'Esquadra: en primer lloc, construir una policia forta, una policia amb més presència, amb més presència al territori; també formar i impregnar tota l'organització per intentar detectar els moviments violents; també posar mitjans al servei de la informació i de la investigació; tecnologia de tota mena per combatre el terrorisme; coordinació entre les diferents policies, en el marc del CITCO, o l'accés a les bases de dades de les policies europees per poder combatre el terrorisme; coordinació judicial amb jutges i fiscals.

Efectivament, per combatre els atacs de grups violents, de radicalització religiosa, ideològica, que fomenten el terrorisme o el provoquen, o els delictes d'odi, el que

es fa és prevenció, anàlisi, detecció de grups, actuació i, naturalment, reacció. Tenim una policia, sí, preparada per combatre el terrorisme. Creia que la seva pregunta anava en aquest sentit. Veig que en el que estava era en un acte més de campanya electoral. Confii més en la policia del nostre país, que no és la policia d'aquest Govern, és la policia del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre sobre la política estigmatitzadora del Govern amb relació al que no és dogmàticament català.

Pregunta al Govern sobre la política estigmatitzadora del Govern amb relació al que no és dogmàticament català

310-00494/13

Formula la pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Fa uns dies, el Govern ens va fer arribar una proposta de declaració contra els discursos racistes i estigmatitzadors de les persones migrades. Nosaltres vàrem demanar eliminar tot rastre de discurs o de política estigmatitzadora per part del seu Govern, de tot allò que no és prototípica ni dogmàticament català. Què ens pensen respondre?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Vicepresidenta, gràcies. Diputada, no és cap sorpresa que segueixin amb la dèria fundacional d'intentar instrumentalitzar la llengua amb finalitats de dividir la societat. I aquí no hi trobaran mai el Govern, perquè aquest és un debat aliè totalment a la ciutadania. Més sorpresa sí que causa que es neguessin a signar un acord que sí que havien signat l'any 2009, quan mantenien els mateixos principis.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Consellera, ser català no és ser un bèstia; ser català no és ser un troglodita. Jo soc catalana, tan catalana com vostè i com qualsevol aquí, i mai de la vida se'm passaria pel cap insultar ni escarnir ningú per venir de fora, venerar una Mare de Déu o parlar una llengua que no és la catalana, però que n'és cosina germana. Perquè el castellà..., el español, no es una lengua impuesta a sangre y fuego, como pretenden ustedes y sus bulos de palo-zanahoria-subsención, la cutre Stasi del catalán, la Plataforma per la Llengua, que ahora nos enteramos de que también la tienen a pan y cuchillo no sé cuántos ayuntamientos del PSC. Felicitats, senyor Salvador Illa.

En fin, dejen de subvencionar a mentirosos y de creerse sus propias mentiras, porque resulta que el español es la lengua madre de la mayoría de los nacidos en Cataluña, y de muchos que, sin haber nacido en Cataluña, viven y trabajan en ella..., com la infermera de Cadis que va gosar protestar perquè se li exigís, no pas determinat nivell de català, sinó, sobretot, renegar de la llengua dels seus pares. Perquè d'això es tracta. Es tracta decretar calvari, humiliació i vergonya per qui no passi per la pedra picada de l'exclusió i del fanatisme.

Miri, vostè a mi no m'ha de venir a donar cap lliçó de defensa del català, perquè l'he defensat i el defenso amb ungles i dents des que era una nena petita. Però ara, que soc una nena més gran, ja no crec en l'home del sac franquista. O, millor dit, he descobert que l'home del sac franquista, a dia d'avui, són vostès.

Ja està bé de pretendre obligar tothom a demanar perdó per haver nascut on s'ha nascut, parlar el que es parla i ser com s'és. Ni la infermera de Cadis, ni els devots de la Mare de Déu del Rocío, alienats per la pornografia «indepe» de TV3, ni molt menys jo, pensem demanar-los perdó mai més per res. Al contrari, exigim que comencin a demanar perdó vostès per fer el que fan, que és una vergonya per tots els ciutadans de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Bé, deuen ser els únics que pensen que aprendre una llengua ens suposa desprendre'n una altra.

Però com que em preguntava per l'acord, doncs aprofito per explicar-li de què va l'acord per una campanya electoral lliure de racisme i de discursos estigmatitzadors contra les persones migrades que van signar la majoria d'aquesta cambra, cinc grups parlamentaris, que representen el vuitanta-cinc per cent dels escons.

És un compromís exprés de rebuig a qualsevol discurs racista que utilitzi atacs, que ataqui les persones, els col·lectius, pel seu color de pell, pel seu origen, pel seu fenotip; que assenyali grups sencers per manipular i voler explotar malestars socials. Aquest assenyalament, aquest buscar bocs expiatoris entre els nostres veïns i veïnes són pràctiques del feixisme, que les han vist aquí i en molts altres llocs. Per això diem que no passaran.

És un acord, també, que subscriuen totes les organitzacions professionals del món del periodisme del nostre país, per la seva funció democràtica de vetllar per desmuntar les mentides, per posar en evidència i contrastar les dades falses i els discursos manipuladors que es facin amb relació a les persones migrades i refugiades.

I, per tant, el missatge d'aquest acord és claríssim: que els partits signants no estan disposats a intentar rascar ni un sol vot ni els mitjans a tenir un sol *clickbait* generant odi cap a una part important dels nostres conciutadans i conciutadanes. I que l'antigitanisme, la islamofòbia, la xenofòbia i qualsevol altra forma d'expressió i de racisme atempten contra els drets humans i contra la democràcia.

Per tant, no signar aquest acord parla molt dels grups que no ho fan, d'on es posicionen. I, per tant, qui hauria de donar explicacions per no fer-ho són vostès.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els ajuts a les famílies per l'adquisició de material escolar.

Pregunta al Govern sobre els ajuts a les famílies per a l'adquisició de material escolar

310-00500/13

Formula pregunta el diputat Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Presidenta Borràs, president Aragonès, consellers, conselleres, diputades i diputats, bon dia. En el Ple del debat de política general, el president Aragonès va anunciar un pla de xoc valorat en 300 milions d'euros per fer front a la crisi i a la inflació i a la situació, doncs, de l'any 22. Concretament,

va anunciar que com que el cost de la vida i el seu augment ens afectava a totes i a tots..., va anunciar un escut social amb mesures dirigides al conjunt de la ciutadania, entre elles, per fer front i compensar el fort increment de les despeses en material escolar, una mesura que anava encaminada, segons deia textualment, «a afavorir l'equitat social en l'àmbit educatiu i a assegurar la igualtat d'oportunitats, i ho farem» –com deia– «vinculat a la llei de mesures» –que s'estava treballant– «i que acompanyarà els pressupostos del 23; ho farem a través d'una deducció de l'IRPF de les famílies de rendes mitjanes i baixes i s'incorporarà en el projecte de pressupost».

Això era al setembre de l'any 22. Han passat més de sis mesos. S'ha aprovat un pressupost per l'any 23, precisament entre el partit que dona suport al Govern i conjuntament amb el PSC i els comuns. Es va aprovar una llei d'acompanyament, una llei de mesures. En cap d'aquestes hem vist cap mesura encaminada a aquests 100 milions que van anunciar per afavorir l'increment de despesa del material escolar.

Per tant, conseller Cambray, hem vist que ni la deflactació de l'IRPF que vàrem proposar des de Junts, ni, com dèiem, cap partida en el Departament d'Educació; no hem vist reflectits aquests fins a 100 milions d'euros que deien, de cent euros per família, que podia beneficiar unes 900.000 i escaig famílies, que sortissin per enlloc.

Fa pocs dies, en unes declaracions a la ràdio, fonts del Govern deien que això no era cap inconvenient, que no constés en cap dels dos projectes, perquè es preveia com una bonificació de la declaració de la renda i que, per tant, s'inclouria com una bonificació. Ha sortit la campanya de la renda i tampoc hem vist reflectida aquesta bonificació.

Conseller Cambray, d'això se'n diu aixecar falses expectatives, se'n diu mentir? S'han repensat aquesta mesura? S'acaba el curs i encara no arriba. Com ho pensen fer?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació... *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* Disculpi. La senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, de fet, podríem respondre-ho conjuntament, perquè és una mesura que estem treballant conjuntament la conselleria d'Economia i el Departament d'Educació, amb tota la cura en el disseny i execució d'aquesta mesura. Que puc confirmar-li, doncs, que aquests ajuts es donaran, per tal d'estar, com bé deia, al costat de les famílies, doncs, en uns moments complexos, per donar compliment al compromís assumit en el debat de política general; uns ajuts que arribaran, doncs, a l'inici del proper curs, que, com bé diu, inicialment, la manera més ràpida de fer-ho, no?, que havíem plantejat era una deducció en la declaració de la renda. Però que fos més ràpid no vol dir, doncs, que fos el millor. Aquest sistema tenia el problema que deixava, precisament, fora totes aquelles famílies més vulnerables, que justament són les que no fan declaració de la renda. Per tant, hauria estat regressiu, doncs, fer-ho així, perquè se n'hauria exclòs, com deia, una part significativa de la població, i, en concret, la més necessitada.

Això ho hem repensat. Hem optat per un altre sistema, que, de fet, doncs, aportarem tots els detalls en breu. La feina està avançada. Un procediment que pensem que serà àgil. Com li deia, estarà a punt a inici de curs, que és, precisament, doncs, quan es concentren les despeses associades a l'escolarització, a la compra de material escolar.

Per tant, al Govern, com deia, som ben conscients de les necessitats que afronten, doncs, les famílies en un moment com l'actual, que és complex, i per això prenem aquesta mesura i altres, com bé coneixen, com la gratuïtat de l'I2, la rebaixa

dels preus del transport públic, els ajuts al lloguer a joves o l'actualització de l'IRSC, que també es trasllada, doncs, al conjunt de la unitat familiar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, consellera. Per tant, en tot cas, em confirma, amb el que ha dit, que, per tant, la mesura no serà per al curs 2022-23 i serà per al començament del curs 23-24. Per tant, serà retrospectiva per les famílies que van *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* pagar el material escolar el setembre del 22 o serà pel curs 23-24. En tot... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, certament, és la mesura, com deia, que estarà a punt per recolzar les famílies en la compra de material escolar a inicis del curs vinent i que se suma, doncs, a aquest pla de xoc, una part del qual va enfocat a recolzar les famílies, com dèiem, aquest conjunt de mesures, a les que s'hi afegeix ara aquest ajut per famílies amb fills escolaritzats.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el nomenament dels membres del consell acadèmic de l'acord de claredat

310-00501/13

Continuem amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el nomenament dels membres del consell acadèmic de l'acord de claredat. Formula la pregunta la diputada Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Presidenta, membres de la Mesa... Consellera, quina validesa té per al Govern la proposta d'acord de claredat dels comuns, rebutjada pel Parlament en el marc del darrer debat de política general?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, bé, la proposta l'estem treballant i, de fet, el que varem aprovar ahir en govern és justament el consell acadèmic. És un consell transversal, doncs, d'expertes en l'àmbit de conflicte internacional, de processos de pau, de drets col·lectius dels pobles, de secessionisme, d'autodeterminació, de democràcia deliberativa. Han treballat a Irlanda del Nord, Escòcia i altres territoris, i són persones que votarien «sí», algunes votarien que no. I, en tot cas, el que nosaltres plantegem és implicar tothom justament en un pacte d'unes regles del joc per tenir

garanties i per poder implementar els resultats d'un eventual referèndum. I crec que aquesta lliçó ja l'hem après.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Consellera, li preguntava per la proposta dels comuns i no m'ha contestat.

L'acord de claredat no gaudix ni de consens independentista ni d'una majoria parlamentària que li done suport i, a més, s'emmiralla en una referència que no podem aplicar senzillament perquè el Canadà no és Espanya. Per tant, més que acord de claredat, és acord de brevetat, perquè ja saben que naix mort.

Aquest és només l'enèsim capítol d'un gran bloqueig que juga amb les esperances de milers de ciutadans que volem la llibertat del nostre país i que sembla que el Govern està alimentant. Primer, una taula de diàleg de fracàs estrepitosos que no va donar cap resultat i amb una compareixença del president per explicar-se que encara esperem. Després, una reforma del Codi penal que no ha resolt tampoc res. De fet, la persecució contra el president Puigdemont, per exemple, no ha cessat pas. I tot això amb una presidència que es va comprometre a avançar cap a la independència amb el suport del cinquanta-dos per cent independentista d'aquesta cambra; setanta-quatre diputats que ara s'han convertit en només trenta-tres.

Després de set mesos, el Govern recupera l'acord de claredat en solitari amb la constitució d'un consell acadèmic independent que té una composició si més no curiosa. Pot ser la seva excusa perfecta per buscar oxigen i per passar un temps més a govern, però la proposta té zero recorregut. A diferència del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que el van formar experts de prestigi acadèmic i d'independència política i institucional corroborada, al consell acadèmic del president Aragonès, d'independència n'hi ha ben poca, fins al punt que n'hi ha que han negat el dret a votar a Catalunya o l'existència de presos i exiliats polítics.

L'equidistància no fomenta la unitat. Només cal que repassen les imatges històriques dels grans darrers moments perquè s'adonen que han perdut els partits, les entitats i la societat civil: la consulta del 9-N amb un president Mas acompanyat, el referèndum del Primer d'Octubre amb un president Puigdemont acompanyat, l'acord de claredat amb un president Aragonès sol.

Tenen absoluta minoria. Deixen l'electoralisme. En lloc d'actuar d'esquena al Parlament, porten la proposta a la cambra per sotmetre-la a votació i respectar-ne les majories. Seria també una bona manera de respectar la pròpia sobirania d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies. Sí, efectivament, nosaltres sempre hem acompanyat els seus presidents.

Setmana passada... (*Aplaudiments.*) Setmana passada: filtracions policials, converses, noms, acusacions gravíssimes de terrorisme, Tsunami Democràtic, construcció d'una altra causa independentista contra dirigents d'Esquerra Republicana, de Junts i d'entitats. El mateix patró. Per cert, Esquerra Republicana, una organització altament represaliada, com diu Nacions Unides. Mentrestant, vostès confrontant nacionalment amb Esquerra Republicana per esgarrapar quatre vots. Confronti amb l'arc parlamentari fora de l'independentisme, no s'equivoqui d'adversari.

I sap quin és el seu problema? I ara no li diré allò de que no té proposta independentista, que no en té –que no en té–, el que li diré és que parlen amb els convençuts, amb els convençudíssims, mirant-se el melic. I així no es construeix un país. I així

no es fa la independència. I així no es guanyen complicitats internacionals. (*Aplaudiments.*)

Mentrestant, al Parlament Europeu, els grups, també el seu, i el meu, treballen en un acord de claredat: *democratic european mechanism of clarity*. Okay. Molt bé. Signat –signat– pels seus eurodiputats: president Puigdemont, Clara Ponsatí..., consellera Ponsatí, conseller Comín. Per tant, entenc que ja el tenen, però el que li diré és que aquí el que diu és que s'incorpori o s'impulsi des de la Unió Europea un acord de claredat per a Catalunya. Doncs vingi, som-hi, ja ens hi posem nosaltres. (*Aplaudiments.*)

I ens hi posem amb el president al davant. En aquest sentit, un president que els hi va fer una proposta honesta quan vostès encara estaven al Govern i els hi va dir que s'hi sumessin, que volíem les seves aportacions. No només no les han fet, sinó que continuen en la seva línia. Aquí el que fem és arrossegar els que fins ara no s'han implicat, els del sí i els del no, a abordar el conflicte polític, i això ens acosta al nostre objectiu d'independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió de la T-Jove.

Pregunta al Govern sobre la gestió de la T-Jove

310-00502/13

Formula pregunta la senyora Cristina Casol Segué, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Cristina Casol Segué

Presidenta Borràs... Bon dia a tothom. Conseller Fernández, per què aquests dies s'han de fer cues quilomètriques per aconseguir una targeta de transport, una T-Mobilitat, imprescindible per comprar la T-Jove?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Gràcies, vicepresidenta. President, bon dia. Diputada Casol, jo crec que podríem començar perquè per fi podem tenir T-Mobilitat, perquè hauria d'haver sigut fa vuit anys. I, per tant, el que passa és que en el moment en què s'implanten aquests mecanismes, doncs, hi ha un canvi. I aquest canvi..., que és una transformació profunda perquè els joves no tenen zones a l'hora de moure's dins dels seus territoris de mobilitat, i que, a més a més, s'amplia fins als trenta anys, en la seva gran part, en la gran majoria, gairebé el vuitanta per cent, ho ha fet *online*; *online* perquè hi han hagut campanyes comunicant que hi havia aquest canvi, que comencen al setembre de l'any passat i que continuen fins al mes de març d'enguany i que encara segueixen a dia d'avui. I hi ha un percentatge, un percentatge petit que o no ho sent o espera fins al final, i en el moment d'esperar fins al final, doncs, es troben aquestes acumulacions, que el que fa el Govern és, en el moment en que hi són, actuar. I actua, com? Incrementant els punts, incrementant els mitjans, posant més informadors.

I, com vostè segurament pot veure, després de dimarts, dimecres i dijous de la setmana passada, aquestes cues que hi havien, que eren puntuals en alguns punts, que no eren generalitzades, que no eren cues..., més de les que haurien de ser, però que no eren cues de vuit hores, com s'ha dit en alguns mitjans, doncs, s'han vist reduïdes.

I, per tant, el que tenim és una eina que el que fa és que els joves del nostre país es puguin moure per quaranta euros a l'àrea metropolitana de Barcelona, per les sis zones, que fins ara això no passava i és una bona notícia.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

La seva resposta, així com la seva gestió, no ens convenç, i els usuaris estan esferèits quan pensen que aviat hi haurà una apagada analògica. Certament, la recent ampliació de la T-Jove als trenta anys suma més usuaris a la demanda de la T-Mobilitat. Però cal planificar. Cal avançar-se. I «collapse» és la paraula més sentida arreu de Catalunya: collapse, mala gestió i incompetència. I sembla que a tot això és al que aquest Govern ens vol acostumar, als catalans.

No es pot amagar una mala gestió per falta de previsió dels usuaris. No es pot centrifugar la pròpia responsabilitat del Govern cap als ciutadans. No els hem de recordar sempre que són servidors públics, que estan als serveis de totes i cadascuna de les persones que necessiten el transport públic per anar a la feina, per anar a l'escola o per anar al metge. I que el Govern ha de ser garant; fer una gestió solvent i eficaç, i que les noves mesures, en aquest cas la rebaixa del cost del títol del transport per a joves, han d'anar acompanyades també d'una bona, planificada, gestió i posada en servei. Perquè les xifres, el nombre d'usuaris, els coneixen, coneixen el sistema, saben els títols digitals emesos i només han de fer els números i fer una bona previsió.

Perquè, a més a més, resulta que l'opció de demanar la targeta via web no és fàcil, perquè la pàgina també està col·lapsada i els punt de venda estan desbordats, i no hi ha hores disponibles en cita prèvia de forma immediata, sinó fins al mes que ve. I també cal recordar-los que tots els joves, al seu territori, no tenen autoritat de transport, de mobilitat i no es poden beneficiar encara de la rebaixa dels preus. Això destapa un greu error de país que tampoc ens podem permetre: les Terres de l'Ebre, els Pirineus, el Solsonès, bona part de les comarques gironines... El jovent queda fora, per ara, de la rebaixa.

I si acabem amb els que quedem fora, parlem de Rodalies. Lamentablement, joves i grans, tots els usuaris de Rodalies quedem no només fora d'un bon servei, quedem fora de tenir bones freqüències, fora de la puntualitat, fora de la fiabilitat, fora de la neteja, fora de la comoditat. En definitiva, a Rodalies som tots fora de tenir un transport públic de qualitat i de futur per a Catalunya.

Què els direm, als joves? Què els direm, als joves, conseller? El Govern va enre amb el procés... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora, i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Perdó. Diputada, se li havia acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, té molta raó: durant molts anys, durant massa anys, ni el Ripollès, ni la Garrotxa ni el Solsonès han tingut T-Jove. Ara sí. *(Aplaudiments.)* Ara sí. Des del 17 d'abril, la tenen a Lleida, la tenen a Tarragona, la tenen a Girona. A partir de la tardor incorporarem la setena corona: el Berguedà, el Solsonès, el Ripollès. Si té raó, si durant massa anys no ho han fet; té tota la raó del món. I nosaltres el que intentem és que tinguin millors condicions de vida. I ho fem ampliant el dret a la mobilitat. I ho hem fet ampliant la T-Jove als trenta anys i fent que només hi hagi una zona per moure's en les seves zones de mobilitat. Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre el motiu pel qual no es va convocar el Grup Parlamentari de VOX a la cimera contra la sequera.

Pregunta al Govern sobre el motiu pel qual no es va convocar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña a la cimera contra la sequera

310-00496/13

Formula la pregunta el diputat Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí; señora *consellera*, ¿por qué no nos convocaron a la cumbre sobre sequía como al resto de partidos políticos?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Bé, doncs, en virtut dels acords que tenim entre institucions, en virtut dels acords que tenim amb els grups parlamentaris, la majoria d'aquesta cambra, que representen la immensa majoria de la població, pel compromís per aïllar els discursos d'odi, xenòfobs..., el que, de fet, hem de fer per contrarestar les informacions falses, per defensar els drets humans, per defensar els valors compartits. I és en aquest context que no els vàrem, doncs, convocar.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, mienten. No nos convocaron a la cumbre sobre sequía porque saben que en VOX decimos la verdad y no quieren escucharla. Y porque no creen aquello que hablan de la «*Catalunya sencera*». No, la quieren partida y sectaria. Acéptenlo: estamos en las instituciones y nos van a tener que escuchar. Vamos a ello. Ustedes aprueben un decreto de urgencia por sequía, pretenden sancionar ayuntamientos y castigan a agricultores, ganaderos, empresas y consumidores, porque llevan años sin hacer nada, sin pegar un palo al agua. I ahora sufrimos una sequía por su culpa, porque no han hecho nada y tienen competencias para ello.

¿Qué tendríamos que haber hecho ya? Infraestructuras, desalinizadoras, recuperación y construcción de pozos –ahora, el señor Aragonès se hace una fotito diciendo que van a hacer pozos; tarde, señor Aragonès– e invertir en depuradoras, pero han preferido invertir en feminismos. ¿Actuaciones urgentes no realizadas? Tratamientos de potabilización, por ejemplo, la cuenca del Llobregat. Nada. El consejo de abastecimiento del Ter-Llobregat aprobó un plan de inversiones de 2019 a 2023 donde se debería invertir 150 millones de euros con ciento sesenta actuaciones. Nada, no han ejecutado el plan. Llevan años sin construir ni rehabilitar pantanos, y sigue sin aprobarse la planificación hidrológica de las cuencas internas de Cataluña. Y, por eso, la Unión Europea nos va a sancionar.

Y lo más grave, aún, si cabe, se deliberaron presas y se liberó agua para generar energía. Pan para hoy, hambre para mañana. Y por su culpa –por su culpa– se despilfarran diariamente millones de litros de agua, cuando Barcelona consume 90.000 millones de litros de agua al año.

En 2022, en Cataluña, se malgastaron, por mala conservación de las tuberías públicas, 134.000 millones de litros de agua. Casi el doble se malgastó de lo que nece-

sita la ciudad de Barcelona durante un año. ¿Y la culpa es de los consumidores?, ¿de los payeses?, ¿de la lluvia? No. No tienen vergüenza.

Hay que conservar lo nuestro, implantar el plan hidrológico nacional, invertir en lo necesario, porque los separatistas llevan años llenándose los bolsillos. Sí, ríanse, llenándose los bolsillos y vaciando los pantanos. Llevan años llenando las urnas de odio y división, y no preocupándose por algo tan esencial como es el agua.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputat. Bé, de fet, justament, vostès sempre fan el mateix. Aquest *modus operandi* que és, davant d'un moment molt difícil social, econòmic, ambiental, en aquest cas, de patiment per a moltíssimes persones, ciutadania i sectors, vostès sempre exclouen els vulnerables, busquen culpables allà on no hi són, i, evidentment, nosaltres aïllem dinàmiques intencionadament destructives, com són la seva.

De l'arc parlamentari, vostès són els únics negacionistes del canvi climàtic. En diuen barbaritats. Avui no les llistaré per no fer passar vergonya al Parlament, però, en qualsevol cas, nosaltres continuem amb la transformació verda, i amb relació a la sequera, amb tots els compromisos que ja ha expressat la consellera Jordà, que avui, justament, doncs, està en una reunió per defensar els interessos de les catalanes i els catalans i defensar la importància de tenir finançament per dur a terme tot un seguit d'infraestructures importantíssimes, però que, de fet, ja n'hem fet moltíssimes, i és evident que ho ha explicat ella, dessalinització, potabilització, recuperació de l'aigua per al tema de la regeneració de l'aigua. Per tant, ho estem fent. I, en aquest sentit, vostès ens treuen debats de fa vint anys: *plan hidrológico nacional*, construir pantans..., però què vol?, construir-los perquè estiguin buits? És que això és una bestiesa absoluta.

«No restriccions», vostè defensa. Malgrat tot, després, ampliar els regadius de Doñana, en un indret danyat, doncs, des d'un punt de vista d'ecosistema, delicat, des d'un punt de vista d'ecosistema, contravenint tots els criteris científics. En aquest sentit, tampoc ho podran fer.

Però, en qualsevol cas, vostès avui em recorden aquella pel·lícula, *Don't look up*, aquella pel·lícula que hi havia tot un seguit de persones que, malgrat que arribava un meteorit, encara deien: «No mirin amunt, que no passarà res», i el meteorit s'anava acostant. I vostès, doncs, fan això, davant d'una emergència climàtica, que la tenim als morros en forma d'una sequera crònica, encara ho neguen. Però és que a Catalunya tant és que mirin al cel com que mirin a la terra, que els efectes de l'emergència climàtica són ben evidents, i els tenim, en aquests moments, en forma de sequera.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el funcionament dels centres penitenciaris.

Pregunta al Govern sobre el funcionament dels centres penitenciaris

310-00503/13

Formula la pregunta la diputada Montserrat Vinyets Pagès, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia. En primer lloc, hem de mostrar la nostra solidaritat a les companyes que ara mateix estan sent desallotjades de la masia La Gaietana, d'Alella, i exigim que s'aturi ara mateix (*alguns aplaudiments*) el llançament que s'està portant a terme.

Consellera, els aerosols són instruments de tipus químic que consisteixen en pots que emeten un tipus de gas amb la finalitat d'immobilitzar i reduir. El seu component químic suposa l'exposició directa a gasos tòxics que poden provocar ceguera temporal, sensació de dolor al pit, agitació, tos persistent, atac de pànic per sensació d'asfíxia aguda, i pot comportar com a efectes secundaris l'increment de la pressió arterial, del pols cardíac, inclús pot provocar la mort.

De forma sorpresiva, fa uns dies, la Secretaria de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima pactava amb alguns sindicats de presons l'autorització d'una prova pilot durant aquest segon trimestre amb aerosols d'acció adequada. Estem absolutament perplexos que la decisió d'introduir els aerosols per primera vegada a les presons catalanes vingui de la mà de la seva consellera.

Consellera, ens pot explicar quin és el motiu que els aerosols entrin a les presons catalanes? Quins professionals han participat en acordar aquesta prova pilot? Quantes unitats n'adquiriran? De quin model?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. En primer lloc, crec que és important poder parlar en seu parlamentària de l'àmbit de l'execució penal. En seu parlamentària i també en la societat, perquè les presons són un lloc que no en solem parlar mai, i, per tant, és important parlar-ne. El que sí que parlarem d'aquest tema, i a mi m'agradaria parlar-ne de molts més.

En referència al que vostè explica, li contextualitzaré, eh?, aquesta mesura que apunta. Nosaltres signem..., departament amb sindicats, amb sindicats amb representació, sindicats penitenciaris amb representació, signem un compromís que reforça i posa sobre paper les línies d'actuació que ja ha estat treballant el departament, i que reforcen el model penitenciari català, que, com tots saben, i si no un altre dia en parlarem, d'això, és un model reconegut internacionalment. La principal reivindicació i el principal element que es posa sobre la taula és una redimensionalització de la plantilla. Nosaltres ja vam encarregar a Funció Pública una auditoria, eh?, per veure quina és la massa salarial que es necessita. En el document, en aquest compromís, apuntem 350 noves incorporacions de personal, però, amb aquesta auditoria, doncs, es pot augmentar aquesta dotació. En menys de mig any, tindrem el resultat. Aquest és el principal compromís i la principal qüestió que està en el document.

Un segon paquet de mesures són mesures per incrementar la seguretat de treballadors interns, eh? Hi han des de millores arquitectòniques, proves pilot de detenció de drons, càmeres unipersonals, assistència mèdica i jurídica a les persones que han patit agressió, formació inicial i continuada al personal penitenciari. I dins d'aquestes mesures, hi ha un punt que parla d'aerosols.

Dues consideracions: els aerosols estan previstos a l'article 72 del reglament penitenciari, tanmateix, la Secretaria de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Víctima estudiarà la possibilitat de fer un pilot que, en tot cas, respectarà els drets, les garanties jurídiques i de salut, tant de les persones internes com dels professionals.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Miri, consellera, en els dos anys que portem de legislatura en cap moment s'ha tractat a la Comissió de Justícia re que fes referència a aquest mitjà coercitiu a les presons. Molt bé que estigui al reglament penitenciari, però en quaranta anys no s'havia posat sobre la taula el seu ús. Això sí, coincideix en el temps amb mobilitzacions de funcionaris tancats als centres penitenciaris.

Tenim la sensació que els drets dels presos són part de la negociació, i no estem disposats a avalar-ho. Els drets dels interns són innegociables. No poden ser objecte de cap negociació amb un tercer col·lectiu. Realment és el moment, potser, que els presos es sindicuin, perquè potser si es sindicuen la conselleria els farà més cas. Els presos, malauradament, no tenen sindicats, però sí que sortosament tenen organitzacions de drets humans i molta gent que està disposada a vetllar perquè no hi hagi regressions als centres penitenciaris. De fet, el Tribunal Europeu de Drets Humans ja ha dit que l'ús d'aerosols a les cel·les es considera contrari als tractes..., i s'entén un tracte inhumà i... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Sí? *(Pausa.)* Sí. En parlarem, en continuarem parlant, i crec que amb aquestes qüestions és millor no fer demagògies i anar al cas concret, i anar realment a si es duu a terme aquesta prova pilot, anar a veure la prova pilot. I, evidentment, ens preocupem per les condicions de vida i les condicions dels interns... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera de Justícia, Drets i Memòria i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

També se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la gestió del cicle de l'aigua

310-00497/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió del cicle de l'aigua. Formula pregunta la diputada Sílvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies. Molt bon dia. Mirin, la consellera Jordà porta a l'entorn de set-cents dies al capdavant del Departament d'Acció Climàtica. D'aquests set-cents, 540 se'ls ha passat en estat d'alerta i excepcionalitat per sequera. O, dit d'una altra manera, divuit dels vint-i-tres mesos d'aquest Govern han passat amb el problema greu de la sequera sobre la taula.

Fa pocs dies sabíem que la Comissió Europea iniciava un expedient a la Generalitat per no haver presentat el pla de gestió de l'aigua a Catalunya. Fa molt temps que lamentem retards d'aquest departament: dessaladores, reutilització, regeneració d'aigua o sobirania i sostenibilitat energètica. Per tot això, ens preguntem per quines raons s'ha anat tard ara o per què el Govern no va presentar quan tocava el pla de gestió de l'aigua?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, diputada Paneque. Li responc jo en nom del Govern perquè, com sap, la consellera Jordà està amb el ministre d'Agricultura tractant aquesta qüestió, intentant trobar, doncs, solucions, també des del punt de vista de com totes les administracions col·laborem en una situació molt extraordinària i, per tant, com, també, el Govern de l'Estat és part de la solució a partir de l'aportació de recursos extraordinaris davant d'una situació extraordinària.

Pel que fa a la seva pregunta, el pla va iniciar la seva fase en forma. Ara estem en el moment final de la seva tramitació. El Govern l'aprovarà la segona quinzena de juny. El que és una qüestió a parlament és que el que vam trobar és que la direcció anterior de l'ACA no va prioritzar-lo i, per tant, en el moment en què hi va haver un relleu en aquesta direcció el Govern de la Generalitat i el Departament d'Acció Climàtica el va prioritzar per tal de que, després d'haver estat deu mesos en un calaix, puguem tenir aquest pla aprovat i que sigui una eina que ens serveixi per fer front a una situació, doncs, que ara vivim en un moment complicat però que, a més a més, no serà extraordinària, sinó que serà una situació que viurem de manera regular, que és l'escassetat de l'aigua a la conca mediterrània.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Sílvia Paneque Sureda.

Sílvia Paneque Sureda

Sí, consellera. La situació de la sequera a Catalunya és gravíssima, i com a primer partit del Parlament tenim la màxima voluntat de col·laboració per un compromís amb el país. Però aquesta circumstància ens obliga a demanar, a exigir al Govern que, doncs, en aquest cas, actuï amb rigor, amb urgència i amb autoexigència.

Aquest pla s'hauria hagut de presentar el 2022, un 2022 que ens el varem passar tot sencer –tot sencer– en situació d'alerta. Però ens sembla que ni tan sols aquesta incidència els va servir d'estímul per tenir-lo acabat, ni quan tocava ni tampoc a data d'avui. Ara el president Aragonès ha dit que la importància del tema és molta, perquè la sequera és el primer problema a Catalunya. Ho compartim. Però, amb el respecte degut, això ja feia molts mesos que ho sabíem, però si el moment de reaccionar és ara, mirin, mai és tard quan s'hi arriba.

Ara bé, en moments delicats és bo que tothom assumeixi la seva responsabilitat i el seu paper, perquè el toc d'atenció d'Europa és molt dur. És decebedor que de l'anterior pla només se n'hagi executat un quaranta per cent. És molt greu que tinguem el setanta-cinc per cent dels nostres aqüífers contaminats. És escandalós tenir quaranta-tres milions d'euros en cua en infraestructures d'aigua de tots els ajuntaments de Catalunya esperant el permís de l'ACA. I és vergonyós l'assenyalament que han fet vostès els últims dies i setmanes de diferents ajuntaments. En aquesta situació el que s'imposa és la col·laboració amb els ajuntaments, i el Govern de la Generalitat, amb tot el respecte, no crec que tingui la fulla de serveis adequada per assenyalar i sancionar els ajuntaments. Tenir l'enfocament adequat i la planificació és clau per sortir del problema. Presentin la planificació, que nosaltres hi farem costat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, diputada. Com bé deia, en aquesta situació tots hem de ser part de la solució. I, per desgràcia, quan hem tingut espais per poder consensuar el seu grup parlamentari no n'ha volgut ser part, de la solució. Per tant, està bé escoltar la seva intenció de voler-ne ser, i de ben segur que el Govern hi seguirem estant al costat de la gent del nostre país davant d'aquesta situació.

Perquè el que m'agradaria és explicar, també, que aquest pla el que permet és aportar solucions reals, solucions que el Govern treballa, com són la millora de les

estacions de tractament d'aigua potable a la conca del Besòs i del Llobregat, la construcció de la nova estació de tractament d'aigua potable del Besòs i l'ampliació de la dessaladora de la Tordera. O bé, com també hem fet amb la regeneració i la dessalinització, amb recursos que han aportat més de cent noranta hectòmetres cúbics entre el 2022 i el 2023, que és més aigua de la que hi ha als embassaments, o de la que hi cap –no de la que hi ha, de la que hi cap– als embassaments de Sant Ponç i de Sau. Per tant, agraiem que el to i que la voluntat sigui la de generar consensos i construir solucions de present i futur tots plegats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació educativa.

Pregunta al Govern sobre la situació educativa

310-00498/13

Formula la pregunta la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, quina valoració fa de la situació educativa en aquests moments?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé; doncs, gràcies, diputada. És una pregunta molt àmplia i, per tant... I, en tot cas, el que li diria és que estem en un moment molt important en l'educació d'aquest país. Hem sortit d'una pandèmia i, per tant, havíem de ser capaços de repensar l'educació. Havíem de ser capaços de prendre decisions per projectar-nos a l'educació que volem el 2030. I això és el que estem fent, prenent decisions, transformant el sistema educatiu, prenent moltes mesures estructurals i que totes són bones per a l'alumnat.

I, per tant, en educació els resultats és evident que no es veuen d'un dia per l'altre. Tu poses un recurs i no es veu al dia següent l'efecte. Però ara el que estem fent és transformant, posant molts recursos al sistema educatiu; més mestres que mai, més recursos que mai. I, per tant, a partir d'aquí, doncs, seguirem avançant la resta de legislatura també per consolidar aquestes transformacions que hem engegat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Miri, conseller, estem preocupats per la governança educativa, pel deteriorament de l'educació. I li diré més: vostè s'ha convertit en un problema per a l'educació a Catalunya.

Fa unes setmanes vostè va convocar una cimera sobre l'abandonament escolar prematur coincidint amb aquest Ple, de manera que les forces polítiques no van poder participar en el que seria una cimera per compartir estratègies, objectius, per acordar sobre un dels principals problemes educatius que tenim a Catalunya, a la cua d'Espanya i de la Unió Europea. Però el més important és que tampoc va tenir en compte els municipis, que sap que són peça clau a l'hora de lluitar contra l'abandonament, perquè són els que més programes, recursos i mecanismes tenen per abordar un problema que afecta tants joves i la societat en general.

I en aquella cimera, convertida en plató electoral, vostè va anunciar que el proper curs farà allò que el curs passat es va negar a fer, que tampoc pensa fer aquest curs, que és compartir dades amb els ajuntaments, quan en realitat ja sabem que sense això és molt difícil i que el problema el tenim ara, no el tindrem només l'any que ve. I, a més a més, va donar la sensació que, un cop compartís aquestes dades, el problema ja no seria seu ni del seu Govern, sinó que seria dels ajuntaments, uns ajuntaments que no poden decidir l'oferta formativa, per exemple, de cicles formatius que han de mantenir les escoles d'adults quan després veuen que vostès releguen aquest alumnat en els processos de preinscripció que depenen de vostès i que no reben recursos per acompanyar aquests joves a l'hora de buscar itineraris per retornar-los al sistema educatiu.

Però dies més tard d'aquesta cimera vostè es feia una foto, en aquest cas per un acord de la planificació de la formació professional, on tornava a menystenir els ajuntaments. Aquells no hi eren, quan saben que aporten més del catorze per cent de la inversió pública en Educació i que és a nivell municipal i des de la proximitat que s'han de prendre moltes decisions de millora del sistema educatiu.

Vostè sap que l'educació a Catalunya no s'entén sense el compromís, sense la implicació que han tingut els ajuntaments. I sento dir-li que vostès no respecten el municipalisme, no creuen en la corresponsabilitat ni practiquen la codecisió de la que parla la LEC. El copagament, en tot cas, és una altra cosa. Però no en això que li deia.

I, sincerament, estem tips –i no som els únics– d'anuncis, de fotografies, de paraules buides. Li demanem planificació, li demanem endreç, li demanem respecte institucional i col·laboració amb els ens locals, no només per anar a la campanya a fer anuncis, sinó que, a més a més, hi vagi quan hi ha problemes, que doni la cara, que ofereixi solucions. Ens sembla que la forta tradició municipalista en educació a Catalunya mereix molt més, conseller.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé; doncs, gràcies, diputada Niubó, perquè em permetrà explicar-me, perquè el que vostè ha compartit està força lluny de la realitat.

Nosaltres disposem d'una eina que és la Comissió Mixta, i a través de la Comissió Mixta, on són presents la Federació de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis i les quatre diputacions, el que fem és, periòdicament, amb aquest òrgan bilateral, tractar tots els temes relacionats amb l'educació i els municipis. Ens creiem la corresponsabilitat i, a més a més, en l'exemple que vostè posa, com en molts altres, com no pot ser d'una altra manera, ho hem tractat, ho hem debatut i ho hem treballat a l'òrgan de la Comissió Mixta, on, hi insisteixo, hi ha la Federació de Municipis, l'associació i les quatre diputacions. És funció seva traslladar-lo als diferents ajuntaments. I, per tant, això és el que han de fer.

Miri, li posaré un exemple. Li posaré un exemple de que nosaltres sempre col·laborem amb totes les administracions, anant a buscar consensos, anant a buscar acords. I l'exemple és d'ahir. Ahir vam tenir un aval judicial, un aval jurídic, per no renovar els concerts a les escoles i instituts que separen nens i nenes a les aules. I això ho hem fet perquè sempre estem on hem d'estar i perquè, gràcies a la força d'Esquerra, vam acordar un text a la LOMLOE que el que farà és garantir aquesta coeducació i que els nens i nenes creixin i aprenguin junts.

I així seguirem treballant sempre. Seguirem treballant col·laborant amb els ajuntaments. Ho hem fet amb la formació professional. Ho hem fet fent més oficines municipals d'escolarització que mai. Ho hem fet a les taules de planificació. Ho hem fet acordant com desplegar la gratuïtat de l'infantil 2. Ho hem fet a l'oferta també, com

deia, de formació professional. Per tant, seguirem endavant, seguirem avançant. Estem assentant les bases per a l'educació que Catalunya es mereix l'any 2030.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'oferta pública.

Pregunta al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació

310-00499/13

Formula la pregunta el diputat Cristòfol Gimeno Iglesias, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, vicepresidenta. Consellera Vilagrà, en els darrers mesos, de fet, des de l'any passat, el Govern està desenvolupant els processos d'estabilització del personal interí de la Generalitat de Catalunya per tal de reduir la temporalitat. I, més enllà d'aconseguir els objectius fixats, des del nostre grup parlamentari creiem que s'ha generat molta, massa contestació i queixes. Creiem que no s'ha fet prou bé. A més, ara, un cop es resolguin els processos dels concursos de mèrits, vindran els concursos d'oposició. Per tant, aquesta és la situació.

Fa uns dies, en un comunicat de Presidència, s'anunciava l'oferta pública d'ocupació per al 2023, un total de 14.028 places desglossades en els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, similar a un anunci que es va fer el 2019 però que al final no es va poder cobrir.

Per tant, així doncs, li pregunto: quina programació té el Govern per tal de dur-la a terme i com atendra els compromisos de l'acord pressupostari del 2023?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, bé, li he de dir que m'agrada que em faci una pregunta sobre oferta pública, perquè són aquells temes molt importants que sovint no tenen l'espai que toca en l'àmbit mediàtic.

És una feina, certament, per reduir la temporalitat, per adaptar l'Administració a les necessitats de la ciutadania. Però el 4 d'abril vàrem poder fer aquesta oferta d'ocupació de més de catorze mil places per tot aquest any 2023. De fet, és la més gran de la darrera dècada i, de fet, la podem fer gairebé el primer trimestre, 4 d'abril, diguem-ne, començament del segon. Sempre s'havia fet a final d'any. Per tant, aquí el canvi que representa aquesta oferta, també presentada a les organitzacions sindicals, òbviament.

Mentrestant, en paral·lel, el procés d'estabilització de mèrits, de concurs d'estabilització. De fet, estem fent el personal administratiu, i semblava impossible en volum i amb temps. I ho estem fent. I paral·lelament, resollem incidències que van sorgint, que en van sorgint. Per exemple, les que vàrem detectar quan les persones administratives que ocupaven dos llocs de mitja jornada a les escoles, al fer el procés de mèrits, quedaven només assignats a una mitja jornada. Això ho hem revertit perquè Educació i Presidència hi hem treballat i, en aquest sentit, revertir la retallada, i això vol dir que podran tenir unes jornades completes.

Com ho fem? L'oferta és una prioritització dels departaments i una prioritització, certament, per fer el que vàrem dir que faríem en el pressupost. Per tant, és reforç de l'escola pública, reforç del sistema sanitari, reforç dels cossos d'emergències i seguretat, bàsicament. En tot cas, créixer no per créixer, sinó allà on toca.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per reguntar, té la paraula el diputat Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, consellera, per les explicacions. Però, miri, des del nostre grup li volem recordar que l'acord pressupostari comporta el compliment d'una sèrie d'obligacions, d'objectius que afecten el conjunt de l'ocupació pública, i ens obliga no només a cobrir les places anunciades, sinó a complir tots els compromisos derivats de les necessitats dels serveis públics.

Sap, consellera, que el nostre grup té acords amb el Govern per a noves dotacions de places d'educació especial –com ara s'hi referia, per exemple–, o les 840 places anuals de Mossos d'Esquadra. A més, li volem recordar que aquesta nova oferta respon a les places provinents de la taxa de reposició, concretament 5.787, que són noves places a cobrir i les provinents de l'acord marc per una administració del segle XXI que van signar els sindicats, UGT i Comissions Obreres amb el Govern d'Espanya a finals d'octubre de l'any passat, i que permet a Catalunya ofertar 7.901 places més. En aquest acord s'estableix, en el seu apartat setè, que hauran de fomentar la creació de llocs de treball amb una taxa específica addicional.

Per tant, consellera, li avanço que des del nostre grup farem un seguiment exhaustiu i curós de que es compleixin tots aquests objectius. Des del nostre punt de vista, en funció pública necessiten millorar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Bé, funció pública mai és fàcil, però en tot cas el nostre centre de gravetat és a Catalunya i el que tenim sobre la taula són més de sis mil places de personal sanitari; gairebé quatre mil de docents a l'escola pública; gairebé 2.500 administratius i de servei; 893 mossos i mosses; també amb bombers i bomberes, 279 places; agents rurals, cent; seixanta-sis en el sistema penitenciari i un compromís amb els sindicats d'avaluar quines necessitats tenen les presons per –de cara a la propera oferta– doncs, diguem-ne, tornar a ampliar el personal de presons.

Per altra banda, aquesta gran oferta compta amb el set per cent de places reservades a discapacitat. Ens sembla molt rellevant. Dos per cent discapacitat intel·lectual, la resta, la resta de discapacitats. Per tant, per una administració pública més inclusiva, més rejuenida, adaptada a les necessitats actuals, creiem que aquesta oferta pública dona resposta al reforç dels serveis públics a Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la regulació dels lloguers després que s'aprovi la llei de l'Estat de l'habitatge.

Pregunta al Govern sobre la regulació dels lloguers després que s'aprovi la llei de l'Estat de l'habitatge

310-00495/13

Formula la pregunta la diputada Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, estic bastant convençuda que vostè celebrarà amb nosaltres que per fi hi hagi hagut un acord quatre anys després, per tenir una llei estatal d'habitatge que, per primer cop, suposa un canvi de paradigma, suposa

entendre l'habitatge com un dret que s'ha de garantir per a tota la ciutadania i que, per tant, les administracions públiques han de posar tots els recursos per defensar aquest dret enfront de l'especulació de fons voltors i de grans tenidors, una llei que preveu, per fi, la regulació i contenció dels lloguers a tot l'Estat, tal com està recollit a l'acord de coalició de Govern que van signar Unidas Podemos, En Comú Podem i el Partit dels Socialistes per fer possible la investidura del senyor Sánchez.

Una regulació de lloguers que l'alcalde de Barcelona ha demanat i ha exigit una i altra vegada cada vegada que ha tingut l'oportunitat de trobar-se amb el president Sánchez, tant en públic com en privat. Una regulació de lloguers que esperem que ara el Partit dels Socialistes de Catalunya també celebri amb nosaltres, ara que –per fi– el president Sánchez ha aconseguit imposar-se al negacionisme de la senyora Calviño, i que esperem que apliquin també amb valentia els municipis on ells governin.

Una llei que encara podria ser millor, efectivament, però que probablement és la millor llei possible i que, a més a més, dona moltes competències a la Generalitat de Catalunya per intervenir en el mercat de lloguer. Un any després de la suspensió de la llei catalana per part del Constitucional, Catalunya pot tornar a tenir els lloguers regulats.

Conseller, la pregunta és molt concreta, és molt clara: què està fent el seu Govern? Com pensa preparar-se perquè la regulació de lloguers sigui efectiva tan aviat s'aprovi aquesta llei a tot Catalunya?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té paraula el senyor Juli Fernàndez i Olivares, del grup..., ai, perdó, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Deu ser per lo de diputat, encara. *(L'oradorriu.)*

Gràcies, senyora Segovia. Miri, jo comparteixo amb vostès que és una bona notícia poder tenir instruments per tal d'intervenir en el mercat de l'habitatge i, en aquest cas, doncs, amb la regulació dels lloguers. Suposo que vostès també convindran amb mi que hi hem hagut de destinar molts esforços, uns esforços que en el Parlament de Catalunya havíem destinat..., que la Generalitat de Catalunya havia començat a treballar-hi i que per, doncs, un recurs d'inconstitucionalitat havia sigut suspesa, per tant, tot allò que sigui poder tenir instruments per tal de fer que el dret a l'habitatge sigui més real del que és fins ara, la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat i el Departament de Territori els utilitzarà, doncs, per tal de posar-los al servei dels ciutadans i ciutadanes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Conseller, és justament per la feina que ja van fer amb la llei catalana, que li demanem que ara la Generalitat sigui el més eficient i ràpida possible, i per això li demanem mesures molt concretes. Per exemple, tan aviat com s'aprovi la llei a finals d'aquest mes, hi hagi una declaració automàtica de zona tensionada a les seixanta ciutats que ja estan recollides a la llei catalana i que els seus municipis, els seus plenaris van ratificar. Això es pot fer immediatament i suposaria que més de seixanta ciutats ja puguin regular els lloguers a partir del mes de maig.

Una segona mesura, una campanya d'informació de les obligacions dels propietaris i dels drets dels llogaters i llogateres perquè sàpiguem que poden exigir aquesta regulació de preus. També destinar recursos a la inspecció i a la sanció per evitar el frau de llei que ja vam veure que passava amb la llei catalana, especialment el frau de llei amb els lloguers de temporada. S'ha d'obligar a les immobiliàries i els portals

a anunciar el preu del contracte de lloguer anterior i l'índex de referència. S'ha d'informar la ciutadania, s'ha d'inspeccionar i s'ha de sancionar si s'incompleix.

I els lloguers de temporada, que és el gran problema que tenim en aquesta llei..., treballem-hi perquè encara els podem incloure.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, senyora Segovia. Com li deia, en tots els àmbits en els que puguem aprofundir, i en molts d'ells, com em deia vostè, de les zones tensionades, amb una feina prèvia feta ja en el nostre país, doncs, de ben segur el que intentarem serà la màxima diligència possible per tal de que aquestes eines, aquests instruments, siguin efectius al més aviat possible.

Vostès coneixen, i a més a més, en part fruit del nostre acord pressupostari, que tenim una línia de treball en l'àmbit de les polítiques d'habitatge que el que pretén és construir un parc d'habitatge de lloguer social estructural; que enguany, aquest any 2023, impulsem la incorporació de deu mil habitatges, i que ho fem utilitzant totes les eines que tenim al nostre abast –totes. Per tant, no en descartem cap, i tots aquests habitatges els planifiquem en lloguer, i en lloguer social permanent, i crec que és una qüestió clau la permanència del parc, perquè el que ens permet és que, amb una actuació constant durant uns quants anys, a mitjà termini puguem tenir un parc suficient.

Aquests darrers dies hem tingut també alguna notícia per part del president de l'Estat, anunci que –crec que per desgràcia, pel que sabem fins ara, espero saber-ne una mica més– no canvia la situació, perquè que la Sareb estava disposada a vendre –de manera difícil, però estava disposada a vendre– ja ho sabíem, perquè fa temps que ho estem treballant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat, a respondre oralment en el Ple, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la cimera contra la sequera i la política amb relació a aquesta qüestió

317-00283/13

Formula la pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias.

¿Qué balance hace usted de la pasada cumbre del agua?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, tenim un ampli consens amb moltes de les mesures en l'àmbit de les infraestructures a portar a terme en aquelles que són absolutament prioritàries, també les mesures de suport als ajuntaments, i un punt de discrepància que forma part d'un decret llei que s'està tramitant en aquest Parlament. En tot cas, el Govern seguim treballant amb la mateixa força, per tant, tota la força que teníem abans de la cimera, perquè aquest és el primer problema que tenim al nostre país, el de que necessita una atenció més immediata i, per tant, cal

donar-li una resposta, sent molt conscients que no es tracta d'un moment excepcional, és a dir, que aquí no tornarem a un règim de pluges habitual com el que havíem tingut, i això acabarà sent una anècdota, sinó que les sequeres seran més freqüents i de molta més intensitat en el futur.

I també hem d'adaptar el model de desenvolupament econòmic i la distribució dels recursos escassos com l'aigua, a aquesta nova realitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. La gestión de un bien escaso como es el agua, debería ser siempre rigurosa y huir del populismo. Por desgracia, en Cataluña no ha sido así. Pero el populismo siempre acaba atrapando a aquel que lo practica y, en este caso, les ha pillado, pero bien pillados. Podrán ustedes imaginar que, como tarraconense, el debate del agua ha estado muy presente en mi trayectoria, y no tuve inconveniente en criticar públicamente –públicamente– algunas medidas concretas del plan hidrológico nacional, pero siempre he pedido un debate riguroso y con datos para un asunto muy complejo.

Ustedes, en cambio, optaron por el populismo puro y duro, la sentimentalización y simplificación del debate. Bajo el lema «No al transvasament», prefirieron consignas a datos y soluciones. Pues debo decirles que el toro les ha pillado. Ya le ocurrió al presidente José Montilla y a su tripartito durante la sequía del 2008, pero ustedes, que formaban parte de aquello, lejos de aprender la lección, se han pasado trece años sin hacer absolutamente nada, ni una desaladora nueva a las ya planificadas en 2008; ni un euro en los últimos años en los presupuestos para estaciones de regeneración; y una cumbre del agua decepcionante, inconcreta en medidas, y que encima ha trasladado una sensación de perplejidad al comprobar la falta de previsión de su Gobierno.

Señor Aragonès, las consecuencias de su incompetencia y populismo ya están aquí. Si no llueve pronto –y nada indica que eso vaya a ocurrir– este verano será crítico. Vaya usted ahora a Tortosa y dígales la verdad, señor Aragonès: este verano usted va transvasar agua del Ebro a Barcelona, y a lo mejor no le queda otro remedio, de acuerdo, pero espero no volverles a oír aquello de «lo riu és vida» para engañar a la gente del Ebro. Porque son ustedes muy «cuquis», y en vez de trasvase se han inventado un eufemismo, «interconnexió de xarxes», pero ya no engañan a nadie, porque todo el mundo sabe que las dos cosas son lo mismo.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, celebros que parli de la cimera. Espero, doncs, que en posteriors espais d'interlocució de l'aigua, vostè també hi pugui participar directament. En qualsevol cas, s'ha de remuntar a la lluita contra el transvasament de l'Ebre, una lluita que va donar a les Terres de l'Ebre tot l'orgull i empoderament per poder impulsar un projecte compartit de futur per aquesta part del territori del nostre país, amb el que el Govern hi està plenament compromès.

Vostè pot acusar el Govern d'inacció, però, en tot cas, això el que demostra és el seu desconeixement i la seva ignorància. Al setembre del 2021, quan ningú parlava de sequera, el Govern –aquest Govern– ja va posar en marxa el que va ser el pla especial de sequera. Només en aquest any 2023, s'han posat en marxa les estacions de depuració d'aigües residuals de la Pobla de Mafumet, de Maçanet de Cabrenys, de Riumar, de Cabacés i de Puig Pelat, directament executades per l'Agència Catalana de l'Aigua. I, evidentment, seguim treballant amb totes les mesures que tenim al nostre

abast. El que no farem –el que no farem– és aprovar una llei com la que vostès volen fer al Parlament d'Andalusia, per continuar assecant el paratge natural de Doñana. Això sí que no ho farem, perquè això sí que és populisme hidràulic.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el paper i l'estatus del castellà i l'equilibri entre llengües en la societat catalana

317-00282/13

Formula pregunta el diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president, en el *pròleg* de Sant Jordi, en el Palau de la Generalitat, usted declaró que la lengua catalana empodera.

La pregunta es, señor Aragonès: ¿La lengua española qué hace?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sap quin és el seu problema? Que quan parlem nosaltres del català, de la llengua catalana, de la llengua d'aquest país, automàticament pensen que tot el que sigui a favor del català va en detriment del castellà, va en detriment de les altres llengües que es parlen al país, reduint-ho tot a un joc de suma zero. I no és així, senyor Carrizosa.

Defensem el dret a viure plenament en català i això no va en contra de cap llengua. Vostès tenen un problema, s'ho han de revisar, perquè en aquest Ple només estan parlant d'això. I sí, seguirem defensant el català com a llengua de cohesió social al nostre país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, todos sabemos que el oficialismo separatista se esfuerza en recalcar que la lengua catalana es la propia de Cataluña, lo cual inevitablemente deja al castellano como lengua impropia.

Si el catalán es un ascensor social, ¿el castellano no lo es? Si el catalán cohesionara, ¿el castellano divide? Si el catalán empodera, ¿el castellano te desempodera? ¿Qué es para usted el castellano, señor Aragonès, una rémora cultural, una lengua impropia, un símbolo del estado opresor? ¿Sabe lo que debería empoderar en la Cataluña del siglo XXI? Hablar castellano y catalán y, además, saber inglés y no hablar una lengua solamente.

Señor Aragonès, no hay peor enemigo de las lenguas que los que quieren imponerlas. Por eso, la Generalitat debe garantizar el equilibrio entre castellano y catalán y el uso del inglés en la etapa educativa y también promover la cultura catalana en ambas lenguas, en premios y certámenes literarios y en días culturalmente tan importantes como el día de Sant Jordi, que es este domingo.

Barcelona es la capital mundial de la edición en la lengua española. Aunque la deriva totalitaria de Esquerra y Junts forzó a Planeta a marchar de Cataluña junto con más de cinco mil empresas y ustedes no hacen nada por revertirlo, siguen aquí los principales grupos editoriales en esta lengua. El setenta por ciento de los libros edi-

tados son en castellano. Y gracias a que hay tanta edición en castellano, hay más edición en catalán.

Los grandes escritores catalanes en lengua española, Juan Marsé y Carlos Ruiz Zafón, escribieron sobre Barcelona y, consecuentemente sobre Cataluña y sus ciudadanos y pasearon el nombre de Barcelona y sus calles por todo el mundo, traducidos a los más diversos idiomas. Fueron merecedores de la Medalla de Oro de la Ciudad de Barcelona. Yo le propongo, señor Aragonès que, más allá de las palabras que usted manifiesta aquí, demuestre el respeto del Gobierno de la Generalitat por la cultura catalana hecha en español otorgando la Cruz de Sant Jordi a título póstumo a Juan Marsé y a Carlos Ruiz Zafón, dos grandes escritores catalanes que escribieron en castellano, fallecidos en los últimos años sin apenas reconocimiento de la Generalitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Carrizosa, a veure, és que vostè es pensa que aprendre una llengua vol dir que deixes de saber-ne una altra? Perquè clar, vostè fa referència: «Clar, és que vostès volen promoure el català.» Doncs sí, clar. Volem promoure el català, sí, i la cultura en català, evidentment, clar. Però això no vol dir anar en detriment d'una altra llengua. Són vostès que volen intentar mantenir un ideal de societat monolingüe i no pas en català. Són vostès que volen mantenir això. Perquè a cada pas que hem fet perquè el català, una llengua amb intent de ser minoritzada –el català, una llengua amb intent de ser minoritzada–..., cada pas que fa vostès el combaten sempre. Sempre.

Miri, tot el que ha dit –tot el que ha dit– tindria credibilitat si vostès haguessin fet també defensa del català en aquest Parlament. Perquè vostès diuen: «Ah, és que vostès diuen que el català és la llengua pròpia de Catalunya.» Bé, doncs, home, si no és de Catalunya, d'on ha de ser propi, el català? Senyor Carrizosa, d'on ha de ser propi, el català?

I nosaltres estem molt contents, molt satisfets i és una riquesa i un actiu del país, d'aquesta societat i de la nostra cultura que hi hagi edicions i un món editorial potent a Catalunya, també en llengua castellana, que tinguem grans escriptors del nostre país que també escriuen en llengua castellana. Fins i tot, imagini's, hi han algunes grans escriptores en llengua castellana que són diputades del grup parlamentari que dona suport al Govern. Imaginin si n'estem, d'orgullosos. *(Alguns aplaudiments.)*

Però això, senyor Carrizosa, no vol dir haver de deixar de promoure el català. És que els que –vostès– situen que una cosa va en detriment de l'altra, els que situen que promoure el català va en detriment del castellà són vostès. Per tant, treguin-se això del cap. Com més llengües millor, conèixer més llengües és bo i conèixer-ne més no vol dir deixar ni d'aprendre, ni d'usar, ni d'entendre les altres. El convido a reflexionar-hi, senyor Carrizosa i per cert, per Sant Jordi també pot... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política per a reduir el nombre de creuers a Barcelona i als principals ports de Catalunya

317-00284/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. President, ja ha arribat la temporada de creuers i amb això també, evidentment, el malson per a milers de veïns i de veïnes de Barcelona, de Tarragona i de Palamós, que veuen com els seus barris col·lapsen i es converteixen en parcs temàtics. De fet, podíem escoltar l'altre dia la patronal, que es fregava les mans dient que enguany batrem un rècord, el rècord de 3,2 milions de creueristes a Barcelona, una autèntica barbaritat.

I davant d'això tenim, per una banda, una alcaldessa a Barcelona que està demanant reduir a la meitat el nombre de creueristes, en concret de 400.000 a 200.000 al mes, en la línia del que ja se fa a Dubrovnik, a Amsterdam, a Venècia o fins i tot a les Illes Balears. I tenim un govern de la Generalitat que una vegada més, no sabem què vol, no sabem quin és el seu model, igual que ja ens va passar amb l'ampliació de l'aeroport.

Però és que encara és més sagnant, perquè tenim un president del Port de Barcelona que és del seu mateix partit, d'Esquerra Republicana, i per un altre costat tenim Esquerra de Barcelona demanant exactament el mateix que demanem nosaltres, que és reduir el nombre de creueristes. I, a més, també l'hi dic i li faig una prèvia abans de la pregunta, president, no em surti amb el comodí de l'Estat, perquè Balears també està a l'Estat i sí que tenen un acord per reduir el nombre de creuers.

Per tant, la pregunta és molt senzilla i és de sí o no. Està vostè d'acord amb reduir a la meitat el nombre de creueristes a Barcelona i de limitar el nombre de creuers als principals ports de Catalunya?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, he fet bingo, he fet bingo perquè sabia que em farien aquesta pregunta atesa la proximitat de les eleccions del 28 de maig a Barcelona. I dic això perquè si vostès consideren que la pressió dels creuers sobre la ciutat, doncs, en alguns casos és excessiva –i això ho puc compartir–, trobem els camins per poder-ho regular. I els camins no és una decisió unilateral del Govern de Catalunya, perquè la llei portuària definida per l'Estat no dona a la Generalitat la potestat de decidir quants creuers poden atracar al port de Barcelona. S'ha de fer mitjançant acord.

Hi ha un acord, l'acord del 2018 que van fer l'alcaldessa de Barcelona –de la seva formació política– i l'aleshores president del port, que és el que hi ha fins en aquests moments. Si això ho hem de revisar, hi ha d'haver un acord, i jo soc partidari de que revisem, que mirem, adequem, intentem repartir, fomentem els creuers que són d'arribada o de sortida, i no pas aquells que són d'escala d'unes hores, que poden generar molta pressió i, en canvi, els beneficis en termes econòmics per al comerç de la ciutat, per a la projecció turística de la ciutat, doncs, potser no compensen tant l'impacte que arriba. Això s'ha de fer mitjançant acord.

I aquesta mateixa setmana, el Port de Barcelona, per impulsar un acord amb tots els actors, també els operadors –també els operadors–, que tenen una normativa de l'Estat a favor seu, en aquest sentit, per poder, doncs, arribar tots els creuers que ells considerin oportuns, per poder fer això s'ha convocat una comissió institucional per a la sostenibilitat dels creuers impulsada pel Port de Barcelona i pel seu president, Lluís Salvadó, que es reuneix aquesta mateixa setmana. I allà, doncs, hi ha l'oportunitat de debatre aquesta i totes les qüestions que vulguin respecte als creuers.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. President, qui és el president de Catalunya: el president del port o vostè? Perquè jo no ho sé. Els interessos de l'Autoritat Portuària són diferents dels interessos dels catalans i les catalanes. Per tant, no s'amague darrere d'un espai tècnic que ha convocat el senyor Lluís Salvadó.

És important reduir el nombre de creuers a la meitat perquè ja no poden més els veïns i les veïnes; és una qüestió de convivència. No fer res davant la massificació turística és ser còmplice també d'aquesta degradació. Per tant, és una cosa de model de país, de model turístic, de model productiu, de model econòmic. Vostè és el president, té un govern, i, per tant, han de pensar en gran i han de liderar per buscar aquest acord. Segui vostè a les empreses, segui amb l'Ajuntament de Barcelona, i també des d'ahí arriben a un acord. No podem delegar, no podem amagar-nos darrere d'un espai tècnic convocat pel Port de Barcelona, que no té els mateixos interessos que tots els catalans i catalanes. Són qüestions diferents.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquest Govern assumeix totes les responsabilitats del país, i si no n'assumim més és perquè no en tenim les competències i les té el Govern de l'Estat; entre altres coses, per això volem la independència del país, per assumir *totes* les responsabilitats. I, evidentment, en aquest cas, molt concret, vostès saben perfectament que el Govern no pot prohibir l'atracament de més creuers al port de Barcelona i que només es pot fer com van fer a Balears: amb un acord.

I arribar a un acord és el que s'està portant a terme aquesta setmana, per cert, impulsat pel port amb tot el suport del Govern de Catalunya, i que hagués pogut impulsar l'alcalde de la ciutat. El que passa és que potser no han volgut fer-ho o han considerat que no o deuen tenir les raons que siguin. Nosaltres ho impulsem per arribar a bons acords. Aquest... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el model turístic i la contaminació que causen els creuers

317-00288/13

Formula la pregunta la diputada Eulàlia Reguant i Cura, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Miri, president, dilluns vam escoltar molt atentament la seva entrevista a BTV; ara he escoltat molt atentament la seva resposta a la diputada dels comuns. Navega tota l'estona en una ambigüitat que dibuixa, de fet, un model continuïsta en matèria de creuers i de turisme. Jo li faig una pregunta: vostè comparteix l'afirmació del president del Port de Barcelona que no tenim un problema, amb els creuers, de contaminació?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, de fet, nosaltres el que treballem és precisament perquè alguns dels efectes que pot tenir no només l'arribada de creuers, que té efectes positius i també, evidentment, com tot, té externalitats negatives... Sí, té aspectes positius, perquè contribueix, entre altres coses, també a sostenir un determinat comerç de la ciutat que ocupa persones, i crec que això també l'esquerra, precisament, no hauríem de menystenir-ho mai.

I, per tant, ataquem les externalitats negatives. Una d'elles és els efectes que pot tenir que es mantingui l'energia dels creuers amb combustible fòssil, i, per tant, avancem cap a l'electrificació del port: 110 milions d'euros d'inversions programades per al port de Barcelona, amb el conjunt d'administracions que hi participen, precisament per reduir, doncs, una de les externalitats negatives i mantenir les externalitats positives.

Nosaltres impulsem un model de turisme responsable. Per això, el conjunt d'actors ha signat una sèrie de compromisos en el marc de l'acord pel turisme responsable del país, i seguirem en aquesta línia.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Miri, president, la sensació és que proposen deixar que la turistificació continuï a velocitat de creuer, perquè el comerç i els barris que vostè parla..., no ho sé, preguntis-hi als veïns de Ciutat Vella, a Barcelona, o del Serrallo i la Part Baixa de Tarragona si aquests són els barris que volen, si volen seguir, continuar sent figurants que es veuen expulsats pel cost de la vida, el cost de l'habitatge, la contaminació.

Perquè jo li he preguntat per la contaminació, i vostè m'ha contestat una altra cosa. Jo li diré: miri, de menys de mig milió de creueristes el 1998 a Barcelona a 3 milions aquest any; de cinquanta mil al port de Tarragona l'any 2017 a 250.000 en els propers anys –evolució estratosfèrica. I tot això passa gràcies a les suposades transformacions dels ports que estan fent: el de Barcelona, acordat el 2018, amb l'alcalde de Barcelona. I el que volen fer al port..., perquè, davant la suposada limitació de terminals de creuers, el que vostès fan és terminals dedicades a creuers més grans perquè arribin més creueristes.

I això té unes conseqüències. Incrementar el número de creueristes té unes conseqüències. Per començar, els creueristes el que fan és generar un quaranta-sis per cent més de residus que un habitant de Catalunya; consumeixen tres vegades més aigua que un habitant de Catalunya. O, davant del negacionisme climàtic del president del port, que va afirmar que no tenim cap problema, amb els creuers, de contaminació, hem de tenir clar que els creuers són els responsables del vint-i-quatre per cent del vessament de residus al mar i que un sol vaixell té el mateix impacte ambiental que dotze mil cotxes. No reconèixer això és negacionisme climàtic.

Però és que, a més a més, parlar de la necessitat de desestacionalitzar o de la possibilitat de que el setanta-cinc per cent de creuers, com vostè afirma i va afirmar dilluns a Betevé, que el setanta-cinc per cent de creuers comencin i acabin al port com a bona notícia, el que fa és amagar el debat de fons. És una cortina de fum, perquè desestacionalitzar és acceptar més arribades, més creueristes, i dir que el setanta-cinc per cent de creuers comencin i acabin a Barcelona és, en el fons... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora diputada, nosaltres apostem per un model de desenvolupament econòmic basat, evidentment, en la sostenibilitat ambiental, però que arrela en la diversificació de l'economia. Per això apostem per un pacte nacional per a la indústria, amb dotació econòmica, que permet la localització d'inversions industrials, de nova planta, com les que estem portant a terme en molts llocs del país. I continuarem en aquesta línia. I per això l'àmbit del turisme..., no es tracta de criminalitzar tot un sector, sinó d'avançar en els compromisos cap a la sostenibilitat d'aquest sector. Un sector que representa el dotze per cent del producte interior brut, que ocupa uns quants centenars de milers de persones i que crec que, vaja, una criminalització absoluta no és la millor manera d'aproximar-s'hi.

Jo admeto algunes de les externalitats negatives que té una concentració excessiva de determinades activitats i, per tant, quan hi ha una arribada massiva, doncs, de qualsevol tipus d'activitat, té externalitats negatives. Pot tenir-ne també l'àmbit dels creuers. Per tant, per això, regulem-ho a través d'acords.

Però criminalitzar tota una activitat, o fins i tot criminalitzar els consumidors d'aquesta activitat, no crec que sigui la millor forma d'aproximació. I el país ha de seguir diversificant la seva economia. I aquesta és la nostra aposta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'exercici de la cultura de la cancel·lació, per exemple amb relació a la seguretat ciutadana o la immigració

317-00285/13

Formula la pregunta el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

¿Hasta cuándo va a ejercer la cultura de la cancelación en Cataluña?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. El pitjor exemple de la cultura de la cancel·lació és qui vol tancar TV3.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, señor Aragonès, el acuerdo que usted presentó de la mano de los partidos separatistas, *els comuns* y los que se disfrazan bajo las siglas del PSC, pero que también son separatistas, es un acuerdo infame para el presente y para el futuro de Cataluña. Un acuerdo, cómo no, que cuenta con el apoyo del colegio y sindicatos periodísticos, sus colaboradores necesarios para ocultar la realidad que padecen y sufren los catalanes.

Pero déjeme que le diga que más que un acuerdo es un retrato perfecto. Es un retrato de los responsables de la inseguridad en Cataluña, de la incapacidad de frenar la delincuencia y de esas políticas insensatas que promueven y alientan el efecto llamada. Un acuerdo infame, señor Aragonès, no solo porque ataca la libertad, no, porque a eso ya nos tiene acostumbrados, sino porque es un paso más en lo que lle-

va sufragant este grup parlamentari i els seus portaveus i el que porten sufragant els catalans des de fa dècades per denunciar els seus abusos abans, durant i després del cop d'estat de 2017. I és un acord infam, també, per la seva profunditat, per el missatge que llança, perquè no van a fer res, perquè confirmen que van a seguir mirant cap a l'altre costat i perquè no està entre les prioritats lluitar la immigració il·legal, la degradació o la inseguretat.

Senyor Aragonès, la distància entre el separatisme, el socialisme i la carrer és infinita. Usteds viuen en una burbuja, en una sort de arcadia feliç, on tots viuen molt tranquils, on hi ha molta seguretat. Però facin cas, surtin a la carrer i recorran Catalunya. Escutin a les veïnes i comprovin la realitat a la que les han condemnat. Perquè el seu problema no és el racisme. El seu problema és la onada de violacions en massa. El problema és el nombre d'agressions i assalts que pateixen els catalans. La degradació de les carrers. El problema que tenen molts catalans en arribar tranquils a les seves cases i l'efecte anomenat i la immigració il·legal que ells promouen.

El problema, senyor Aragonès, són les polítiques buenistes, els eufemismes que ells utilitzen per negar la realitat i els polítics irresponsables que han condemnat a els nostres barris i a les nostres ciutats a llocs insegurs. En definitiva, senyor Aragonès, el problema de Catalunya és ells i tots els polítics que els envolten.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Darrere dels discursos que acabem d'escoltar i de paraules com les que acabem de sentir per part de l'extrema dreta, a la realitat, darrere d'aquesta falsa –falsa i hipòcrita– preocupació sobre la seguretat, la pobresa o la vida de les persones, el que s'hi amaga darrere és l'estigmatització de determinats col·lectius, és la criminalització de persones concretes amb noms i cognoms. Hi ha qui es pensa que estarem més segurs al nostre país, podrem tenir una vida més feliç retirant drets a ciutadans que conviuen amb nosaltres i que es mereixen els mateixos drets que tots els que avui som aquí en aquest Parlament. Hi ha qui es pensa que la millor manera de garantir una societat segura és precisament seguir mantenint en la il·legalitat administrativa, no volguda, desenes de milers de catalans i catalanes, prohibint-los l'accés a un treball legal, prohibint-los l'accés als recursos administratius, prohibint-los, de fet, el compliment de les seves obligacions també com a ciutadà.

Darrere d'algunes de les expressions que hem sentit, s'hi amaga l'estratègia de sempre de l'extrema dreta, que és aprofitar les vulnerabilitats de la societat, conseqüència de l'increment de desigualtats econòmiques que es viuen a Catalunya i arreu del món, per intentar, a partir de la divisió, construir l'hegemonia d'un discurs en contra dels valors democràtics.

Doncs, precisament perquè el compromís de les forces polítiques de Catalunya, del vuitanta-cinc per cent representat en aquest Parlament que han signat el compromís, precisament, per incorporar aquests valors democràtics de no estigmatització de determinats col·lectius, de no utilitzar la diversitat que hi ha a la nostra societat com a element de discòrdia i pim-pam-pum electoral i de discriminació, sinó fer totes les propostes, cadascú en positiu, que tingui sobre aquestes qüestions, precisament aquest és l'acord que s'ha signat. I crec que en aquest sentit Catalunya i les forces polítiques que representen el vuitanta-cinc per cent d'aquest Parlament ho han fet molt bé, i que cal continuar en aquesta línia. I com més aïllem els discursos d'odi, més intentaran cridar, però menys aconseguiran el seu objectiu.

Aquest és el camí i el seguirem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de credibilitat, lideratge i suport parlamentari, especialment amb relació a la política per a combatre la sequera

317-00287/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política. Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, en política, la credibilitat es guanya dia a dia. Amb el compliment dels acords, amb el compliment de la paraula donada aquí al Parlament de Catalunya, amb el respecte a les majories parlamentàries.

Credibilitat. És una assignatura pendent del seu Govern, que necessita millorar i molt, i només cal veure l'erràtica gestió del seu Govern amb la sequera. Un greu problema de país. Una gestió sense lideratge, sense consens i plena d'incompliments.

En l'últim Ple, el Govern va tramitar un decret clarament insuficient només amb el suport de trenta-tres diputats. En canvi, el Parlament va aprovar una moció amb el suport de cent onze diputats que aprovava instar el Govern a portar un nou decret durant aquest mateix Ple.

Ja li vam dir que no es podia governar el país d'esquena al Parlament. Sap que des de Junts per Catalunya hem actuat fent propostes i buscant solucions. Per això, per responsabilitat, van permetre la convalidació del decret, un cop vostè mateix i la seva consellera van agafar el compromís en seu parlamentària de tramitar un nou decret. Una vegada més, ha vingut al Parlament sense la feina feta. Quan parlem de credibilitat, ens referim a aquesta actitud, dir una cosa i fer-ne una altra.

President, cal prendre decisions i actuar amb rapidesa. Cada dia compta, i ens hi juguem molt. Per això anunciem des de Junts per Catalunya que prenem iniciativa amb voluntat de mà estesa amb tothom, i registrarem una proposició de llei per lectura única per garantir tres aspectes que creiem que són cabdals i que, en aquests moments, no estan garantits. Contractacions per emergència, com es va fer durant el covid, que hi hagi una moratòria al règim sancionador als ajuntaments. Cal col·laboració entre institucions, no imposició, i cal concreció i garanties en les inversions.

El país s'hi juga molt. President, esperem que vostè estigui disposat a moure's i a buscar consens. Si no canvia l'actitud, si el Govern no fa la feina, la farem des del Parlament de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor Batet. Jo també li estenc la mà, i la voluntat és que totes les mesures que estem portant a terme al Govern tinguin el màxim suport i acompanyament per part dels grups parlamentaris, i, de fet, fins i tot escoltar les propostes que puguin tenir al respecte.

Jo em vaig comprometre en aquest Ple a que el decret llei de mesures urgents de la sequera seria modificat per un altre decret llei, havent-hi el consens necessari, respecte a l'àmbit sancionador. I aquest consens és evident que, malauradament, a la cimera sobre la sequera, no es va poder produir, i vostè i jo hi érem i en som plenament testimonis.

Vostès acceptaven, com jo també hi estava d'acord, doncs, que poguéssim situar a partir del juliol el que és l'entrada en vigor d'aquest règim sancionador. Hi havia grups que defensaven al setembre, hi havia grups que defensaven no moure's. Cap de les tres opcions hi havia majories parlamentàries al respecte. I el que no farà aquest

govern és portar a terme en aquest assumpte, doncs, un decret llei que no tingui..., i, a més, no tingui avisat i comprovat en una reunió el suport per tirar endavant.

Nosaltres estem treballant en l'àmbit de la sequera. De fet, celebro que vulguin proposar infraestructures. De fet, hem estat pràcticament durant nou anys sense infraestructures i sense noves obres, fruit també de moltes circumstàncies financeres, i, per tant, ha calgut córrer. I estem, doncs, en aquests moments, accelerant la construcció d'aquestes infraestructures de reutilització de l'aigua, d'ampliació de dessaladores. Els mecanismes d'emergència, en aquests moments, els ajuntaments ja ho poden utilitzar, i tindran el suport del Govern per poder fer obres d'emergència. Per tant, en aquest sentit, escoltarem i estudiarem totes les propostes, també la seva.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Portar un decret sense consens ja ho va fer l'última vegada, i va ser aprovat per la responsabilitat de tots els grups parlamentaris, president. No centrifugui responsabilitats. Si la cimera va ser un fracàs, el principal responsable va ser vostè, que tampoc va fer els deures.

El país afronta la sequera amb millors condicions que l'any 2008, que vam acabar de la Mare de Déu de Montserrat. President, és vostè el president, no per fer d'oposició de l'oposició, sinó per actuar com a president. Actui com a tal, actui amb responsabilitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat?

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Jo el que he demanat des del primer moment en matèria de la sequera és que no ho convertíssim en un pim-pam-pum electoral, i crec que anem pel camí d'acabar-ho convertint, i això no hi ajuda. Però, en tot cas, nosaltres seguirem fent la feina, i la feina basada, per exemple, en les noves potabilitzadores d'aigua del Besòs i del Llobregat, la recuperació de tots els recursos del Rec Comtal, l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, la creació de la nova dessaladora del Foix, entre altres mesures, i, evidentment, totes les mesures d'estalvi, de digitalització de la xarxa per reduir-ne les pèrdues.

Aquest és el camí. Algunes coses s'haguessin hagut de fer. Ara les fem i les portem a terme.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el posicionament dels organismes internacionals, i especialment el pronunciament de cinc relators de l'Organització de les Nacions Unides, amb relació a la causa general contra l'independentisme

317-00289/13

Formula pregunta el diputat Josep Maria Jové i Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. President, la causa general contra l'independentisme, l'acció coordinada dels poders de l'Estat, polítics, judicials, policials, mediàtics, se-

gueix ben activa. Ho vàiem fa uns dies amb filtracions d'informes policials de causes eternament secretes d'un tribunal d'excepció que pretén criminalitzar la resposta cívica, pacífica i democràtica contra la sentència aberrant del Tribunal Suprem per l'U d'Octubre. I, com sempre, seguint el mateix guió, un patró que ja coneixem de fa temps i que seguirem denunciant, perquè les institucions internacionals estan reconeixent i condemnant aquesta pràctica, i és allí on l'Estat espanyol haurà d'acabar sent jutjat.

L'estiu del 19, el Grup de Treball de les Nacions Unides sobre Detencions Arbitràries denunciava les detencions i demanava l'alliberament dels nostres companys i companyes. El juny de l'any passat, l'informe Cilevics i l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa demanaven l'excarceració dels presos polítics, el lliure retorn dels exiliats i la fi de les causes pendents de l'U d'Octubre. I a l'agost, el Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides condemnava la repressió contra l'independentisme català.

Tres relators de l'ONU van demanar a Espanya que investigués i imposés sancions per Pegasus. Era el gener d'aquest any. Poc després, el TJUE incloïa el fet de pertànyer a un grup objectivament identificable víctima de discriminacions i vulneracions de drets com a motiu per a poder denegar euroordres.

L'Alt Comissionat de Drets Humans de l'ONU va urgir Espanya a investigar el «Catalangate», al febrer. I ahir –ahir–, les Nacions Unides mostraven la seva preocupació per la vulneració de drets, per l'espionatge i per la repressió exercida durant l'U d'Octubre, alhora que alertava que Esquerra Republicana de Catalunya és una organització altament represaliada i instava el Govern espanyol a prendre mesures per aturar-ne la seva persecució i estigmatització. I també demanava garantir que tots els partits polítics poguessin desenvolupar les seves funcions lliurement en un entorn segur i propici, lliure d'interferències, inclòs l'espionatge polític. Ho signen cinc relators, profundament preocupats, president, per les represàlies en l'exercici dels nostres drets, i són ells els que parlen d'un patró sistemàtic en la criminalització de l'exercici dels drets civils i democràtics.

Aquesta causa general, doncs, ja és una realitat en els dictàmens d'organismes internacionals, gràcies a la feina feta des de l'exili. La repressió continua, i si institucions internacionals alerten i denuncien aquesta vulneració sistemàtica de drets estan reconeixent l'existència d'un conflicte polític. I sabem que la resolució d'aquest conflicte només pot passar per la via democràtica, per l'exercici del dret a l'autodeterminació.

President, com valora el darrer pronunciament de les Nacions Unides?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, aquest pronunciament d'aquests cinc relators de Nacions Unides és una mostra més que el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, i una de les conseqüències d'aquest conflicte polític, que és l'actuació repressiva d'institucions de l'Estat, no ha desaparegut, no ha deixat d'existir. És un conflicte que perviu i que ens implica a totes i a tots en la recerca de les solucions.

I, per tant, al costat de totes aquestes denúncies, constatacions, alertes per part d'organismes internacionals, reiterades en el temps, que no s'aturen, perquè evidentment la repressió no s'ha aturat, com ho veiem, per exemple, amb la filtració de sumaris absolutament secrets, a l'Audiència Nacional, que és una de les principals institucions judicials de l'Estat, i que haurien d'estar protegits, aquests secrets de sumaris, veiem filtracions interessades per intentar condicionar políticament la nostra activitat, per intentar condicionar el que és el nostre compromís. I el nostre compromís no el condiciona ningú, i menys els repressors.

Per tant, cal actuar contra la repressió; cal seguir en la línia que hem estat portant a terme, de plantar cara a través també de propostes que permetin abandonar, per part de l'Estat, aquesta actitud repressiva; de fet, avui, el que és el marc jurídic penal, doncs, és millor que el de fa uns anys, tot i que encara queda molt de marge de millora.

I, al costat, entendre que aquesta repressió és la conseqüència d'un conflicte polític que existeix, i que aquest és el que hem de resoldre, i que resolent el conflicte polític de fons es resoldrà també..., o és la millor garantia per resoldre completament les situacions de repressió que se'n deriven.

I per això el volem resoldre implicant a tothom, implicant a tothom que, independentment de la seva posició sobre la independència de Catalunya, cregui que el camí és una solució democràtica que impliqui a totes les parts, que garanteixi drets i que permeti que aquest país pugui decidir lliurement el seu futur.

I per això proposem un acord de claredat. I seguirem proposant-ho, perquè som molt tossuts en les nostres conviccions i també en el camí ferm que han de seguir aquestes conviccions per mantenir-se, per esdevenir una realitat.

Per tant, continuarem dempeus davant de la repressió. I, sobretot, la repressió no condicionarà ni una gota ni un centímetre de la nostra actuació política.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assistència jurídica als mossos d'esquadra en causes judicials i les accions per a defensar el cos

317-00286/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora Vergés... Senyor Aragonès, l'1 de desembre del 2021, en una sessió de control com la que celebrem avui, li preguntava per la, des del meu punt de vista, incomprensible i equivocada retirada de la defensa jurídica per part del Departament d'Interior a dotze agents dels Mossos d'Esquadra pocs dies abans de l'inici del judici, del seu judici. Vostè, en la seva resposta, ho va defensar o, si més no, ho va justificar al·legant la impossibilitat d'identificar els agressors i l'absència de lesions.

D'això ja fa disset mesos i des d'aleshores han passat tres coses. La primera, que aquests Mossos d'Esquadra es van procurar assistència jurídica pel seu compte. La segona, que el judici, que es va haver de reprogramar, s'ha celebrat. I la tercera, que des de fa relativament poc tenim sentència, una sentència condemnatòria a cinc persones que s'han pogut identificar com a autors d'un delictes d'atemptat a agents de l'autoritat, acreditant-se, endemés, lesions a aquests agents.

Senyor president, en la seva condició de màxim responsable dels Mossos d'Esquadra, quines accions pensa emprendre?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, nosaltres seguirem defensant el Cos de Mossos d'Esquadra. I defensar el Cos de Mossos d'Esquadra vol dir garantir, en primer lloc, que en totes aquelles causes en què es persona la Generalitat, doncs, en suport a agents que han pogut patir alguna lesió en l'exercici de les seves

responsabilitats, es fa amb tota la solidesa i amb tot el rigor. I així ho seguirem fent, i, a més, amb uns criteris centralitzats des del gabinet jurídic central.

Dos, la millor forma, la millor manera i el millor camí de defensar el Cos de Mossos d'Esquadra és seguint incrementant els mitjans personals del cos. Per tant, seguint incrementant noves promocions, també a l'estructura interna del cos, garantint la promoció interna de tots els seus membres i una millor coordinació. Per això, doncs, tota la programació de nous comandaments al cos. I incrementar els mitjans materials i garantir que continuï sent una policia integral, i, per tant, vol dir que en tots els àmbits de seguretat de Catalunya el Cos de Mossos d'Esquadra hi ha de poder intervenir, també, doncs, en l'àmbit marítim, que és una de les darreres actuacions que estem fent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

No, cregui'm que no tinc cap interès ni voluntat de posar-lo en un compromís, però aquest no és un fet menor, senyor president. La Generalitat de Catalunya ha de defensar els seus servidors públics i no ho ha fet. És més, els va desemparar pocs dies abans de l'inici d'un judici.

Jo ara puc equivocar-me en l'afirmació que faré, però la faig des del convenciment. Jo estic segur que en aquest tema vostè i jo pensem el mateix. Però del que no estic tan segur és de que actuï –que és el que jo li demano que faci– almenys en tres direccions. La primera, rectificar; corregir aquesta mala política pública i tornar a proporcionar defensa i assistència jurídica als agents dels Mossos d'Esquadra en els termes en què es feia abans d'aquesta nefasta decisió que va prendre el conseller Elena.

La segona. Penso que el cas obliga a exigir responsabilitats a qui correspongui i al nivell que sigui. Això crec que ha de tenir conseqüències, pel fons de desemparament de servidors públics i per la forma, perquè a vostè li van proporcionar informació inexacta que va pronunciar o que va esmentar en aquest hemicicle.

I la tercera, aprendre, no?, aprendre que determinades polítiques públiques troncales –jo crec que la seguretat n'és una– no poden estar subjectes al joc de la petita conjuntura política, que crec que és el que va ser el cas en aquesta ocasió, no?

Miri, si vostè va per aquest camí, el meu grup i jo mateix li donarem suport. I, si no, doncs, seguirem expressant el nostre punt de vista amb tot el respecte, però també amb tota la contundència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Illa, em permetrà que el que jo pensi ho decideixi jo. I, en tot cas, el que jo penso és el que jo dic. I, per tant, nosaltres defensarem tots els servidors públics. En el cas concret del Cos de Mossos d'Esquadra, quan hi ha lesions acreditades, es produeix aquesta defensa. El que hem fet és deixar de perseguir determinades persones quan no hi han lesions acreditades. Aquest ha estat el criteri.

I, per tant, aprofito, doncs, l'oportunitat que em brinda per fer un reconeixement a la tasca del conseller d'Interior; una tasca que no és gens fàcil, com ho saben tots els que en aquesta cambra coneixen bé el que són les responsabilitats del Departament d'Interior.

Tenim una policia més preparada, amb més efectius, amb més mitjans materials, amb una aposta clara per la proximitat, i una policia molt més moderna, centrada especialment en alguns dels àmbits delinqüencials que són d'especial preocupació, com narcotràfic o àmbit de ciberdelinqüència.

Tenim..., i ara encararem una temporada d'incendis –o, de fet, ja l'hem iniciat– amb més efectius que mai, més mitjans materials que mai, i renovats, i amb el Cos de Bombers més alineat que tenim en... –alineat perquè té els recursos necessaris per poder portar a terme la seva feina–, de la darrera dècada.

I seguirem treballant, perquè per nosaltres la seguretat, el dret a la seguretat, no és incompatible amb l'exercici de drets fonamentals.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president. Diputats, diputades, acabada la sessió de control, com els he informat a l'inici de la sessió plenària, farem una pausa per atendre les convocatòries de Mesa i Junta.

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i quatre minuts i es reprèn a un quart d'una i un minut.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió, amb el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant el Ple, del projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès.

Projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès

200-00019/13

D'acord amb l'article 138.1 del Reglament, el Govern va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes pels debats a la totalitat, i, un cop hagi intervingut el Govern, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun.

En primer lloc, té la paraula en nom del Govern, la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, alcaldes i alcaldesses que ens acompanyeu, representants del món local, delegada del Govern, director de Serveis Territorials... Si m'ho permeten, diria que avui és un dia important per a aquest Parlament, però és històric per al Lluçanès, perquè fem un pas molt important per desencallar una situació que fa més d'una dècada que dura, que fa molt de temps que s'hauria d'haver resolt. I és que el cas del Lluçanès és un exemple de tenacitat, perseverança del món local per organitzar-se.

Davant d'aquesta situació de bloqueig que s'havia produït en aquesta qüestió, el Govern fa un pas endavant i posa les bases per a la resolució de la situació de manera consensuada amb el territori.

Permetin-me, primer, que agraeixi la feina que s'ha fet al llarg de tots aquests anys dels municipis implicats, ajuntaments, societat civil, així com dels grups parlamentaris o del propi Govern. Sense la voluntat de consens i de treball intens per trobar una sortida que posés en comú els interessos de tots els municipis, avui no seríem aquí.

Voldria fer un agraïment també a la Secretaria de Govern Locals i de Relacions amb l'Aran i la direcció general per la feina ingent que s'ha fet per arribar a aquesta proposta de consens i de solució.

Aquest és un projecte de llei que té per objectiu, primerament, donar resposta a les demandes democràtiques expressades per diferents ajuntaments que el 2015 van

celebrar una consulta popular per tal que els veïns i les veïnes dels municipis afectats decidissin formar part d'una nova comarca.

Com a Govern, calia que donéssim resposta a aquesta situació. I en aquest sentit, fa pocs dies, vaig poder escoltar amb deteniment el debat sobre Torà i Biosca aquí al Parlament i la demanda dels grups parlamentaris de no deixar els temes a mitges, d'agafar les regnes, de sempre de la mà del territori tirar endavant amb aquestes qüestions, i és el cas que ens ocupa.

Però és també una proposta conscient que els resultats sorgits d'aquella consulta són molt diferents en funció dels municipis i que havíem de donar una solució que s'adaptés a aquesta realitat, que permetés una transició fluida en què tothom se sentís còmode. Una proposta que incorporés també els aprenentatges de casos com el Moianès, la darrera comarca que es va constituir, i que, sobretot, servís per oferir serveis de qualitat a la ciutadania que hi viu, que al capdavant és el nostre principal objectiu.

Com deia a l'inici, el procés de creació d'aquesta comarca ve de lluny. És una reivindicació històrica dels municipis d'aquesta zona. Ja des del 2010, una delegació d'alcaldes i alcaldesses van registrar la demanda de comarcalitat a la Generalitat. El 2013, la plataforma El Lluçanès és Comarca es reunia amb diversos grups parlamentaris per tal de posar sobre la taula les seves reivindicacions, en aquell cas, en el marc de la llei de governs locals, que s'estava debatent al Parlament en aquell moment.

L'any 2014 la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya va emetre un informe en el qual era favorable a la creació d'una nova comarca. Aquest informe favorable..., malgrat aquest informe favorable, els alcaldes i alcaldesses van decidir també donar-hi més legitimitat, conjuntament amb el Govern, i, en aquest sentit, fer una consulta..., es va decidir el març del 2015, doncs, celebrada en aquests tretze municipis perquè la ciutadania pogués decidir.

I penso que aquest punt és de gran importància perquè la llei d'organització comarcal de Catalunya no estableix que sigui necessària aquesta consulta, sinó que és suficient amb el consentiment exprés dels plens municipals, ja sigui perquè dues tercers parts dels municipis que l'haurien de constituir tinguessin com a mínim la meitat del suport en la seva població, o bé que la meitat dels municipis que l'haurien de constituir tinguessin dues tercers parts de la població de la comarca donant-hi suport.

Per tant, anar un pas més enllà del que estableix la normativa..., incloure en aquell moment aquell procés participatiu que no era vinculant li confereix unes garanties democràtiques de transparència que cal valorar molt i molt positivament.

De fet, el 26 de juliol del 2015 es va celebrar la consulta, en què es va obtenir un cinquanta-cinc per cent de vots emesos; per tant, més enllà del trenta-cinc per cent del llindar que s'havia establert, i el 70,7 per cent van ser favorables a fer la comarca.

Com saben, resultats globalment favorables, però, en qualsevol cas, amb cinc municipis que van votar que no en volien formar part. Per tant, la dificultat en la implementació és evident que hi era. Malgrat aquesta dificultat, la Mesa del Parlament va acordar al maig del 2016 que la iniciativa parlamentària sobre aquest tema fos exercida pel conjunt de grups parlamentaris que volien elaborar una proposta de llei de creació de la comarca.

I en aquesta tramitació cal recordar que tres grups van presentar esmena a la totalitat –PSC, PP i Ciutadans– que no va prosperar. Per justificar el seu posicionament, en aquest cas a l'esmena a la totalitat, el grup del PSC esgrimia que no era necessari crear noves estructures; una suposada manca de transparència en el procés participatiu, que evidentment no compartim; els cinc municipis que ja els hi he dit que van votar que no, per bé que a la proposició de llei, òbviament, hi havia una disposició addicional en la que es deia que els municipis podien desvincular-se, aquests cinc municipis podien desvincular-se.

O també es deia, en aquell moment, que el Govern no s'implicava prou, que no havia fet els deures, que s'havia desentès del procés i que traslladava la responsabilitat al Parlament, malgrat que la llei ja preveu que pot ser el Govern o pot ser el Parlament qui tingui la iniciativa en aquest sentit. I el propi Govern, doncs, va fer els informes preceptius.

Malauradament, l'aplicació del 155 va aturar efectivament la tramitació parlamentària d'aquella proposició, que va acabar decaient i, des de llavors, la iniciativa havia quedat aturada.

És per això que el Govern, conscient d'aquesta dificultat, el 21 de març vam fer un projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès, i ho vam fer amb un plantejament de creació de comarca, ara just abans de les eleccions municipals, perquè és el moment on s'haurien de constituir per no afectar després la distribució, doncs, dels càrrecs electes.

En aquest sentit, aquest projecte de llei comença avui. Som conscients que cinc municipis, doncs, no van donar suport en aquell moment a la proposta, però, en tot cas, i per això he parlat amb ells, el que plantejem és una transició d'una comarca de manera pautaada, de manera tranquil·la, que permeti, doncs, diguem-ne, no fer un buit en serveis públics, a prestar tots els serveis sense alteracions, i treure els aprenentatges que hem, doncs, extret de la comarca del Moianès.

En aquest sentit, què proposem? Crear la comarca del Lluçanès integrada per tots els municipis, doncs, que varen fer, en aquest cas, el procés participatiu. De moment amb tots; després ja explicaré la segona part. Diferir la constitució del consell comarcal, que es crearia, doncs, al maig del 2027, i, per tant, fer un model de governança transitòria.

Aquest òrgan transitori hauria de preparar totes les estructures necessàries per garantir el funcionament del consell comarcal i la representació i la gestió dels seus interessos, així com negociar amb les altres comarques de les quals es dependrien aquests municipis, per tant, Osona, Bages o Berguedà, si s'escau, en el qual, doncs, hi hauria el traspàs de serveis i actius. El consell comarcal es constituïria, concretament, al maig del 27.

Per fer aquesta transició, també preveiem pressupost, evidentment, perquè és un treball exhaustiu, és un treball que hauria de fer la mancomunitat, i, per tant, del 2024 al 2027, també preveu, doncs, assignació econòmica.

Aquest règim transitori, què produiria? Produiria facilitar la creació de la comarca amb el màxim nombre de municipis, intentant que els que no n'eren partidaris tinguin una via oberta i fàcil per si es volen incorporar. Definir la governança d'estructures de la nova comarca de manera efectiva, i amb els aprenentatges que n'hem fet al Moianès, com els deia. Poder tenir temps per concretar les estructures administratives de la comarca en el marc de la nova llei de governs i finances locals.

Consolidar el sentiment de pertinença a una comarca, que, de fet, des d'un punt de vista d'alcaldies, ens han demanat, doncs, que articulem un pla pilot. Nosaltres el que en diem és una comarca en xarxa, d'estructura lleugera, i, per tant, ho hem de treballar. I també poder posar a disposició de la comarca des del minut zero, recursos econòmics per, doncs, crear-la amb totes les garanties.

I en calendari, preveiem la tramitació, si s'escau, de l'aprovació, doncs, a partir d'abril i maig. Abans del 31 de desembre, els municipis que l'integren han de dir de forma voluntària, els que han dit que no, diguem-ne, doncs, el fet de constituir-se com a mancomunitat de municipis del Lluçanès. A 31 de març del 2016, es preveu aquest termini perquè els municipis en els quals el procés de participació, doncs, van ser negatius, doncs, adoptin en ple el manifest de ser-hi o no ser-hi, en aquest sentit.

Per tant, només amb un acord dels seus plens i transmès a la Secretaria de Govern Locals, doncs, ja podríem fer aquesta consideració. En aquests moments, quatre municipis han dit que no volen ser-hi. Lluçanès... Perdó, Sant Agustí de Lluça-

nès, Sant Bartomeu del Grau, Sant Boi de Lluçanès, Santa Maria de Merlès, i, en canvi, Sant Feliu Sasserra s'ha mostrat predisposat.

Al gener del 2027, es treballaria, doncs, amb la mancomunitat pel tema de passos d'actius i passius. Al maig del 2027, es constituïria el consell comarcal. Al juny del 2027, es proclamarien els membres del consell comarcal, i al juliol, la constitució.

En resum, és una proposta que creiem que ha de servir per tirar endavant aquesta comarca de forma flexible i donant resposta a les necessitats dels municipis, la que ens han expressat, i que s'ha de poder fer amb el màxim de celeritat, i per això els hi demano el vot afirmatiu.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Bon dia a tothom; consellera. Miri, la consellera ja ho ha explicat una miqueta, però refem un repàs sobre la nostra perspectiva. Al juliol del 2015, tretze municipis del Lluçanès van portar a terme un procés de participació per decidir si el Lluçanès havia de convertir-se en comarca.

En aquell procés de participació, hi van participar 3.756 persones de les 6.810 que estaven cridades a participar-hi. El resultat d'aquella participació va ser –com comentava ara també la consellera– que vuit municipis del Lluçanès van donar el vistiplau a ser comarca i cinc municipis hi van votar en contra i no volien ser considerades comarca.

I mirin, dels vuit municipis que hi van votar a favor, n'hi va haver un, que és el d'Alpens, on l'alcaldeessa d'Esquerra, que, a més és delegada del Govern de la Generalitat de Catalunya Central, i que em sembla que avui també ens acompanya avui aquí, els vots van ser molt dividits, perquè mirin com va quedar el resultat: 89 vots a favor... –estem parlant del 2015, eh?– 89 vots a favor, 82 en contra i 2 vots en blanc. Es pot dir que hi va haver com un empat tècnic gairebé, no? Jo crec que això s'hauria de repensar, perquè es va fer el 2015, però bé, tothom pot pensar el que vulgui.

Set anys més tard d'aquell procés de participació, amb una situació de paràlisi total i amb un debat que continua obert a dia d'avui en els municipis del Lluçanès, el Govern decideix portar per tramitació de lectura única el projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès davant de tots vostès, eh?

Set anys després d'un procés de participació que no deixava massa clar qui volia realment ser comarca, perquè 3.054 persones no van anar a votar, i, per tant, no sabem què en pensen a hores d'ara, set anys més tard.

Mirin, a vostès crec que els han entrat les presses, perquè a trenta-nou dies d'unes eleccions municipals, han decidit passar de forma ràpida aquest tràmit. I ho fan veient l'oportunitat electoral, perquè bé saben que un grapat d'alcaldes han decidit de plegar i altres no tenen gens clar de donar el pas en contra del que la gent va decidir.

Avui no discutim si el Lluçanès ha de ser comarca o no. No estem discutint això. El que portem a debat és el procediment pel tràmit d'urgència. Això és el que estem discutint avui, per tràmit de lectura única, no –perdó, eh?–; no d'urgència, de lectura única. Per tant, no estem decidint si ha de ser comarca o no ha de ser comarca. Estem decidint si aquest tràmit s'ha de fer per tràmit de lectura única.

El que podem dir segur és que aquesta proposta que es pretén votar avui no és gens sensata i és totalment oportunista. Abans, a la sessió del control, deien: «Ha començat la campanya electoral.» Bé, doncs el Govern ja fa dies que l'ha començada. És totalment electoralista, aquesta. La portem aquí després de set anys de no fer absolutament res del tema, eh? Per tant, la porten aquí per mirar aviam què, a un mes

i mig d'unes eleccions municipals, no? Per tant, creiem que és totalment un despropòsit.

Tenim algunes preguntes que no tenen resposta. Per exemple, per què des del 2015 no s'ha posat sobre la taula en aquest Parlament? No ho sabem. Per què volen aprovar a les portes d'unes eleccions municipals ara això? Està claríssim, oportunitat electoral. Per què portem a debat la creació d'una mancomunitat en aquest Parlament, si el que demanava la població era la creació d'una comarca? No ho sabem. A qui interessa aquesta tramitació? Està clar. Hem de debatre a trenta-nou dies d'unes eleccions municipals que el Consell Comarcal del Lluçanès s'ha de constituir després de la celebració d'unes eleccions municipals del 2027? Del 2027, eh?, senyores i senyors diputats.

Què passarà amb el Consorci del Lluçanès si s'aprova aquesta iniciativa? Quin paper tindrà? Estructures? Com es resoldrà? Ningú en parla. Aquest Govern pot imposar la pertinença a cinc pobles? Primer diuen que sí, després ja en sortiran. Bé, és tot molt opac, eh? I és que marxar d'Osona per anar al Lluçanès tampoc atreu tota la gent, no? Ens cal una altra comarca? Són preguntes que hem d'acabar d'especificar. Per què no es mancomunen serveis i prou? Potser funciona. No cal una comarca, ja tenim un consorci. No ho sé. Anem...

Jo crec que fem passes en fals. No ho estem portant a terme com s'hauria de portar. Aquesta tramitació per tràmit de lectura única no és el que toca avui. Ja s'ha dit que hi han quatre municipis que ja han portat en els seus plens que no volen ser comarca i, per tant, això, simplement, és un tràmit de partidisme electoralista total. I nosaltres, evidentment, no podem donar suport a una iniciativa que es fa amb aquestes característiques.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Vicepresidenta i membres de la Mesa, consellera... I, sobretot, alcaldes del Lluçanès, sobretot de Prats de Lluçanès, de Sant Martí d'Albars, de Lluçà i tots els que formen part del món local i fins i tot que venen del Lluçanès, benvinguts, doncs, aquí al Parlament de Catalunya.

I avui parlarem sobre si la comarca del Lluçanès es fa comarca o no, i diríem que el Lluçanès és una comarca que geogràficament, socialment, històricament s'ha guanyat el fet de ser reconeguda. Fa temps que demana i reivindica ser una comarca, perquè si anem enrere en la història, al Decret de Nova Planta ja es va abolir la sotsvegueria del Lluçanès. I aquesta voluntat, aquest reconeixement d'aquest territori com a comarca, sempre ha estat viu.

Ja el 5 de juliol del 2002 es va fer una declaració, la de Lluçà –que avui tenim la seva alcaldessa– i en aquesta declaració sobretot es demanaven tres peticions. Primer, la voluntat de ser reconeguts institucionalment, mostrar el consens polític i social majoritari i que se'ls escoltés. Sempre hi ha hagut un sentiment de pertinença per ser una comarca i els que ho coneixem ho sabem. Els que no, us recomano que ho descobriu, que descobriu aquesta terra fantàstica, perquè tant si arribes del Bages, d'Osona o de Berga t'adones que és un altre territori i, fins i tot, els que som d'Osona, sabem que no tenim la mateixa boira. Nosaltres tenim boira i ells tenen la lluganesa.

El Lluçanès està constituït per tretze pobles i a partir d'aquest moviment i petició es va començar a avançar passos per tal d'aconseguir aquesta reivindicació. I si fem un històric, ens n'anem ja –i em sembla que s'ha anat comentant..., que des del 2010 que es presenta al Parlament la sol·licitud per a la creació de la comarca, es va anar avançant els passos fins que a l'octubre del 2014 el Parlament aprova una moció so-

bre la creació de la comarca del Moianès i el Lluçanès i s'acorda la realització d'una consulta. I s'insta el Govern a presentar el projecte de llei de creació de la comarca per lectura única el mes següent, després de la celebració d'una consulta; una consulta que –aquí ja s'ha dit– sobretot surt el 70,7 per cent dels vots a favor de ser comarca i 26,4 en contra. És a dir, tal com s'ha dit, dels tretze municipis, vuit guanyen que sí i cinc municipis que no. I això es va ratificar pels plens.

Tots sabem que tot això va quedar parat, tot i que havia anat avançant, perquè va decaure el mandat i no es va acabar aprovant. Però, això sí, ens quedava un tema pendent de país, un tema que teníem pendent amb el Lluçanès i que ara es torna a reactivar. I aquí nosaltres, com a Junts, amb els anys que sí, diem, que ha estat adormit aquest tema, que és curiós que de cop i just abans de les municipals, es reactivi. Tot i així, evidentment n'estem contents.

Perquè aquesta precipitació, en el fons, es va veure a la primera reunió que fa poc es va fer amb el territori, amb una proposta sobre la taula que demostrava que es volia córrer massa. I els municipis no es trobaven prou escoltats ni obrien la porta a donar opcions que aquells municipis que inicialment no hi entraven. Finalment –i això ho valorem positivament–, es va fer una nova reunió en què es van escoltar i ara es presenta una proposta millor. Una proposta amb una millor calendarització i sobretot, molt més consensuada amb els pobles i els alcaldes del Lluçanès, donant més temps, més marge per fer una bona creació administrativa, econòmica d'aquesta nova comarca. Fent aquest primer pas com a mancomunitat i acabant el 2027 la creació final de la comarca.

Nosaltres, i sobretot els nostres alcaldes, estan a favor, finalment, d'aconseguir la creació d'aquesta comarca, la comarca del Lluçanès, de la forma més ràpida possible, ja que els deures ells ja els havien fet i ara estava en mans del Govern i del Parlament. Per tot això, com a Junts, contents d'avançar en la demanda històrica que el territori del Lluçanès feia i fa per arribar a ser comarca i tirar-ho endavant en aquest tràmit de lectura única per tal d'agilitzar uns passos que ja s'havien treballat i avançat en un mandat anterior.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora vicepresidenta, señora *consellera*, señores diputados. Nos encontramos con una nueva proposición del Gobierno de la Generalitat para incrementar el gasto político innecesario. En el día de hoy, para crear un nuevo organismo, el Consejo Comarcal del Lluçanès. Bien, desde el Grupo Parlamentario VOX defendemos que los consejos comarcales son administraciones innecesarias con funciones escasas y poco delimitadas y que se solapan en numerosas ocasiones con las de las diputaciones y los ayuntamientos. Lo que hay que hacer con los consejos comarcales es suprimirlos. Y, por tanto, ahorrar a los ciudadanos catalanes los cientos de millones de euros que nos cuestan cada año. Por eso, VOX presentó el 12 de junio del 2021 una proposición de ley con el título «proposición de ley de supresión de los consejos comarcales y de derogación del Decreto legislativo 4/2003, de 4 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la ley de organización comarcal de Cataluña».

Bien, pues desde la presentación de esta proposición de ley han pasado 676 días –676 días– durante los que la Mesa del Parlamento de Cataluña, estos señores que tengo detrás, siguen guardando en un cajón nuestra proposición de ley, prohibiendo su tramitación y, por tanto, que se pueda debatir en este Parlamento. Con esta nueva actuación antidemocrática, están impidiendo que podamos dar voz a los 217.000 ciudadanos catalanes que nos han votado y a los que representamos. (*Alguns aplaudiments.*)

Si entramos a valorar este proyecto de ley que nos presenta el Gobierno de la Generalitat, vemos que es un auténtico disparate. Se quiere crear un nuevo organismo público, que es una idea de los políticos, como se ha visto, y que cuenta con un apoyo escaso de los ciudadanos. Así, en la consulta que se realizó en los municipios afectados –ya se ha dicho, pero hay que repetirlo–, participó poco más de la mitad de los ciudadanos convocados. Además, de los que participaron, poco más de la mitad, un tercio votó en contra. Y de los trece municipios afectados, en cinco de ellos se rechazó la creación de este consejo comarcal. Pues bien, pese al escaso apoyo ciudadano y a ser rechazado por más de un tercio de los municipios, el Gobierno de la Generalitat sigue adelante con su proyecto.

Llama también la atención el hecho de que este Consejo Comarcal del Lluçanès se constituirá después de las elecciones municipales. Sí, de las elecciones municipales, pero del 2027. Estamos justo unos días antes de las de 2023. Pues 2027. Sorprendente. Sorprendente.

Ahora bien, aunque el Consejo Comarcal del Lluçanès se constituirá dentro de cuatro años, el Gobierno de la Generalitat empieza a gastar dinero público en esta idea desde el próximo año. Así, en la propia ley se especifica que antes de su constitución en 2027, recordémoslo, ya se habrán gastado en esta idea 1.100.000 euros. Dinero que, obvio es decirlo, no se destinará a satisfacer necesidades básicas de los ciudadanos catalanes, sino a cumplir el capricho de los políticos.

Desde VOX decimos, una vez más, que hay que eliminar todo el gasto político improductivo, por lo que defendemos la supresión de todos los organismos públicos innecesarios. Por tanto, votaremos en contra de la creación de este nuevo consejo comarcal.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, també el públic que ens acompanya... Bé, nosaltres votarem a favor de la tramitació per lectura única de la creació de la comarca..., d'aquest projecte de llei impulsat pel Govern de la creació de la comarca del Lluçanès. I esperem que aquesta catorzena legislatura sigui, finalment, la legislatura en la que la comarca del Lluçanès sigui la quaranta-tresena comarca de Catalunya després de l'última que vam crear, que va ser el Moianès.

A mi, sincerament, m'han sorprès molt les crítiques que han vingut per part del Partit Socialistes, perquè justament a l'anterior Ple discutíem una proposició de llei, la proposició de llei de Torà i Biosca, del canvi d'aquests municipis, un canvi de comarca i de vegueria, on precisament la CUP vam dir que no estàvem d'acord en fer el tràmit per lectura única i, per part de la bancada socialista, el diputat Ordeig es va indignar. Ho vam titllar de mesura electoralista i el diputat Ordeig es va indignar de que «com ens atrevíem a dir als alcaldes de la zona que això era una mesura electoralista». (*Alguns aplaudiments.*) En canvi, avui venim aquí i sentim els diputats socialistes parlant de mesura electoralista. (*Remor de veus.*) Sap quina és la diferència entre...? (*Veus de fons.*) Va ser a l'anterior Ple, escolti'm, el marge és molt petit. (*Persisteix la remor de veus.*) Per què en un moment, en aquell moment, nosaltres diem una cosa i ara en diem una altra? Perquè nosaltres el que reclamàvem a Torà i Biosca és que hi hagués un referèndum popular. I per això... I els hi vam demanar que vostès..., i els hi vam dir: «A vostès no els agraden els referèndums populars. Ja sabem de què va la cosa.» (*Alguns aplaudiments.*) I, en canvi, aquí sí que hi votem a favor, perquè, precisament, això compta amb l'aval de la ciutadania.

I l'altre motiu molt concret és que el Parlament de Catalunya, precisament, aprovà una moció el 30 d'octubre del 2014 on el compromís és molt clar, que és que

aquesta cambra es compromet a aprovar la llei de creació de la comarca del Lluçanès pel procediment de lectura única sempre que els ciutadans del Lluçanès haguesin manifestat el seu acord a través d'una consulta popular. Per tant, el compromís era lectura única si hi ha consulta popular, que és el que s'ha fet.

Per tant, com ja s'ha explicat per part de la vicepresidenta, la consulta popular es va fer l'estiu del 2015, una consulta en què hi van participar un total de 3.755 persones, en el que el sí va resultar ser un 70,73 per cent, i el no només va ser de 993 persones, només un 26,44 per cent, vuitanta-quatre vots en blanc i vint-i-dos de nuls. La consulta es porta a terme als tretze municipis i a la majoria dels municipis hi guanya el sí. I en els municipis on el vot majoritari ha sigut el de la no creació de la comarca del Lluçanès, que han set Santa Maria de Merlès, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau, Sant Boi de Lluçanès i Sant Feliu Sasserra, la majoria d'ells, excepte Sant Martí Sasserra, ja no formen part d'aquest projecte de llei.

Per tant, sortosament, finalment, després de vuit anys de les votacions fetes a través d'aquesta consulta popular, portem al Parlament la creació d'aquesta comarca. I de fet, aquest no és el primer intent de procediment legislatiu per crear la comarca.

Formalment, l'expedient està correcte, està ben tramitat i sí que hi consta, com he dit, que Sant Feliu Sasserra sempre té la possibilitat d'adoptar un acord de plenari per dir que no vol formar part d'aquesta comarca del Lluçanès, i té temps per pensar-s'ho bé.

Com a especificitat, ressaltar que serà la primera comarca que es crea sense l'habitual òrgan de govern, que és el consell comarcal, i que la proposta és que durant quatre anys hi hagi una mancomunitat de municipis que s'haurien de constituir per part dels pobles, i després ja passarem, si s'escau, no?, a la constitució del consell comarcal. Crec que tot això també té a veure amb la tramitació de la llei de governs locals i anar afinant una mica quina és la millor representació ciutadana.

Des de la CUP diem molt alt i molt clar: sí a la divisió comarcal de Catalunya, no a la divisió provincial. (*Aplaudiments.*) La divisió comarcal és una organització territorial que és l'específica de Catalunya, que té el seu pal de paller en la divisió que en el seu moment va fer Pau Vila, que va ser aprovada per Lluís Companys i que s'ha mantingut força als nostres dies i que hem d'anar perfilant a resultes de les noves demandes concretes. De trenta-vuit comarques que teníem en aquest moment, passem a les quaranta-tres, ens queden unes noves comarques per introduir, esperem que la del Baix Montseny, amb capitalitat a Sant Celoni, sigui la quaranta-quatre comarca a constituir-se, i volem aprofitar per posar en valor tota la feina feta per les autoritats institucionals i també per tota la societat civil del Lluçanès.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, bon dia a totes i tots. Aviam, cinc qüestions que d'alguna manera situen la posició amb relació al vot, i un parell de qüestions més de consideració política que valdria la pena també que ens féssim a futur.

Estem davant d'una reivindicació, que és el reconeixement comarcal del Lluçanès, que és necessàriament un dret legítim dels municipis que el conformen. Crec que això no està qüestionat, és una reivindicació legítima el reconeixement comarcal de la comarca, és una reivindicació històrica, persistent, i és una reivindicació actual. Per tant, aquesta és la primera consideració.

La següent és la voluntat dels municipis i la seva ciutadania. De manera majoritària, els municipis que conformen el Lluçanès plantegen crear una nova comarca específica, singular, adaptada al territori i a la societat actual. Això, aquesta voluntat, existeix, crec que l'hem vist.

Hi ha una àrea comuna de serveis públics, existeix una àrea comuna de serveis públics, avui en forma de consorci, però que en definitiva, és una mancomunació de municipis per gestionar determinats serveis públics per ser més racional i per fer-ho més eficient a la ciutadania i més eficaç en la prestació dels serveis. Per tant, aquest, també, diguéssim, és un element a tenir en compte.

També partim d'una realitat, que el Lluçanès era una reivindicació prèvia ja a l'informe Roca, abans del 87 ja es plantejava la creació d'aquesta comarca.

I una última consideració és que la consulta ciutadana que s'ha fet..., amb les possibles discrepàncies que puguin haver-hi, però la consulta ciutadana legítima el procés.

Per tant, diguéssim, amb aquestes qüestions, que estem davant d'un dret legítim per reivindicar la condició de comarca, que hi ha una voluntat de la ciutadania que s'ha expressat en una consulta ciutadana, que hi ha una àrea comuna de serveis, que hi ha aquesta voluntat, per tant, de fer una gestió més eficaç i racional i que és una reivindicació històrica, votarem que sí a la tramitació d'aquesta llei.

Però dit això, deixi'm fer dos consideracions amb relació a les formes i a la política. Les formes. No és possiblement la millor manera d'abordar aquest tema, portant-ho en un ple parlamentari en ple procés d'eleccions municipals. Sabeu que no ha començat, perquè començarà d'aquí deu dies, però bé, tots ens entenem: portar-ho en aquests moments possiblement no és la millor de les maneres, perquè sempre pot donar lloc a suspicàcies, si s'està fent perquè t'ho creus o s'hi s'està fent, simplement, per tenir content el personal amb previsió del procés electoral i tal. Això seria clientelisme polític partidari, diguem-li com vulguem. No és la millor manera. Crec que s'hauria pogut fer d'una altra manera, hi han molts moments al llarg de la vida parlamentària i crec que no s'ha escollit el millor moment ni el tràmit d'urgència. Les coses val la pena, a vegades, que se solidifiquin i s'assentin bé. Aquesta és una primera pel que fa a la forma.

I després hi ha una qüestió també de fons que valdria la pena que en prenguem nota, el Govern per la part que li pertoca, però també el Parlament. Crec que d'una o altra manera ja comença a ser hora que abordem l'organització territorial de Catalunya. Nou-cents quaranta-set municipis té Catalunya. El setanta-set per cent dels municipis tenen menys de cinc mil habitants, el que representa el deu per cent de la població.

A partir d'aquí, bé, podem abordar si les maneres de fer una gestió eficient, autònoma, operativa, és la correcta, o tenim algun dèficit. Tenim quaranta-dues comarques –quaranta-tres, quaranta-cinc, plantegen per allà, o quaranta-sis, ves a saber–, tenim set vegueries, tenim quatre diputacions. Potser que poséssim una mica d'ordre i abordéssim l'organització territorial de Catalunya, perquè l'ordenació del territori no és neutra, eh?, obeeix a qüestions de dominació, de control de govern i d'administració. Poden haver-hi sempre interessos contraposats perquè es determinin fronteres administratives *versus* l'establiment d'unitats territorials autoidentificades, certament, però crec que hem d'abordar necessàriament quina és l'organització territorial de Catalunya més eficient per donar i prestar els serveis a la ciutadania.

I deixi'm que ho digui amb unes paraules de Joan Vinyoli. No he trobat la més adequada, però crec que ens permetrà pensar-hi. Ell diu: «Cap força de l'altura no m'emporta. / No soc del vent ni de la flama; / tot calla al meu voltant / i s'atenua. / Com és en va que pensi / en un destí més alt! / Ara, només, ple de silenci, / com la terra llaurada en caure el dia, / redossat a l'abric de les muntanyes, / en quietud i soledat espero / la caiguda suau de la llavor. / Tot és llavor: l'estrella de l'aurora, / l'or del ponent, / el so d'una campana, / tot és llavor, que brostarà potser. / Llarg és l'hivern, però amb que sols un dia / se'm doni el fruit, què hi fa la nit del cor? / Cap força de l'altura no m'emporta.» Possiblement el Govern i el Parlament no podem deixar que les coses passin. Potser hem de fer alguna cosa i hauríem d'agafar les reg-

nes de l'organització territorial de Catalunya, perquè, si no, la soledat d'alguns municipis pot ser preocupant a futur.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Vicepresidenta, autoritats que venen del Lluçanès, bé, per a mi, retrobar-me amb aquesta iniciativa és especial. Jo crec que de tots els ponents que parlaran avui, o que parlaran en aquest moment, soc l'únic que vaig estar en aquella tramitació del 2016. De fet, jo ja em vaig reunir amb alguns dels alcaldes que s'oposaven també a la creació d'aquella comarca, i em sembla que hem de fer dues reflexions: una, la creació de la comarca com a tal, que és important, és evident que parlem sobre això; i una altra que també per a mi és bàsic és com s'ha fet, quin ha sigut el camí fins avui.

A part del que des de la volguda comarca del Lluçanès, des dels municipis que formen part d'aquesta realitat geogràfica –perquè ho és, una realitat geogràfica, que forma part del Lluçanès–..., tota la tramitació que ells han fet, jo crec que des del meu grup no hi ha cap tipus de rèplica, crec que és legítima i, per tant, en això, no hi tenim res a dir. Però la utilització d'aquesta iniciativa per part dels grups i dels diferents governs de la Generalitat ha sigut insensata durant tots aquests anys. I això crec que ho he de dir, algú crec que ho ha de dir, perquè crec que aquí ningú acaba de veure quin ha sigut el camí d'això.

Recordem que quan va arribar aquesta iniciativa de creació de comarca fa dues legislatures, el 2016, va arribar al Parlament perquè el Govern no ho volia assumir. No volia assumir, aquell govern de Junts pel Sí, la creació d'aquesta comarca. La va deixar en mans del Parlament per retardar –per retardar– la seva creació, perquè sabien que passarien coses més importants el setembre de 2017, i que, per tant, era el millor camí perquè no es pogués aprovar. I la vicepresidenta ens diu avui que va ser per culpa del 155. Va ser per culpa seva, o sigui, això que estem fent avui, això que estem portant avui, ho podrien haver portat el 2016 sense cap problema. A més, no estaven separats, anaven junts, Junts pel Sí. Doncs, «Junts pel no», pel «no» de la creació d'aquesta comarca. Això és el que van fer. Per tant, no ens vinguin aquí ara a explicar històries sobre aquesta voluntat, i que el 155 els va parar o els va aturar la seva voluntat d'aprovar aquesta comarca, és mentida. Això és totalment mentida.

Per tant, avui, quan falta un mes per a les eleccions municipals, ens porten una iniciativa per donar resposta a alguns alcaldes d'alguna força política del Lluçanès, i dir-los que sí, sí, que farem una comarca, però la farem el 2027. Doncs no portin una lectura única avui. No, no la portin. Faran una mancomunitat. Això ho poden fer en qualsevol moment; crear una mancomunitat és simplement voluntat dels municipis que la volen conformar, no fa falta que portem res, una llei al Parlament de Catalunya. Això, si ho volen fer bé, si ho volien fer bé, s'hauria de fer, si ho porten al Parlament, a través d'una ponència, com es va fer al seu moment; ara sí que hi ha temps, perquè ara no tenen cap data de trencament a Catalunya, i ho podrien fer, perquè tenien temps, per al 2027. Però què ens porten avui? Què s'està portant? La creació d'una mancomunitat d'uns quants municipis, res més.

I ja els aviso, als representants del Lluçanès: no donin per segur que es crearà aquesta comarca. No donin per segur que es crearà, perquè, de moment, vostès seran una mancomunitat. Això crec que ho han de tenir molt clar, perquè quan no interressi electoralment a alguns dels partits que formen part d'aquesta iniciativa crear aquesta comarca, doncs no es crearà. No es preocupin, que això és el que passarà.

Perquè aquesta comarca, i aquesta és la segona part –i en un minut crec que ho puc dir–, per nosaltres és inviable econòmicament. Ho és. Quan un mira les despeses del Consorci del Lluçanès i el que es gasta la Generalitat en aquesta despesa, i el

que es gastarà en la creació o el manteniment d'aquesta mancomunitat durant quatre anys, és evident –és evident– que no és viable.

I aquí està la segona reflexió, i ja els convido, vicepresidenta: portin o endrecin l'ordenació territorial de Catalunya. Ja els han dit, però portin-la. Perquè jo també vaig ser-hi, als diferents debats que hi van haver el 2016 en aquell Departament de Governació sobre això, precisament. Doncs portin d'una vegada com farem o què volem tenir a Catalunya, o com volem dibuixar la nostra, diguéssim, legítima gestió territorial, però no portin aquest tipus d'iniciatives perquè nosaltres no podem..., o sigui, és que no podem votar a favor d'això perquè és indecent.

Per tant, votarem que no a aquesta iniciativa indecent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición sobre el punto de debate que estrictamente estamos llevando a cabo hoy, que es la votación sobre si procede o no la tramitación por lectura única de este proyecto de ley que pretende crear la comarca del Lluçanès. Y, a pesar de que concurren alguno de los requisitos que prevé el artículo 138 del Reglamento del Parlament –se trata de un texto, una norma jurídica sencilla, breve–, no compartimos la presunta urgencia en la tramitación del proyecto, a poco más de treinta días de unas elecciones municipales, y en la que además se prevé la comarca del Lluçanès en dos tiempos.

Primero, con la mancomunidad de una serie de municipios y la creación de la comarca para mayo de 2027. Creo que tenemos tiempo suficiente para poder tramitar esta cuestión como un proyecto de ley, con una apertura de ponencia, escuchando a los municipios y a la población afectada. Y, por lo tanto, a pesar de que, en la forma, pudiera concurrir la tramitación por lectura única, creemos que en el fondo, y sobre todo por la urgencia, creemos que no procede y, por lo tanto, nosotros votaremos que no a su tramitación por lectura única.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conselleres, i molt especialment una benvinguda a les persones del Lluçanès que ens acompanyen avui i aquí, i a les que ens segueixen també segurament el debat des d'allà, possiblement i amb raó, amb certa desconfiança. Persones que ja fa anys que treballen i que lluiten pel reconeixement del Lluçanès com a comarca. Avui torna a ser el dia, amb el convenciment absolut que aquesta vegada sí.

I, parlant dels ciutadans i ciutadanes del Lluçanès, no puc començar d'altra forma que amb una disculpa sincera a nivell institucional. Fa aproximadament vuit anys vàreu arribar a un acord, amb unes normes clares i consensuades entre el Govern i els diferents representants municipals dels ajuntaments de la comarca. Mesos de preparatius i de treball altruista de moltíssimes persones. I per fi, 26 de juliol de 2015, cinquanta-cinc per cent de participació, senyora Moreta –cinquanta-cinc per cent–, i un setanta per cent de vots favorables.

És a dir, fa vuit anys va guanyar l'opció de crear una nova comarca, que ja era una realitat geogràfica, històrica i social, però que li mancava precisament aquest reconeixement administratiu. I què va passar? Doncs res. I és per això que crec que ens hem de disculpar. El territori, que al final és la seva gent, ho va fer, va respondre a la crida de mobilització i de participació. Algunes institucions, no; no van donar

compliment a la voluntat popular majoritària d'aquella consulta. Arribem tard, però arribem i, per tant, això d'avui i això d'aquí va per a tota la ciutadania del Lluçanès. Avui, sí. *(Aplaudiments.)*

Als grups parlamentaris... *(Pausa.)* Als grups parlamentaris que votaran que no, una reflexió. Com bé heu recordat, s'apropen les eleccions municipals, i els diferents partits cridem a la mobilització, diem i repetim que és un dret –el de sufragi– que ens va costar molt guanyar com per perdre l'oportunitat que se'ns brinda quan se'ns crida a les urnes. I tenim raó, però som conscients fins on hem devaluat el vot amb el procés del Lluçanès? És trist escoltar la diputada Moreta dient que el cinquanta-cinc per cent de participació no és vàlid. Es diu democràcia, senyora Moreta. *(Aplaudiments.)*

La ciutadania del Lluçanès va votar, va escollir ser comarca, i hem de ser conscients que quan ens posem per sobre la ciutadania, quan revertim aquesta decisió, ens calen motius de pes –molt– per fer-ho. I, per cert, no n'he sentit cap. Si només ho fem per electoralisme, per interessos partidistes o directament ja per al·lèrgia a les consultes, només atiem el foc de la desafecció política. I us pregunto: qui sou per decidir sobre el que ja s'ha decidit, sobre el que la gent ha decidit?

No és una qüestió només territorial, no és una qüestió només de prestació de serveis, ni tan sols és només una qüestió identitària. S'ha convertit ja en una qüestió de justícia social, de respecte a la ciutadania i de responsabilitat institucional. I aquesta qüestió també em serveix per justificar la màxima celeritat en l'aprovació d'aquesta llei. Després de vuit anys ja és més que necessari. El Lluçanès, al llarg dels anys, ja ha aparegut de forma repetida en aquest hemicicle en format de moció; també en format de llei estroncada pel 155. Els tràmits parlamentaris, de fet, ja estaven iniciats. Més injustícia. Per tant, us demano que intentem ser una institució reparadora també.

No vull acabar sense agrair al Govern l'impuls d'aquest projecte de llei perquè, com dic, és de justícia, però també perquè està ben feta. És una proposta realista després de vuit anys i, el més important, ho heu treballat amb els respectius consistoris. Podem dir que hem trobat la fórmula de com donar resposta al mandat democràtic del 26 de juliol del 2015 i, a la vegada, respectar aquells municipis que no se senten representats per aquest reconeixement territorial o que necessiten uns ritmes diferents per adaptar-s'hi. En aquest sentit, enhorabona. Entenc que us pertoca estar al costat de la ciutadania d'aquest país i fer valdre les seves decisions per sobre de tot, des d'una política possibilista i en cap cas paternalista. I què farem? Doncs modificarem el mapa del nostre país. Però no és un tema de papers; és un tema de reconeixement a una manera de fer, a un territori, a unes tradicions i història pròpies. D'aquí a la quaranta-tresena comarca de Catalunya.

Gràcies a totes les alcaldies del Lluçanès per la vostra insistència determinada en fer valdre els resultats del 2015. Quan era delegada del Govern, en quasi totes les alcaldies em reivindicaven l'aplicació d'aquesta consulta i feien valdre, per sobre de tot, l'opinió, la decisió dels veïns i veïnes. Per tant, gràcies per la vostra insistència. Gràcies també a la Marta Rovira i l'Adriana Delgado, que són les dues persones que ja van començar la tramitació de llei per fer realitat el Lluçanès. També una menció molt especial a la plataforma El Lluçanès és comarca, que ja camina des d'un llunyà 2001. I, a principis de maig, si no hi ha res de nou, per fi el Lluçanès, la quaranta-tresena comarca de Catalunya neix tard, però ho fa amb tota la força de la gent que li dona sentit. Ho fa, neix, amb tota la història a les espatlles, de reivindicacions, d'il·lusions i, malauradament, d'algunes decepcions. Però també neix plena de futur i oportunitats per al territori i per a la seva gent.

Des d'Esquerra Republicana, agafem el compromís d'ajudar a fer-la gran en qualitat, en reconeixement, en drets i en justícia, perquè us ho devem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple del projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès.

Diputats i diputades...

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

Comença la votació.

Amb 81 vots a favor i 51 en contra, vist el resultat de la votació, aquest projecte de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. *(Aplaudiments.)*

Per a aquesta tramitació –això és important, diputats i diputades–, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació, tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà divendres 21 d'abril a les dotze del migdia.

Proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari

202-00052/13

Continuem, doncs, amb el següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals de la proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari.

(Remor de veus.) Prego que surtin en silenci.

Com bé saben, aquesta iniciativa legislativa va ser presentada en el seu moment per la síndica d'Aran, a qui aprofito l'avinentesa per saludar. Benvenguda síndica d'Aran, senhora Maria Vergés. Ei un plaer auer-la un aute còp en aquest Parlament, que tanben ei casa sua.

A continuació, d'acord amb l'article 123 del Reglament, intervindrà en primer lloc la síndica d'Aran, per un temps de deu minuts. Tot seguit, intervindran els grups parlamentaris per posicionar-se sobre el text del dictamen. Aquest torn d'intervenció serà d'un temps màxim també de deu minuts per a cadascun. La votació d'aquest dictamen es farà en acabar el debat.

Té la paraula, doncs, la senyora Maria Vergés Pérez, síndica d'Aran.

La síndica d'Aran (Maria Vergés Pérez)

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats e diputades, president, conselhèrs e conselhères. Eth passat 25 de hereuèr compareishia en aquest emicicle entà presentar e deféner era iniciativa legislativa qu'era maxima institucion d'Aran presentaue en noveme de 2022 en aguesta cramba entà modificar era disposicion addicionau dera Lei 8/2022, sus er emplec e aprenedissatge des lengües oficiaus en ensenhamen non universitari.

Coma vostés saben, era aprovacion d'aguesta lei siguec viscuda en Aran coma un atac ara nòsta lengua e ara escòla aranesa que pendent es darrèri quaranta ans a estat un des èishi vertebradors dera nòsta societat, en tot èster clau tara normalizacion dera lengua pròpria d'Aran, er aranés, e tà consolidar un modèl educatiu pròpri e plurilingüe que s'a demostrat coma un modèl d'èxit. Tot açò, coma saben, provoquèc ua respòsta unanima e contundenta deth Conselh Generau d'Aran e deth sector educatiu aranés que demorèc concretada ena iniciativa legislativa qu'aué se sotmet a votacion.

Eth procès d'immersion lingüística ena escòla a estat en Aran un procès seren, rigorós e de referéncia qu'a hèt possible qu'er escolanat aranés acabe era sua escolarizacion obligatòria damb eth mestreg de cinc lengües: es tres lengües oficiaus en

Aran –aranés, catalan e castelhan– e dues lengües estrangèras –francés e anglés–, en tot esdevier tanben un element clau de coesion e integracion social, e, coma ja les è manifestat en diuerses ocasions, sense dobte un sistèma unic en tot er Estat qu'ei un exemple de bones practiques en tractament e conviuença des lengües ena escòla e que, per contra, ei fòrça desconeishut.

Èm conscients, sò conscienta, que possiblament eth mèn discors les sòne ja redondant, repetitiu..., mès an vostés de comprèner que, per sòrt o per desgràcia, es aranesi auem aprenut pendent sègles que, entà auer era oportunitat d'auançar e d'obtier respècte e reconeishement, ei de besonh qu'era nòsta veu s'escote e se comprene.

Aguesta ei era quatau ocasion ena que, en vertut de çò que mandate er article 79 dera lei de regim especiau d'Aran e de çò qu'establís tanben er Estatut d'autonomia de Catalonha, compareishi en aguesta cramba, ben sigue a trauès dera Comission d'Ahèrs Institucionaus coma a trauès d'aguest plen, e era dètzaua ocasion pendent aguesta legislatura qu'ara acabe ena qu'eth Conselh Generau d'Aran ei present en aguest Parlament. En totes es mies intervencions, era qüestion dera lengua a prenut tostemp un papèr relheuant, e ac a hèt per tres motius clau.

Eth prumèr ei era dramatica situacion que viu era lengua pròpria d'Aran: mens d'un vint per cent d'emplec social, ei a díder dètz punts per dejós deth limit peth qu'era UNESCO declare ua lengua en extincion, un dus per cent d'emplec enes hilats socials per part dera joenessa aranesa e manca de consciéncia social sus era critica situacion que viuem.

Eth dusau motiu ei er estat d'infrafinançament e d'incompliment dera legislacion vigenta. Cèrtaments i a agut auanci enes darrèri mesi per çò que hè ath finançament, mès encara ei de besonh consolidar un traspàs competenciau que permite afrontar eth magne rèpte que supòse era perviuença dera lengua e que demorem que se resòlv enguan. Era politica lingüística prebotjada pera Generalitat de Catalunya pendent es darrèri vint ans s'a articulat damb plantejaments qu'an plaçat ath catalan coma pèira angulara dera politica institucionau, en tot relegar er aranés a ua posicion residuau e accessòria, quauquarren qu'ei dejà d'ineludibla solucion.

E era tresau rason dera nòsta insisténcia ei, senzilhament, que sense lengua non i a institucion. E açò m'ac an escotat díder en nombroses ocasions. Era lengua ei era rason d'èster deth Conselh Generau d'Aran, der autogovèrn aranés e dera garantia dera gestion e decision des dera proximitat.

Senzilhament, deputades e deputats, era Val d'Aran non se resgine, non se vò resignar a pèrder era arraïc dera sua identitat, perque aquera arraïc ei era que mos permet melhorar, dia a dia, era qualitat de vida dera ciutadania aranesa de forma propèra e agila.

Les didia que sò conscienta que corri un risc important en reiterar-me, un viatge e un aute, sus era importància qu'a entara Val d'Aran qu'er aranés suberviu. Mès tanben creigui qu'ei de besonh insistir en hèr a conéisher, en explicar, e se me permeten, en educar es consciéncias de toti aqueri que, coma vostés e coma es pròpris representants aranesi, auem era obligacion de velhar peth futur, e present, dera nòsta societat.

Jacques Delors, president dera Comunautat Europèa entre 1985 e 1995, exposau en 2001 deuant dera UNESCO, ena Comission Internacionau tara Educacion deth sègle XXI, er informe en que presentaue es quate pilars basics dera educacion tath sègle XXI, que son: apréner a conéisher, apréner a hèr, apréner a víuer e apréner a èster.

Apréner a conéisher mos permet comprèner eth mon en que viuem e a nosati ma-deishi e mos facilite era comunicacion.

Apréner a hèr mos ajude a desvolopar-mos e a evolucionar individuauments e sociauments.

Apréner a víuer mos permet trabalhar e convíuer damb es auti, a cercar eth ben comun, damb respècte ara dignitat e ara diversitat. Eth descorbiment des auti, era empatia, ei era clau entara conviuença.

E apréner a èster ei un procès permanent que hè possibla era evolucion en un mon cada viatge mès cambiant e incèrt.

Apréner ei, per tant, quauquarren que damb tot aquest procès de debat e tramitacion d'aguesta iniciativa legislativa presentada peth Conselh Generau d'Aran, auem podut hèr toti. Mos auem podut conéisher un shinhau mès e, demori, mos auem podut compréner un shinhau mès.

Atau, e coma les manifestè en mes de hereuèr, sabem que non i a auut cap mès intencionalitat ena aprovacion d'aguesta lei per çò que hè ar aranés, qu'era de protegir era nòsta lengua, mès,atau, coma tanben les diguí, aquesta voluntat, qu'arregraim, insistisqui en qu'ei indispensable que vage restacada ath concèpte clar de compréner qu'era Val d'Aran, a trauès dera sua maxima institucion, ei un subjècte politic major d'edat que non a besonh de tuteles e paternalismes, se non de complicitats, empatia e respècte e leiautat institucionaus.

Er aranés ei lengua oficiau en Catalonha, ei lengua de Catalunya, e ei per aquerò que volem que sigue equiparat ath catalan, de manèra justa e equitativa, non sonque en recorsi, se non tanben en aqueth reconeishement que mos permete senter-mos acompanhadi, suenhadi e sustot, comprenudi.

Aué donc, poderam finauments, s'aguesta iniciativa ei aprovada pera cramba, comaatau demoram, blindar definitivaments er emplec der aranés ena escòla, coma lengua veiculara e d'aprenedissatge e, sustot, coma eth maxim exponent dera nòsta identitat e dera coesion e integracion sociau qu'era Val d'Aran tostemp a sabut mantier e que vò seguir mantenguent, en tot aluenhar-la de quinsevolh conflicte politic e ideologic, quauquarren que vedem massa soent e que non volem tara nòsta lengua ne tara societat aranesa.

Atau donc, aué hèm justícia ara que tanben ei, repetisqui, lengua oficiau de Catalonha e de toti es catalans e catalanes, quauquarren que tanben aunore ad aquesta cramba e as sòns representants.

Fòrça gràcies, deputats e deputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. La proposició de llei que tractem incideix en una qüestió fonamental per a les llengües com és la seva regulació legal en l'ensenyament obligatori. Aquesta proposta de normativa presentada pel Conselh Generau d'Aran pretén garantir la seguretat jurídica de l'aranès a l'escola i evitar interpretacions errònies que puguin afectar-ne la posició com a llengua vehicular i d'aprenentatge habitual en els centres educatius de l'Aran.

Damb aquesti objectius, modifique era referència específica que se hè ar usatge e ar aprenedissatge dera lengua aranesa en ensenhament non universitari ena disposicion addicionau dera Lei 8/2022: «Enes centres educatius d'Aran, es projèctes lingüistics an de garantir er aprenedissatge e er usatge curricular e educatiu abitau der aranés, coma lengua pròpria d'aquest territòri e coma lengua veiculara, en conformat damb aquerò qu'establís era normativa aplicabla.»

L'escola és un dels àmbits principals d'aplicació de les polítiques lingüístiques a tot el món, perquè l'adquisició de les habilitats lingüístiques, principalment l'escriptura i la lectura, així com la difusió de les varietats normativa i estàndard, són funcions intrínseques de l'educació obligatòria, com també ho és l'ensenyament de les llengües clàssiques i estrangeres.

El model lingüístic de l'escola aranesa és complex i no ha sigut fàcil de definir. Ha comptat amb la participació de l'àmbit polític i de la societat aranesa en un camí fet des dels anys 80, i que ha anat assolint una evolució clarament positiva de les actituds socials respecte del tractament que se'n fa l'escola.

El model lingüístic de l'escola aranesa s'ha convertit en sòlid i estable, exemple de gestió d'educació plurilingüe, amb tres llengües com a vehiculadores de continguts acadèmics.

Aquesta proposició de llei referma aquest model i els seus objectius de garantir a l'alumnat, en l'educació obligatòria, el coneixement equilibrat de les diferents llengües en el territori.

Des d'ara nostra perspectiva, aquesta proposta normativa contribuirà a reafirmar la posició de l'aranès a l'escola, per tant, el Grup Socialista i Units per Avançar, coincidim amb el desig de dotar de major seguretat lingüística i jurídica a l'aranès com a llengua vehicular i d'aprendissatge habitual en els centres educatius de la Val d'Aran.

La societat aranesa s'ha construït a partir de la seva llengua. Avui, l'aranès es troba en una situació fràgil, com ha exposat la síndica, pel descens de l'ús social. El 2001, era llengua d'ús habitual del vint-i-vuit per cent de la població. El 2018, aquest percentatge d'ús habitual en la població havia baixat al 19,7 per cent. I les dades de 2021 de l'enquesta lingüística a l'institut d'Aran a joves de quart d'ESO i primer de batxillerat indiquen que l'aranès és la llengua familiar del 17,9 per cent dels joves i la llengua d'identificació del 18,8.

Per tant, és de mínims posar tots els elements legals per a donar a l'aranès eines que en garanteixin la supervivència.

Per concloure, compartim amb el Consell General d'Aran la conveniència de consolidar una normativa que protegeixi la posició de l'aranès a l'escola. L'aranès és la llengua pròpia de l'Aran, és llengua oficial de Catalunya, és la llengua vehicular, llengua de coneixement i d'estudi, d'ensenyament i d'ús a l'escola aranesa.

L'aranès ha aconseguit el més alt nivell de reconeixement legal, però la situació a la Val d'Aran ens ensenya que l'oficialització d'una llengua minoritària no en garanteix la normalització per si sola.

Amb tot, s'imposa la necessitat de mantenir la configuració del model lingüístic escolar de la Vall d'Aran. S'imposa la necessitat de vetllar per garantir la continuïtat d'aquest model escolar, davant de tots els canvis que es puguin produir en l'àmbit jurídic, per articular de manera adequada l'ensenyament de l'aranès en el seu context plurilingüe i de triple oficialitat lingüística.

Entenem, doncs, qu'ei imprescindible consolidar la posició de l'aranès en el sistema educatiu d'Aran, entà poder avançar en l'ús de la llengua amb les mesures eficaces que li permeten subsistir.

Fòrça gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Membres de la Mesa, Govern, consellera, diputades i diputats, bon dia. Sigue plan benvenguda, magnífica síndica d'Aran, senhora Maria Vergés, t'agraïm un plaer de rebre-vos en aquest Parlament qu'ei tanben el vostre.

Avui acabarem els tràmits per aprovar la proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/22, de 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, que, a proposta de la síndica, vam començar a debatre ja fa unes setmanes. Amb l'aprovació, avui, aquesta llei reconeixerà, com ja hauria d'haver estat des de l'inici, la vehicularitat de l'aranès.

Com ja vam dir en la nostra intervenció anterior, tota la legislació bàsica lingüística de Catalunya, l'Estatut, la llei d'educació, i fins i tot el decret llei germà d'aquesta llei que avui modifiquem, el 6/22, ja reconeixen en tots aquests textos la vehicularitat de l'aranès.

Què vull dir? Que tenint en compte que el decret llei i la Llei 8/22 són textos, bases legals vertebradores del model lingüístic en l'ensenyament no universitari –parèntesi, sense percentatges i sense quotes de proporcionalitat, que això és una bona notícia–, no era ni coherent ni aportava cohesió que, justament, un d'ells, la llei, parlés en termes de vehicularitat ben diferent que l'altre, el decret llei. De fet, no en parlava.

Això portava a confusió. Ras i curt, s'havia de modificar, i avui és el que farem. Modificarem aquesta llei, perquè no podem deixar caps mals lligats en aquesta cordada de la defensa, la promoció i l'ensenyament de les llengües a casa nostra. Necessitem, com ja s'ha dit, seguretat jurídica i, absolutament, que sigui una cordada ben travada.

La vehicularitat de l'aranès i del català és una via imprescindible d'aprenentatge d'aquestes llengües, que, sense nous parlants a mitjà termini i a llarg termini, seria francament difícil, complexa, i, en alguns casos, com ja s'ha dit, la fragilitat de l'aranès..., potser seria impossible.

El Consell de l'Aran ja ha començat a fer iniciatives per augmentar l'ús social entre els joves –ho vèiem darrerament a la premsa–, però també ha de fer feina legal. I, en aquest sentit, creiem que és bo que ens reclamem aquest canvi en forma de proposta de llei: que els joves, els infants i els nouvinguts sàpiguen i parlin l'aranès i el català. Això és decisiu per al futur, per al futur i per a l'ús social d'aquestes llengües, així com ho és que puguin ser llengües actives, normals, espontànies i ben presents en els continguts digitals que tots consumim.

Les polítiques educatives, les polítiques lingüístiques i les iniciatives de la societat civil han d'anar de bracet, s'han de fer acompanyadament. Iniciatives múltiples, continuades des de tots els àmbits i des de tots els territoris, per tal de defensar i de promoure la llengua. Aquesta qüestió, que tant a la Vall com a la resta de Catalunya ha estat, és i ha de continuar sent un dels signes d'identitat de la nostra societat, de la nostra cohesió social, de la nostra nació, que ens ha donat una personalitat col·lectiva diferent sobre la qual s'han construït les societats aranesa i catalana.

Junts per Cat insistim i insistirem tant com faci falta en la defensa dels nostres drets lingüístics, també, evidentment, els de l'aranès. I que hi insisteixi el Consell de l'Aran, evidentment. Des de Junts insistim en la immersió i insistim en que es reconguin les oficialitats i que els poders de l'Estat les respectin i insistim en no tallar el vincle entre llengua i territori, i insistim en la visió plurilingüista per damunt del pervers bilingüisme.

I més encara que hi insistirem, perquè la llengua és el fet diferencial de la Val d'Aran i de la resta de Catalunya. I aquest fet provoca animadversió històrica dels poders de l'Estat espanyol, de VOX, del PP, de Ciutadans i, malauradament, d'alguns altres, ja sigui descaradament o *sin que se note el efecto*. Si ataquen la llengua, ataquen el principal fet diferencial que com a nació cultural tenim. La fórmula, des del seu punt de vista, seria fàcil, si acabessin amb aquest fet diferencial, acabarien amb la nació catalana, amb la Catalunya que coneixem ara com ara. El nacionalisme excloent espanyol necessita per la seva afirmació no cessar en els atacs de la llengua. Negar el fet diferencial català és la base de l'estat més ranci, unionista i excloent del «a por ellos». És la base d'un estat que no vol cedir el seu domini, d'un estat que –com deia Jordi Barbeta aquest cap de setmana a la premsa– històricament no ha fet més que rearmar-se per infligir derrotes als catalans. No només derrotes polítiques, també judicials, també econòmiques, també fiscals, també culturals i també lingüístiques.

En aquest context, alguns, molts, hem decidit..., hem arribat a la conclusió que, per fugir d'aquesta roda perversa de negacions, derrotes i animadversions a què ens hem referit, només la independència serà la solució, hi insistim. Però, mentrestant, el model d'ensenyament lingüístic ha de trobar solucions en tots aquests equilibris, i el Decret llei 6/22 i la Llei 8/22 formen part de la solució i del consens lingüístic que el vuitanta per cent d'aquesta cambra va aprovar. Sense percentatges, sense quotes de proporcionalitat pel que fa a l'ús i fent pivotar sobre els projectes lingüístics de cada centre l'objectiu superior de garantir el domini del català, del castellà i de l'aranès en el cas de l'Aran quan s'acaba l'escolarització.

En la situació d'inferioritat actual, l'aranès i el català han de tenir un estatus preminent a Catalunya i a la Val, amb unes normes de compliment, amb uns recursos que les facin avançar, i amb unes condicions particulars que permetin a joves, a infants aprendre-les a conèixer-les, a desenvolupar-les i a tenir-hi vincles. I per tot això, una escola amb recursos i la vehicularitat en l'ensenyament d'aquests idiomes en són el canal i l'instrument adequats per fer-ho i poder incorporar nous parlants.

Però de què parlem quan parlem de «vehicularitat»? Doncs permeteu-me que, sense ser especialista, pugui llistar situacions en què els docents han d'insistir –perquè les llengües s'aprenen parlant-les i a l'inici parlant-les malament– que en situacions d'ús social a estones no lectives, entre qualsevol membre de la comunitat educativa, l'aranès i el català siguin la llengua vehicle; per exemple, als passadissos de l'escola, al menjador, en situacions de llengua espontània. També ho ha de ser en situacions d'ensenyament/aprenentatge general, tant de treball lliure com de treball dirigit. I ho ha de ser també en situacions de comunicació entre docent i alumne o entre alumne i alumne. Ho ha de ser en el material utilitzat. Igualment, en comunicacions internes del centre, tant a nivell oral com escrit, en convocatòries de reunions o el claustre, o en la llengua del consell escolar o en d'altres reunions que poden ser del departament.

Creiem que la vehicularitat del català i de l'aranès també ha de ser present en la documentació de centre, com ara el projecte educatiu de centre, les comunicacions escrites, el web, les convocatòries de reunions, així com en les comunicacions no excepcionals en famílies, tant a nivell oral com a nivell escrit, reunions d'inici de curs, reunions d'acollida –sempre que es pugui–, llengua d'ús en les entrevistes amb les famílies. I el català o l'aranès ha de ser llengua vehicular en la relació amb agents externs, tant a nivell oral com escrit, amb el consell escolar, amb els serveis educatius, amb l'EAP, amb el centre de recursos, amb la inspecció o en la documentació que relaciona els centres educatius amb l'Administració, amb altres administracions, amb el departament, amb l'ajuntament.

En aquest marc, convidem la CUP a sumar-se al sí en la votació d'avui per defensar la vehicularitat en totes les situacions a les quals m'he referit.

Síndica, aranesos, sapiguen que Junts per Catalunya en aquestes qüestions ens trobaran sempre per treballar i per avançar. Eth Grop de Junts per Catalunya i hèm e se compromet damb tot eth supòrt e damb tot eth desir de treballar amassa entà que sigatz ua lengua viua. Arren més, mès tanben arren mens.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, té la paraula, per al Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, vicepresidenta. Señores diputados, magnífica señora síndica de Aran, muy buenos días. Estamos debatiendo sobre un verdadero despropósito, un esperpento, una chapuza colosal: la modificación de una modificación.

Ya denunciamos el pasado 25 de enero, mediante una enmienda a la totalidad, que la proposición de ley de modificación de la disposición adicional de la Ley

8/2022, de 9 de junio, sobre el uso y el aprendizaje de las lenguas oficiales en la enseñanza no universitaria, que ahora debatimos, nace viciada de origen, porque brota de una premisa falsa, fraudulenta: la propia Ley 8/2022 que ahora se pretende modificar. Estamos, por lo tanto, inmersos en un lamentable círculo vicioso. Una ley, esta, 8/2022, que es una patraña con la que Junts, Esquerra Republicana, el PSC –el Partido Socialista– y En Comú Podem escenificaron el pasado junio el pacto procaz, desvergonzadamente tramposo para eludir la obligación de cumplir la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del 16 de diciembre de 2020 que obligaba a la Generalitat a garantizar que todo alumno en Cataluña pueda recibir de manera efectiva e inmediata la enseñanza mediante la utilización vehicular de los idiomas oficiales en los porcentajes que se determinen, que no podrán ser inferiores al veinticinco por cien. Esta Ley 8/2022, con la que el Partido Socialista ha embaucado a sus votantes, impone que solo el catalán es la lengua vehicular en la enseñanza, mientras que el español es una más de las asignaturas, siendo considerada simplemente como curricular.

Por este motivo, los grupos que quieren erradicar el español en Cataluña –Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, el Partido Socialista y En Comú Podem– acordaron la tramitación de la ley deprisa y corriendo el día 24 de mayo, porque, claro, la sentencia vencía el día 31 de mayo. Y lo hicieron, estos grupos, mediante el procedimiento de urgencia y lectura única. La hipocresía de estos grupos es mayúscula, ya que no tienen ningún interés –no lo han demostrado hasta ahora– ni ninguna prisa en tramitar una ley de urgencia con lectura única para ayudar a los catalanes a paliar la subida del precio de los suministros con medidas urgentes, con bajada de impuestos, con ayudas; no, para eso no hay urgencia, pero para incumplir las sentencias judiciales, todas.

Y, claro, con las prisas –se suele decir que las prisas son malas consejeras–, su urgencia por eliminar el castellano en la educación prohibiendo que sea vehicular y su rapidez por eludir la sentencia... –y hay que recordar que el castellano pues es lengua oficial en Cataluña y que es la lengua materna de más del cincuenta y cinco por cien de los catalanes–, provocó ese atolondramiento, que los firmantes de esta ley –y lo vuelvo a repetir: Esquerra Republicana, Junts, el Partido Socialista y En Comú Podem– se olvidaran de que el aranés, en Arán, también es lengua oficial. Y, por lo tanto, tendrían que haber incluido en la Ley 8/2022 que el aranés también es lengua vehicular en la educación. Porque, claro, el aranés no es castellano y, por lo tanto, no está proscrito como el castellano. Menudo fallo.

Por ese motivo, su torpeza los lleva ahora a tener que tramitar una proposición de ley de modificación de la disposición adicional de esta Ley 8/2022. Una vez más, por culpa de su ineptitud, incompetencia y bellaquería, tenemos que perder tiempo y recursos para deshacer sus entuertos, en lugar de dedicar todas nuestras energías en solucionar el bajísimo nivel educativo de *la nostra escola catalana*, que, como bien saben ustedes, ha presentado unos lamentables datos, unos lamentables, pobríssimos resultados en las competencias básicas en las pruebas PISA, y, además, hay que recordar que Cataluña está a la cabeza, lidera el ranquin europeo de abandono escolar, con un 16,9 por ciento.

Bien, la chapuza, el parche que ahora quieren pegar torpemente con esta modificación, es consecuencia de las prisas –ya lo he explicado–; pero, ojo, también es consecuencia de la prepotencia de los grupos separatistas y sus cómplices del Partido Socialista, que han gobernado la Generalitat durante cuarenta años imponiendo siempre una política centralista barcelonesa al resto de Cataluña. Solamente cuando desde Arán les ha llegado la queja clamorosa de que la Generalitat *ens roba* se han puesto manos a la obra para enmendar el terrible error, no sea que sus hasta ahora electores les pasen factura en las elecciones municipales. Esta proposición de ley de modificación de la disposición adicional de la Ley 8/2022 no corrige la falta de consideración del castellano como lengua vehicular, tal y como lo exigía el

Tribunal Superior de Justicia en la sentencia citada del veinticinco por cien y lo ha vuelto a exigir el mismo tribunal en la más reciente sentencia del 23 de diciembre del año 2022 estableciendo una o más asignaturas principales en castellano –aparte, lógicamente, de la asignatura de lengua castellana– para garantizar el modelo de conjunción lingüística.

Siempre hemos defendido que todas las lenguas oficiales puedan ser vehiculares en Cataluña: el español, el catalán y el aranés. No vamos a participar, por lo tanto, en este pegote, en esta chapuza que confirma la falta de libertad lingüística que existe en Cataluña y el uso partidista de la lengua catalana, que se emplea como lengua exclusiva y palanca ideológica mientras se arrincona al castellano en los medios de comunicación públicos catalanes, en la cultura y también en la educación.

Ante el sectarismo de los diputados, que desde sus poltronas y de sus realidades virtuales, alejados de las preocupaciones reales de los catalanes, han aprobado la Ley 8/2022 y ahora aprobarán su modificación, demostrando su animadversión a Arán –como se ha quejado muy educadamente la magnífica señora síndica de Arán–, a Cataluña, animadversión también a Cataluña y a España, qué adecuado y gratificante resulta rendir un homenaje a un aranés universal, Josep Condó Sambeat. Josep Condó Sambeat fue un notable prócer de la Renaixença, gramático, novelista, poeta, músico también, dramaturgo. Fue considerado –es considerado– el primer escritor en utilizar el aranés como lengua literaria, y que compuso sus obras, además –hay que saberlo–, en aranés, en catalán y en español.

En su novela más importante, *Era isla des diamants*, publicada en 1917 –1917–, escribía así, en el capítulo XV: «E me'n tornè tamb eth còr plen de confiança de qu'un dia, aguesta isla arribarie a èster un jardin d'Espanha, plen de flors e d'òr, non per vertut e gràcia deth Govèrn e des nòsti deputats, enes que jamès auem confiat, sonque pera bona voluntat d'aqueri quate boni aranesi que, se tornen tamb salut e es milions que pensen guanyar en Pacific, vieràn a hèr era felicitat eriquesa d'aguesta isla des Perinèus. Alavetz serà quan escriueueram era segona part d'aguesta istòria. Encara que ditz Cervantes que non i a segones parts de bones, se podéssem escriuer era d'aguesta istòria, serie tan bona, que toti es aranesi mo'n chuparíem es dits. Diu volgue que non s'age de quedar en tintèr.»

Oi que no cal traduir aquest paràgraf en català ni en espanyol? Oi que no? Oi que Josep Condó Sambeat era prou clarivident perquè s'entengui la raó per la qual és tractat aquest paràgraf?

Por todo lo expuesto, con argumentos políticos, con argumentos también de sentido común e incluso literarios, votaremos en contra de esta modificación de la modificación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, Mesa. Deputades, deputats, síndica e totes es persones que seguitz aquest debat peth Canau Parlament. Hè bères setmanes ja auerem eth debat sus aguesta lei, en debat dera esmenda ara totalitat. Ua lei que conten dus èishi contraposadi: era defensa der aranés coma ua lengua veiculara ena escòla, e plan que òc, totaument d'acòrd, mès qu'ei en era madeisha ua responsa a ua lei de submission ara imposicion deth castelhan enes classes que jamès aurie d'auer existit.

I nosaltres ja ho vam dir i ho tornem a dir, aquesta llei no la votarem a favor, per bé que defensa fermament i defenssem fermament la vehicularitat de l'occità d'Aran a les escoles araneses. I no la votarem, perquè el que es debat avui és la correcció a una llei, la Llei 8/2022, de 9 de juny, que regula l'aprenentatge de les llengües ofi-

cials a les escoles catalanes i que mai hauria hagut d'existir, com ja hem repetit fins a la sacietat.

La nostra posició serà d'abstenció, senyor Ten. I li explicaré molt clar per què. I vostè mateix aquí ha donat els arguments claríssims de per què ens hem d'abstenir i per què continuem estant en contra d'aquella llei que és la mare d'aquesta, la causa d'aquesta, la 8/2022.

Com dic, ja ho hem explicat molts cops, però aquesta Llei 8/2022 és un clar i nefast pas enrere respecte a l'estatus del català legislatiu fins abans de l'aprovació d'aquella llei. I perquè, per molt que es defensi el contrari, no atura l'ofensiva estatal contra la normalització i enfortiment d'aquesta nostra llengua pròpia dels Països Catalans, maltractada durant segles i salvada amb esforç per un poble que s'ha resistit a deixar-la perdre, sinó que el que fa és posar una catifa vermella a la voluntat dels qui van en contra de que el català sigui llengua vehicular a Catalunya.

Ahir vam ser al costat dels alcaldes de Catalunya Nord jutjats a Montpeller per fer servir el català als ajuntaments. Hi ha estats, com l'espanyol i el francès, que des de fa segles exerceixen aquesta persecució de les llengües pròpies dels territoris com a arma de dominació. I ho hem patit aquí, a banda i banda del Pirineu, dels Pirineus, ho hem patit des de temps remots, des de les monarquies absolutes, d'una forma ferotge i amb trajectòries diferents, és veritat, a banda i banda del Pirineu hem tingut trajectòries diferents.

Però ara, avui, aquí, ens trobem, en ple segle XXI, en el moment en què les convencions internacionals de l'ONU, del Consell d'Europa, de la UNESCO, tot avançant cap a defensar la diversitat lingüística i protegir les llengües minoritzades i les minoritàries com un tresor d'alt valor..., ens trobem que a França i a Espanya es judicialitza la defensa i l'ús de la llengua i es limita i persegueix les llengües pròpies del territori. Un exemple, les vicissituds que ha patit la llei Molac a França.

Ahir, fent suport als batlles i regidors jutjats d'Elna, dels Banys, de Portvendres i de Tarerac, hi havia també representants de la llengua occitana fent suport. Per què? Perquè la lluita per les llengües territorials, per sobreviure i normalitzar-se en un entorn d'amenaça és la mateixa lluita. L'amenaça és la mateixa i la lluita per defensar-se és la mateixa.

I parlo d'entorns d'amenaça, sí, i tant. I no només per una globalització capitalista que tendeix cap a l'assimilació de les llengües i cultures com la catalana i l'occitana, sinó pels aparells d'uns estats, l'espanyol i el francès, que han imposat com a domini polític la llengua d'un estat. I no només no volen promoure les llengües pròpies, sinó que les persegueixen.

De fet, el que fem avui, el que fa aquesta llei que es votarà avui i s'aprovarà, és salvar l'aranès de la degradació a què ha estat relegada la llengua catalana en aquesta Llei 8/22.

Des de l'Aran no accepten, i tant que no, perdre l'estatus de llengua vehicular, i han reclamat tornar-lo a tenir tal com regulen totes les lleis i decrets que fins ara ho han consolidat, i que també queden recollides al preàmbul de la llei, des de l'Estatut d'autonomia fins a la llei d'educació, passant per tota la legislació d'autogovern i per decrets diversos que ho reafirmen i reafirmen.

I és evident que l'Aran diu que no, que no vol perdre aquest estatus. I és evident, el diputat Ten ho deia molt clar, i s'hi apuntava i ho detallava, per què no pot una llengua minoritzada, una llengua territorial pròpia, que està lluitant per normalitzar-se, per sobreviure i per assolir un estatus de normalitat. És evident que no vol perdre ser vehicular a l'escola, perquè és que és l'eina més fonamental que tenim. Vostè ho ha detallat molt bé.

Llavors, el que no entenem nosaltres és per què vostès han optat per fer aquest pas enrere en l'estatus de la llengua vehicular catalana que teníem i que ara ja no tenim. (*Alguns aplaudiments.*) Per què ara ja no la tenim? L'Aran no vol deixar perdre, no vol perdre la vehicularitat de la llengua, i per això avui la votem. I vostès, que

defensen que sigui vehicular l'aranès a l'Aran, vostès, són els que han promogut amb aquesta llei que el català deixi de ser-ho a l'escola. Això no es pot entendre de cap manera. I per això nosaltres, per bé que defensem totalment que l'occità d'Aran, que l'aranès sigui vehicular a l'Aran, no podem votar a favor d'una llei que està encobrint i està validant que el català deixi de ser vehicular al principat català.

I, per tant, la pregunta se l'haurien de fer vostès? Per què no defensen i per què no han defensat aquesta vehicularitat que teníem i que ara l'hem perdut? Per què han acceptat amb tanta lleugeresa que el català perdi la seva condició de llengua vehicular? I per què no s'han posicionat a favor que el català segueixi sent-ho –i única–, com hem proposat nosaltres en la llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació, una proposta de llei que segueix en un calaix perquè no la volen tirar endavant?

A Perpinyà, abans-d'ahir, en la concentració de suport davant la prefectura, de suport a aquests alcaldes que defensen poder fer servir la seva llengua als plens municipals –traduint-la, traduint tots els documents al francès; que ningú es pensi que estan fent una acció de desobediència a fer servir el francès, no, no, senzillament el que demanen és poder parlar català i després traduir els documents, eh?–, doncs Nicolas Garcia deia que ningú ens pot impedir fer servir la llengua, però va dir una cosa molt interessant, va dir: «No estem defensant la llengua dels nostres avis, estem defensant la llengua dels nostres nets.»

I fa molt bé l'Aran de reclamar aquesta vehicularitat, de defensar-la amb ungles i dents, com hauríem hagut de fer nosaltres. I per això sorprèn tant que vostès continuïn en aquest engany. Ahir mateix, el conseller ho defensava en positiu, no?, que «veus com el Tribunal Constitucional no s'ha atrevit a marcar tants per cents?» Perdoneu, no s'ha atrevit a marcar tants per cents perquè, amb la llei actual, es pot fer el 50/50. És que de què estem parlant?

I escoltin –i acabo aquí–, la llengua, l'ús de la llengua i la defensa de la llengua, és un posicionament polític fonamental en uns Països Catalans que estan sotmesos i oprimits i amb una llengua perseguida. Però és que els parlo també professionalment. He dedicat la majoria d'anys de la meua vida professional a fer accessible el català a les persones que no el tenen com a llengua pròpia, i els puc assegurar que haver perdut la vehicularitat a l'escola com a llengua, la llengua catalana com a vehicularitat única, és un pas enrere –és un pas enrere– amb unes conseqüències que són inabastables. I, desgraciadament, el temps ho demostrarà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Deputats, diputades, lèu totes compartim que çò que s'apròve aué non ei sonque un deute istoric damb Aran, senon que tanben ei quarren de sens comun. Sens comun entad aqueri que defensam era lengua catalana en nòste territòri. Es qu'auem modificat leis entà blindar eth catalan enes nòstes es-còles, es qu'auem demanat insistentaments polítiques lingüístiques valentes e efectives entà promòir er usatge sociau deth catalan. Perqué ei era nòsta lengua e perquè non sonque ei qüestion de preservar-la, senon de refortilhar-la.

Llavors és de sentit comú que l'Aran reclami l'enfortiment i la defensa de la seva llengua. És evident que no ens agraden les ingerències de la dreita i la ultradreita quan volen coartar la llibertat per parlar la nostra llengua o quan volen imposar l'ús exclusiu del castellà a les escoles. No podem fer nosaltres el mateix amb el català a l'Aran, i per això dèiem que és qüestió de sentit comú.

Evidentment que l'aprenentatge de la llengua catalana a l'Aran sempre serà un enriquiment curricular, però el català no és la llengua pròpia de l'Aran i, per tant,

pot garantir-se'n l'ensenyament, però no pot ser la llengua vehicular, perquè això sempre anirà en detriment de la llengua pròpia, minoritzada i minoritària, com és l'aranès.

El que no pot seguir passant és que l'Aran quedi al marge de les decisions que es prenen sobre àmbits que l'afecten directament. I ja ho vam dir en anteriors debats, el que no pot ser és que ens carreguem de bones intencions com a legisladores, com a legisladors, però després el Govern de la Generalitat no acompanyi una llei com aquesta amb recursos –i moltes altres–, que és el que ha passat i passa constantment amb el territori de l'Aran.

Recordem que el 2010 es va aprovar la llei de l'aranès, occità a l'Aran, una mesura pensada i dissenyada per evitar el declivi de la llengua al territori. I així es va quedar, tal com una mesura pensada, però no pas executada. Tretze anys després, la llei no s'ha desenvolupat. No existeix cap memòria econòmica i no hi ha hagut, per tant, una millora substancial del Conselh en matèria de política lingüística. I el Govern sap que amb cent mil euros l'any que rep el Conselh no es pot desenvolupar cap política lingüística efectiva i eficient al territori. Portem tretze anys de mala praxi, doncs, en política lingüística a l'Aran per part de la Generalitat. Cal posar-se les piles ja, d'igual manera que el Govern se les posa quan li insistim en polítiques lingüístiques efectives i adaptades al segle XXI per al català a Catalunya.

Cal donar una passa endavant més enllà de l'avenç, importantíssim, que avui estem fent. Treballem per l'ús social de l'aranès, fomentem que sigui la llengua d'ús habitual entre els ciutadans i ciutadanes de l'Aran. Fem que l'aranès embolcalli les relacions i comunicacions digitals del segle XXI. I s'ha de fer, com sempre, des del territori, des del Conselh Generau de l'Aran, que és la seva màxima institució, sense paternalismes, sense tuteles, com ho ha dit la mateixa síndica, i que és qui pot gestionar amb proximitat el caliu que sempre se li ha de donar a la cultura i a la llengua pròpia.

És necessari recordar que des del Govern de l'Aran han estat innumbrables les ocasions en les quals s'ha reclamat a la Generalitat de Catalunya una millora de finançament en matèria de llengua i cultura, i un reajustament en la relació, precisament, entre el Conselh i la Generalitat, per impulsar el lideratge del Conselh en aquesta matèria. Demostrem que no estem plens de bones intencions només, sinó que apliquem els mecanismes d'execució necessaris de tot allò que aprovem avui aquí. Perquè l'autonomia de l'Aran no és un simple reconeixement, sinó que cal que estigui ben finançada, amb un objectiu: que pugui prendre decisions de manera autònoma i sense cap paternalisme per part de Catalunya.

Hèsqui, entà acabar, un arregraïment e felicitacion peth trabalh hèt ara síndica d'Aran, ath Conselh Generau, ara Oficina d'Aran deth Parlament e a totes es organiscions en defensa dera lengua aranesa.

Fòrça gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Gracias, señora síndica de Arán por sus palabras, siempre clarificadoras, siempre razonables, siempre ponderadas, y en este aspecto, la verdad es que yo creo que favorecen un debate racional sobre la cuestión lingüística, que por desgracia suele brillar por su ausencia, esa racionalidad, en este debate tan cargado de sentimentalismo, tan cargado de argumentos falaces y de falta de claridad por parte de ciertos actores en el propio debate.

La verdad es que es un debate que para muchos ciudadanos de Cataluña puede resultar agotador. Yo lo comprendo. Estamos en el ágora en la que los ciudadanos de Cataluña están representados en toda su pluralidad. Todos los partidos, tanto los

partidos partidarios de la separación de Cataluña del resto de España, como los partidos que somos partidarios de la continuidad de Cataluña en España, y que tenemos visiones en este sentido divergentes con relación al uso de las lenguas en nuestra comunidad y en el conjunto de nuestro país, pues yo creo que es importante decir que hay muchos dogmas que forman parte del debate público en Cataluña que, por desgracia, tratar de penetrar en ellos, tratar de desmontar esos dogmas muchas veces te vale la animadversión de una parte importante de la ciudadanía, incluso la muerte civil en nuestra comunidad. Es duro decirlo, pero así es. Discutir que el catalán no es la única lengua propia de Cataluña es poco menos que una herejía en Cataluña. Y, efectivamente, el catalán no es la única lengua propia de Cataluña.

Decía la síndica que el aranés es lengua de Cataluña. Por supuesto que el aranés es lengua de Cataluña, como también lo es el español; el español, como el catalán y el aranés son lenguas de Cataluña. Llámenles «lenguas propias» y llámenles «lenguas de los ciudadanos de Cataluña», pero, en todo caso, cuando hay una lengua que es mayoritaria entre los ciudadanos de Cataluña, como es el español, en ningún caso se puede considerar una lengua ajena a nuestra comunidad. En este aspecto, la verdad es que uno siente una cierta envidia sana del sistema educativo del Valle de Arán, un sistema que ha sabido hacer compatible esa lengua, minoritaria o minorizada, como cada cual le quiera llamar, que es la lengua aranesa, el occitano, con la presencia de dos lenguas, digamos demográficamente mucho más importantes, como son el catalán y, por supuesto, el español, con su dimensión internacional, pero que en todo caso, les tres son lenguas propias, también, de los ciudadanos araneses.

En este sentido, los que hemos tenido la oportunidad de visitar en alguna ocasión el Valle de Arán hemos visto, ciertamente, una convivencia armónica entre las tres lenguas, absolutamente natural, absolutamente normal. Es evidente que no hay una animadversión política o una influencia deletérea de la política en el uso de las lenguas en el Valle de Arán, y yo creo que eso es mérito también de quienes gobiernan actualmente en el Valle de Arán y de quienes lo han hecho hasta ahora. A este respecto, la verdad es que uno siente una cierta envidia sana de esa apertura del debate público en el Valle de Arán.

Hoy le comentábamos al presidente de la Generalitat, al señor Aragonès, que decía el otro día en un discurso sobre Sant Jordi que el catalán empodera... Yo creo, sinceramente, que ha de ser posible decir que el señor Aragonès tiene una parte de razón al decir que el catalán en Cataluña, empodera. Efectivamente, conocer una de las lenguas propias de los catalanes es un objetivo deseable para cualquiera que viva, haya nacido o no en Cataluña, pero que viva en Cataluña y quiera convivir respetuosamente con sus conciudadanos. Efectivamente. Yo no creo que uno pueda pasar por Cataluña despreciando la lengua catalana, considerando absolutamente ajena a la vida cotidiana de los ciudadanos de Cataluña, o incluso al sistema político español, la lengua catalana. Por tanto, creo que lo deseable, lo razonable, lo ideal es que todo el mundo sea consciente, en términos cívicos, para hacer una Cataluña verdaderamente cívica y unida en su pluralidad y en su diversidad, de la importancia de todas las lenguas catalanas, en este caso las tres principales lenguas catalanas. Podemos hablar también de otras lenguas de personas que vienen de otros lugares del mundo, pero es evidente que las lenguas mayoritarias de los ciudadanos de Cataluña son el catalán y el español, o el castellano, que cada cual le llame como quiera, y en el Valle de Aran nuestras tres lenguas propias u originarias de nuestra comunidad.

Por eso la verdad es que creo que el presidente de Generalitat, hoy, en su respuesta al presidente de nuestro grupo parlamentario, Carlos Carrizosa, ha sido poco convincente, porque ha sido incapaz de decir algo tan sencillo, tan razonable, tan normal como que el español debe ser también una lengua considerada como propia por las instituciones, por las administraciones públicas en Cataluña, que bajo ningún concepto es aceptable que el español se intente expulsar de nuestro debate público,

como se hace con políticas públicas orientadas precisamente a que el español deje de ser lengua vehicular en las aulas en Cataluña, o como se hace por ejemplo, cuando se monta una auténtica caza de brujas a una enfermera gaditana por cuestionar algo tan sencillo como la exigencia de un determinado nivel, al parecer de algunos –y yo creo que es un debate cuando menos atendible–, excesivo, como es el nivel C1 de catalán para ejercer en Cataluña.

¿Es deseable que los profesionales de la sanidad pública entiendan y sepan mantener una conversación en catalán con sus pacientes? Por supuesto. Desde luego, nosotros, desde Ciudadanos, defendemos que eso debe ser así, que lo ideal es que eso sea así, pero sin perder de vista la complejidad de la sociedad catalana, de la realidad catalana, la carestía de médicos y de enfermeros que padece nuestra sanidad y la necesidad que tenemos de traer a servidores públicos de otros lugares de España. Y en ese aspecto, yo creo que el sentido común, la razonabilidad de la convivencia entre ciudadanos en Cataluña, acabará haciendo su trabajo. Y el trabajo que hace siempre el sentido común, la razonabilidad, es el respeto entre ciudadanos que hablamos indistintamente el catalán y el español y que hacemos un trabajo –y lo digo sin ningún tipo de..., por supuesto sin acritud, pero además sin ningún tipo de rubor–..., algunos hacemos un verdadero trabajo por el bilingüismo en Cataluña, por defender ese derecho que tenemos todos los ciudadanos de Cataluña a hablar en las dos lenguas principales de los catalanes.

A este respecto, yo creo que este debate está un poco viciado de origen. Nosotros estaríamos muy de acuerdo con la propuesta que proviene de la Sindicatura de Aran, si esta propuesta fuera también, digamos, lo suficientemente omnicomprendensiva, y tuviera en cuenta el otro fenómeno lingüístico que afecta a la ecuación, que es precisamente la exclusión del español como lengua vehicular en las aulas de Cataluña. Entiendo que aquí no podemos mirar solo por nuestros intereses particulares, sino ser conscientes de la importancia que tiene la educación de nuestros hijos, tanto en el Valle de Aran como en Cataluña y en el conjunto de España.

Por eso nosotros nos vamos a abstener en esta votación. Creemos que sería mucho más completa esta propuesta si reivindicara también la inclusión del español como lengua vehicular, y no solo como lengua curricular, que es un invento, digamos, poco riguroso en términos jurídicos y en términos políticos y prácticos, con relación a la enseñanza de las lenguas en las escuelas. Y, por tanto, nosotros nos vamos a abstener.

Con relación a las verdades que creo que es importante que se pongan sobre la mesa en nuestra comunidad, estos días hemos visto debates hasta ahora cerrados en Cataluña. Directamente ayer veíamos a la portavoz del Gobierno de la Generalitat exigir a un club de fútbol, al Real Madrid, que retire un vídeo en el que discute una..., da respuesta, mejor dicho, a lo que dijo el presidente del Futbol Club Barcelona, el señor Laporta, sobre la supuesta condición del Real Madrid como equipo del régimen. Bien, yo creo que, por desgracia, Cataluña, en términos lingüísticos, en términos de apertura del debate público, se ha convertido en un régimen poco respetuoso con el pluralismo, muy poco respetuoso con la diversidad lingüística de nuestra comunidad. Y, en este aspecto, yo creo que algunos deberían mirarse el ombligo. Que una portavoz de un gobierno autonómico exija a un club de fútbol que retire un vídeo me parece absolutamente incomprensible. Y, por cierto, me gustaría decirle a la señora Plaja, como representante del Gobierno de la Generalitat, que debería conocer un poco mejor la historia. Cuando habla del presidente del Futbol Club Barcelona, el señor Suñol, fusilado por el régimen franquista, olvida que el Real Madrid también tuvo un presidente, el señor Antonio Ortega Gutiérrez, fusilado por el régimen franquista, olvida la realidad de que el propio palmarés del Futbol Club Barcelona no palidece al lado del del Real Madrid en los tiempos de Franco. Por cierto, sí palidece en lo que tiene que ver con la Copa de Europa y no creo que alguien pueda sostener que fue, precisamente, por el predicamento que tenía Franco en Europa.

Así que creo que hay que desmontar definitivamente falacias, mentiras como las que, por desgracia, en nuestro debate público campear con absoluta naturalidad. Y esto yo entiendo que despierta una cierta indignación. Pero es fundamental que, en una sociedad abierta, en una sociedad sana... Yo ayer veía a muchos catalanes, madridistas y no madridistas, que celebraban que de una vez por todas se hubiera puesto negro sobre blanco, se hubieran dicho verdades como puños, en ese vídeo que emitió el Real Madrid, sobre la condición de... (*Remor de veus.*) Bueno, a mí me gustaría poder acabar la intervención...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

També hauria de tornar a la qüestió del que estem debatent (*rialles i aplaudiments*), que és precisament la Llei 8/2022, sobre l'ús i aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari.

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, jo no sé si la resta de grups han estat igual de respectuosos amb la qüestió que vostè exigeix que jo ho sigui, però en tot cas... Creo que la cuestión fundamental –y le pediré unos segundos más, presidenta– es que, en Cataluña, de una vez por todas se pueda decir en público lo mismo que se dice en privado: muchos catalanes en privado, en sus comidas, en sus cenas, reconocen que la política lingüística de la Generalitat es una política abiertamente anticatalana, no solo hispanófoba, sino abiertamente anticatalana, por el desprecio de la lengua española en el sistema educativo... (*Remor de veus.*) Déjenme acabar, por lo menos. Oigan, yo le respeto a ustedes cuando hablan.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabi, diputat, perquè se li ha acabat el temps i, per tant, ha d'acabar.

Ignacio Martín Blanco

Sí, pero bueno, es que ha sido un poco incómodo la constante interlocución con mis compañeros. La cuestión es la siguiente: hay muchos ciudadanos de Cataluña que celebran que se abra el debate, que se abra el debate tanto con las mentiras con relación a la lengua catalana y a su supuesta persecución. (*Remor de veus.*) Podemos hablar de lo que ocurre en Francia, como hacía la diputada de la CUP... Se siguen quejando los diputados de Esquerra. Entiendo que les molesten las verdades del barquero, pero hay que decírselas...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Ignacio Martín Blanco

Y también con relación a otras cuestiones, como los supuestos equipos de regímenes que ustedes han inventado durante...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Ignacio Martín Blanco

...cuarenta años de hegemonía nacionalista.

Gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Bon dia e ua salutacion ara sindica d'Aran, Maria Vergés. Des d'Esquerra Republicana aué celebrem era tramitacion e aproba-

cion dera lei que servirà entà reafirmar eth caractèr veïcular der aranés enes centres educatius d'Aran.

Mostram atau tot eth nòste supòrt ara modificacion dera Lei 8/2022, sus er aprendissatge des lengües oficials en ensenhament non universitari, e ath hèt que se reconeishe çò que seguís: «Enes centres educatius d'Aran, es projectes lingüístics an de garantir er aprendissatge e er usatge curricular e educatiu abitau der aranés, coma lengua pròpria d'aguest territòri e coma lengua veïculara, en conformat damb aquerò qu'establís era normativa aplicabla.»

Volem arregraïr a toti es que an hèt possible eth consens d'aguest Parlament e ara ciutadanetat dera Val d'Aran entà defensar tostemp era lengua. Es lengües jamès son un problèma, son ua airina de comunicacion, d'identitat, mès tanben de coesion e d'oportunitats. E per aquerò, dauant des menaces o es ingeréncias judiciais, èm acieu entà defensar era lengua aranesa e era lengua catalana. E damb aquesta lei, hèm un pas mès.

Efectivament, doncs, avui és un dia de satisfacció perquè, com deia, fem una passa més en la defensa i la protecció de l'aranès, i en concret per explicitar i reconèixer el caràcter vehicular de l'aranès al sistema educatiu d'Aran, i ho fem amb l'aprovació, definitivament ja, d'aquesta llei.

A partir d'aquí, és bo saber sempre on som, d'on venim i tots els passos que hem fet fins avui. Venim, malauradament, d'una croada judicial i política contra el model d'escola catalana, contra aquest model de cohesió de la immersió lingüística, que ha volgut trencar els consensos establerts en aquesta matèria; una croada instigada per alguns partits polítics obsessionats –ho hem vist també avui– en perseguir tot allò que no sigui el castellà.

Venim també, però, de la defensa i de la persistència en la defensa d'un model d'aprenentatge educatiu basat en la immersió lingüística que és reconegut i que garanteix l'aprenentatge de les llengües –abans ens explicava el sistema educatiu de l'Aran, també un model d'èxit–, a la vegada que aquest sistema és una font d'oportunitats, una font de cohesió social, una font d'equitat i de construcció també de comunitat. Per cert, ahir el Parlament Europeu aprovava un posicionament a través d'una esmena en suport a aquest model, el model d'immersió, per garantir també la transmissió de llengües minoritzades. I, per cert, la van votar també, aquesta introducció, tant PP com Ciutadans. Jo no sé si són benvinguts ja al consens o què passa, si es contradiuen aquí i allà.

Venim també, però..., i seguim defensant els criteris pedagògics, i per això volem impedir la imposició de percentatges a les escoles, que s'allunya d'aquests models pedagògics, com deia. Sabem que el plurilingüisme equival a riquesa de país, i davant la globalització, que també, doncs, vivim, cal la protecció de les llengües pròpies a partir del principi també de subsidiarietat lingüística, sobretot, i especialment, davant d'una llengua com l'occità, com l'aranès.

I per tot això tenim, i vam tenir també en el seu moment, la ferma voluntat i la persistència per crear i actualitzar un marc normatiu per reforçar justament aquest model i defensar-nos de les ingerències judicials. Ho vam fer fa uns mesos, el passat mes de juny en aquest mateix Parlament de Catalunya, quan vam aprovar aquest marc normatiu nou, amb una llei i un decret que ja han servit, d'entrada, perquè no es puguí aplicar de forma transversal aquest vint-i-cinc per cent de castellà a les escoles. I, per cert, també volem aprofitar avui per celebrar la resolució que coneixiem ahir del Tribunal Constitucional, coneguda, i que contradiu el Tribunal Suprem i diu que no s'han de fixar percentatges a les aules –és allò que fa molt i molt temps que diem des d'aquí, per tant, una passa més.

Com deia, vam actualitzar aquest marc normatiu amb l'aprovació d'un decret llei per protegir les direccions dels centres en l'elaboració de tots els projectes educatius i lingüístics basats justament en l'aprenentatge d'aquestes llengües i amb aquesta oposició explícita als percentatges, i també vam aprovar una llei específica. Una llei,

per cert, que seguia definint el català com a llengua vehicular; per tant, no és cert, senyora Sabater, que ningú relegui res: la llengua vehicular a Catalunya és el català, i no ha canviat aquesta situació. Convé també que no es diguin qüestions que no són a la realitat.

Avui modifiquem aquesta llei. En els dos instruments que vam crear, tant el decret llei com la llei, en aquests dos instruments legislatius hi vam introduir referències a l'aranès justament en el sentit de protegir-lo, justament en el sentit de defensar-lo, de reafirmar-lo i que sigués vigent en aquest nou marc normatiu. Una normativa que ja existia en la defensa i protecció, i que segueix existint, evidentment, en la defensa i protecció de l'aranès, com en la llei de l'occità, l'aranès a l'Aran, com en la llei del règim especial de l'Aran, com en la llei d'educació de Catalunya. I totes aquestes lleis –i a partir d'avui, també, la que estem modificant– doncs atorguen a l'aranès la condició de llengua pròpia i la condició de llengua vehicular al sistema educatiu de la Vall d'Aran, i que forma part d'aquest model lingüístic de l'escola aranesa, que també és un èxit. I és com ha de ser: és la llengua pròpia i ha de ser i és la llengua vehicular al sistema educatiu de la Vall d'Aran.

Aquesta va ser sempre la bona voluntat. És veritat, doncs, que hi han hagut interpretacions que ens podien aportar alguna situació d'inseguretat jurídica, i, per tant, davant d'aquestes dificultats d'interpretació o d'aplicació de la norma, avui fem aquesta modificació de llei i reconeixem explícitament el caràcter vehicular també de la llengua aranesa a l'Aran.

Deixi'm recordar-ho, perquè ja ho hem dit moltes vegades i ho seguirem dient les que facin falta: les llengües no són un problema –no són un problema–; algú vol construir un problema i generar un conflicte en base a les llengües, però no són mai un problema; són una oportunitat. Volem allunyar el màxim possible de les togues, dels jutjats les aules i com s'ha d'ensenyar al nostre país. Deia: no hi ha un problema amb la llengua, i s'equivoquen aquells que les entenen com un problema o que les utilitzen com una confrontació. Les llengües són oportunitats, són una riquesa, i defensar-les i protegir-les hauria de ser la nostra obligació, la responsabilitat de tots els servidors públics.

És per això que avui també vull, volem reconèixer i traslladar tot el suport als alcaldes de la Catalunya Nord, a l'alcalde d'Elna, dels Banys, de Portvendres, de Sant Andreu de Sureda i de Tàrrac, justament perquè ahir van haver d'anar a enfrontar-se a un judici per haver permès parlar el català als plens municipals dels seus ajuntaments. Per tant, tot el suport, i defensarem la llengua, doncs, a tot arreu. *(Aplaudiments.)*

Dit això, aquesta llei és important. Avui fem aquesta passa, i és rellevant, però és evident que no n'hi ha prou amb les lleis. Tant de bo, però n'hi ha prou; calen després més mesures, en aquest cas per defensar la llengua aranesa, com també per defensar l'estatus de la Vall d'Aran. I és que l'Aran és una realitat occitana amb identitat pròpia, una singularitat pròpia, reconeguda, doncs, per llei. I, per tant, per defensar i protegir tot això, diem que cal i defensem que cal una acció coordinada i conjunta, també ambiciosa, tant per part de la Generalitat de Catalunya com també per part, òbviament, del Consell General d'Aran. Per això també volem posar en relleu la relació intensa i intensificada que s'ha anat creant, especialment els últims temps, els últims anys, entre la Generalitat i l'Aran per potenciar i consolidar aquesta bilateralitat que hi ha d'haver, sobretot a través de la Comissió Bilateral Generalitat i Aran, però també, doncs, a través de tota la tasca dels traspassos pendents i que s'han de fer.

Deia que també per protegir la llengua, i en matèria de suport a l'aranès, perquè, efectivament –ens ho explicava també la síndica–, la situació del seu ús social és preocupant i cal que el millorem..., doncs justament en aquest àmbit volem destacar que s'ha fet un increment de recursos per a l'aranès. Amb el pressupost d'aquest any, del 2023, s'han aconseguit, s'invertiran 487.000 euros per a l'impuls de l'aranès, que

suposa un increment de més del setanta per cent respecte a l'any anterior, que a la vegada ja s'havia incrementat. I després hi ha totes aquelles mesures que també formen part de les cent mesures que el Govern va aprovar en un govern extraordinari per defensar la llengua catalana, però també la llengua aranesa i també la llengua de signes catalana, que van en la línia, en aquest cas concret, doncs de reforçar també, a través de polítiques concretes de tots els departaments de la Generalitat, l'aranès, garantir l'oficialitat de l'aranès als departaments de la Generalitat, el pla integral de l'aranès a l'Aran i a Catalunya, que, evidentment, es treballa conjuntament amb el Consell General, per tal d'analitzar canvis normatius, pressupostaris, per fomentar l'occità i per garantir-li l'estatus adequat, un increment pressupostari en l'àmbit de la creació cultural o també el foment de l'aranès en l'àmbit de les lletres i els llibres. Altres exemples són poder informar sobre continguts institucionals en la llengua aranesa, l'impuls de l'aranès en les publicacions de la Generalitat de Catalunya, incorporar l'aranès a la llei de l'audiovisual de Catalunya i vetllar pels topònims aranesos, per exemple, en l'àmbit cartogràfic i geològic, per dir alguns, només, exemples.

Acabo ja, refermant una mica el que dèiem a l'inici. Des d'Esquerra Republicana poden comptar amb nosaltres; serem uns aliats dels aranesos i les araneses per defensar la seva singularitat específica, també per seguir protegint la llengua aranesa, per incrementar aquesta relació també de bilateralitat institucional i per generar oportunitats de present i de futur. Avui fem una passa més. Un agraïment a tothom qui ho ha fet possible, començant, doncs, per la ciutadania aranesa.

Fòrça gràcies.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un cop finalitzat el debat, procedirem ara a la votació del dictamen. Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votem el conjunt del text del dictamen.

Comença la votació.

Amb 105 vots a favor, 9 en contra, 17 abstencions, la proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/2022, del 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari ha estat aprovada.

(Aplaudiments.)

Suspenem la sessió fins a tres quarts de quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Ramon Torrents Munt.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Hisenda, el conseller d'Interior, el conseller de Territori i el conseller de Drets Socials.

La vicepresidenta segona

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la vicepresidenta segona.)

Interpel·lació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs

300-00312/13

...que és la interpel·lació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Avui, des d'En Comú Podem, li plantejem una nova interpellació d'impuls en l'acció de govern sobre els barris del baix Besòs. I ho fem fent un focus principalment, com el títol explica, en aquesta dimensió social i en aquestes necessitats dels barris des de la dimensió social. Avui la idea és portar la necessitat i la realitat del baix Besòs i de la seva gent al Parlament de Catalunya. Una realitat que és diversa, que és complexa, que sovint es queda a la carpeta, al calaix, l'última de la cua pel que fa a inversions de la Generalitat.

I parlem específicament dels municipis del baix Besòs, de Badalona, de Sant Adrià, de Santa Coloma, de Montcada i de Barcelona en els seus districtes, concretament, de Nou Barris, Sant Andreu i Sant Martí, que han estat municipis històricament molt, molt carregats i molt caracteritzats per la lluita veïnal, on totes les transformacions que s'han fet han estat fruit precisament de l'organització col·lectiva, d'aquesta lluita veïnal, i, també, s'ha de dir, d'un municipalisme compromès que ha liderat els canvis i ha posat les institucions al servei de la gent.

En les últimes dècades, la transformació del territori ha estat una tasca veritablement ingent que ha necessitat grans inversions metropolitanes, centrada especialment en la recuperació de tot l'espai fluvial del riu Besòs, la modernització d'infraestructures mediambientals, com la depuradora, entre d'altres, i que avui és, de fet, referència a nivell a nivell europeu pel que fa a la transformació urbana i recuperació d'ecosistemes fluvials.

Els municipis, juntament amb l'acord de coordinadora veïnal, en aliança estratègica i a través de les institucions municipalistes, com també pot ser el Consorci del Besòs i l'Àrea Metropolitana, van encertar, de fet, en centrar la seva aposta i concretar-la en el que es diu «l'agenda Besòs», i donar continuïtat no només a un plantejament urbà que pogués endreçar els mals en origen, per dir-ho d'alguna manera, sinó a posar sobre la taula un decàleg que ens serveix com a full de ruta per marcar l'agenda del Consorci del Besòs i que ha de seguir desplegant-se. Municipis com Montcada, per exemple, però tots en el conjunt, en tant que són territoris al continuu urbà, pateixen les seqüeles del mal plantejament que va donar lloc a la realitat que tenim actualment, de viure en una fragmentació a nivell d'infraestructures, una manca de planejament a nivell d'infraestructures, sobretot viàries, i ferroviàries especialment.

Així que, quan parlem de l'agenda Besòs, parlem de posar com a prioritats la necessitat d'un territori que encara avui continua configurant-se i creixent per tot allò que la centralitat d'una gran ciutat com és Barcelona centrifuga cap enfora. Aquí parlem de l'especulació immobiliària, els preus de l'habitatge i l'efecte d'expulsió veïnal que això també té, i, alhora, també atrau en les seves àrees d'entrada i proximitat com a motor de dinamització econòmica.

I aquí, per anar endreçant la interpellació, parlem tant de la recuperació mediambiental, del manteniment de la desembocadura del Besòs, i infraestructures com la C-31, la C-58 i els efectes que tenen a nivell mediambiental, qualitat de l'aigua, de l'aire, contaminació acústica, etcètera, parlem també, avui especialment amb vostè, que és conseller de Drets Socials, de fer front a una realitat que a l'eix Besòs pren forma i és la realitat de la seva gent, no?, el rostre del seu veïnat, la de ser una de les zones amb rendes més baixes i amb més desigualtats socials, amb uns reptes d'envel·liment i les necessitats de cura i protecció social a persones grans i també en la infància, que hi entrarem més tard. També tenim una situació d'habitatge i d'infrahabitatge, de manca d'oportunitats per a joves, formació, feina digna i qüestions que vostè coneix perfectament.

Aquí, entrant a nivell de territori i amb ànim de fer un diagnòstic, conseller, parlem de noranta-vuit barris de cinc municipis, d'1 milió d'habitants en una àrea densament poblada. Hi viuen al voltant del dotze per cent de la totalitat de catalans i catalanes, i rep el trenta per cent de la població de l'àrea metropolitana. Al baix Besòs

tenim setze barris dels vint-i-cinc més vulnerables de l'àrea metropolitana de Barcelona. Això és el 28,5 per cent de població en pobresa extrema o moderada, quan la mitjana de l'àrea metropolitana és quatre punts menys. La resta, les rendes mitjanes també són les més baixes de Catalunya. I amb aquest diagnòstic, amb aquesta realitat, conseller, l'eix Besòs hauria de ser una àrea prioritària per a la Generalitat de Catalunya a nivell d'inversions, a nivell social, i hauria de tenir el seu departament situat a peu de carrer, juntament amb els ajuntaments, que hi són, que estan al peu del canó cada dia, donant resposta a tots aquests eixos de desigualtat, a l'envelliment, a l'infrahabitatge, etcètera, oportunitats en la infància, però veiem que no és del tot així. I la idea d'aquesta interpellació és precisament veure com ho fem millor.

Aquesta lluita per les desigualtats, de fet, ha estat la prioritat per a l'Ajuntament de Barcelona i igualment per a l'Ajuntament de Montcada i per a tots els governs, en realitat, i els governs municipalistes de la zona, els regidors i regidores d'En Comú Podem, des de les seves posicions, han lluitat per això, també. I, de fet, el 2017 els ajuntaments van donar un impuls extraordinari a aquesta agenda Besòs que esmentava abans amb el lideratge, no?, de les alcaldesses. S'han fet moltes coses, però la Generalitat està en deute. Un deute històric a nivell d'inversions i en atendre les seves competències. I aquí ens agradaria... I comencem amb les preguntes, també, i en la línia de les que comenten les plataformes veïnals. Habitatge públic, quina és la planificació en aquest sentit en aquesta zona en concret? Què ha passat amb la construcció, conseller, d'equipaments i serveis per a la gent gran? On són les residències compromeses a Santa Coloma i a Sant Adrià, més enllà dels mítings i de les promeses electorals..., i que, per cert, estem esperant encara la seva compareixença a la Comissió de Drets Socials, votada gairebé per unanimitat, on poder explicar aquest tema.

Parlem d'aquesta residència a Santa Coloma, però en general d'aquesta planificació territorial que no ens arriba i de tots els recursos per a la gent gran d'aquesta zona. I la renda garantida de ciutadania, que vostè sap que per nosaltres és un tema recurrent, que veiem que al Besòs 3.754 persones –prestacions, perdó– de renda garantida –excloent Barcelona– representen una política de rendes eficaç. Vostè creu que això és una xifra eficaç en la lluita contra la pobresa i la pobresa infantil en concret? Nosaltres definitivament creiem, conseller, que no, que no és suficient, però ens agradaria veure com ho veu vostè, perquè l'informe FOESSA, l'informe d'Ivàlua, ja ens ha dit i ens ha repetit que la renda garantida no va bé. Nosaltres des del Parlament hem entomat aquest repte, jo mateixa com a relatora, i el nostre grup parlamentari, instant aquesta modificació, i la modificació definitivament és un camí. Però deixi'm dir-li que la responsabilitat última d'incrementar el grau de cobertura a la renda garantida de ciutadania és responsabilitat seva, conseller. I aquí anem de la mà. Ho hem parlat, però quin és el pla des del Govern per ampliar aquesta cobertura?

I relacionada amb les polítiques de rendes, sempre diem que també ve l'exclusió residencial i parlar del sensellarisme i de l'infrahabitatge com un problema greu de vulnerabilitat extrema. Hem reivindicat també que tenim un problema amb el sensellarisme i que mentre tinguem infants vivint en assentaments, en habitacions rellogades, és una vulneració de drets flagrant que no ens podem permetre. Recordem també l'infern viscut a la nau del Gorg, a Badalona, amb la mort de quatre persones nord-africanes. L'efecte de la llei d'estrangeria, que no és competència seva, però l'habitatge i la política de renda sí que són competència seva i són temes capitals en les polítiques socials.

Aquí impossible no parlar de garantir el dret a l'empadronament de totes les persones que viuen als barris de Catalunya, conseller. Sabem que des d'altres departaments s'estan fent algunes accions, però és molt greu que aquest metadret, que és el padró municipal, no s'estigui complint a tots els municipis i què farà –tot i que no sigui competència de la seva àrea, sí que és incumbència de la seva àrea–, què s'es-

tà fent per garantir que tots els municipis de Catalunya empadronen les persones? Perquè si no ho fan, això és illegal, oi? Com es diu a vegades, i des d'alguns grups parlamentaris, que les persones són ilegals, el que és illegal és no empadronar una persona i no donar accés als drets.

I, per tancar aquesta primera part, de fet, li pregunto en quin punt està el marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme a Catalunya 2022-2025. Estem trepitjant ja la meitat del 2023 i no hem vist cap document, conseller. En quin estat està aquesta qüestió? I durant el torn de rèplica seguiré plantejant qüestions específiques.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Doncs per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada. Un plaer contestar aquesta interpellació. En el diagnòstic global que vostè ens planteja hi ha plena coincidència. Efectivament, estem parlant del territori amb major densitat de població del nostre país, amb indicadors de vulnerabilitat altament coneguts, també amb una densitat associativa molt potent. Un territori també amb moltes oportunitats, tant econòmiques com ambientals, fruit d'algunes de les transformacions que estan en marxa. També és bo recordar-ho. No és només un territori carregat de problemàtica social, sinó també un territori carregat d'oportunitats. Posar en valor, des de la perspectiva del Govern, la incorporació del Govern de la Generalitat al Consorci del Baix Besòs, en concret de les conselleries de Territori i de Cultura fa molt poques setmanes, és expressió d'aquest compromís del Govern de Catalunya amb les administracions locals d'afrontar tant els problemes socials com les oportunitats que existeixen en el territori.

I, en aquest sentit, des del punt de vista estrictament de les competències del Departament de Drets Socials, és bo recordar –perquè les xifres no són menors– que en el període 2022-2025 amb el contracte programa, que és el programa que articula les polítiques socials en el territori, en el baix Besòs, en aquest conjunt de municipis, exclos l'Ajuntament de Barcelona, òbviament –Badalona, Sant Adrià, Santa Coloma i Montcada i Reixac–, hi invertirem més de 65 milions d'euros. És un programa ambiciós... En tres d'aquests municipis –Badalona, Santa Coloma i Montcada i Reixac–, a més a més, amb les fitxes específiques de suport en el món municipal per a les qüestions del sensellarisme. Aquí li haig de dir, amb relació al sensellarisme, que l'estratègia està aplicant-se en aquests moments. Hi han hagut ja més de...hi ha hagut reunions amb les àrees bàsiques de salut, hi ha hagut una reunió de treball amb més de cent professionals. Està aplicant-se l'estratègia. Això sí, estem molt pendents també del treball dels grups parlamentaris amb relació a la proposició de llei de sensellarisme, que les entitats varen entrar, i que seria bo també que el Parlament accelerés la seva aprovació. Però, vaja, un contracte programa molt potent, 65 milions d'euros al llarg d'aquest període i amb una referència molt explícita en tres dels ajuntaments –Sant Adrià no va voler entrar en el programa de sensellarisme– que no són menors.

Subvencions Next Generation, que també tindran un impacte important en aquest territori. Sant Adrià de Besòs: estem parlant de resolució provisional, va ser publicada la provisional. Estem en la fase de resoldre l'aprovació definitiva dels Next Generation amb les sis línies que hem aprovat. La resolució, en definitiva, sortirà la setmana que ve si Déu vol. I, en concret, les provisionals avui ens indiquen a Sant Adrià de Besòs: construcció de residència. A Barcelona: unitats de convivència, amb gairebé 2 milions d'euros. A Santa Coloma de Gramenet, dos projectes: el projecte d'adequació d'espais a unitats de convivència, amb prop de setanta mil euros, i el programa social, més innovació, garantia alimentària, amb la moneda local digital,

amb més de cent mil euros per a l'Ajuntament de Santa Coloma. A Badalona, tres projectes Next Generation: implantació tecnològica per a cures a persones grans, habitatges de promoció de l'autonomia, emancipació i vida individual, modernització i transformació ecològica i digital del CRAE Pau Ferrer. I a Montcada i Reixac: la construcció d'una residència i centre de dia Les Vinyes, a través del consell comarcal. Per tant, una inversió important en els Next Generation en equipaments, també per a persones grans, com és el cas de Montcada i Reixac, com és el cas de Sant Adrià de Besòs. Per tant, una aposta molt seriosa.

Però, a més a més, en els Next Generation també estem reforçant els equipaments propis de la Generalitat de Catalunya en aquest territori, tant amb les residències de Can Ruti, a les residències i centres de dia de Sant Roc. Per tant, inversió pública en l'àmbit social molt potent del contracte programa i dels Next Generation.

Vostè no me n'ha parlat, però també crec que hem de posar-ho en valor –perquè afecta a la banda, en aquest àmbit–, que és culminar per fi el procés d'enderrocament de l'edifici Venus i garantir l'habitatge al conjunt dels ciutadans residents en aquell edifici Venus, una operació ambiciosa de la Generalitat, compromesa fa més de vint-i-tres anys –fa més de vint-i-tres anys– i que per fi hem pogut desencallar.

Vaig poder presidir el consorci de la Mina fa unes poques setmanes i vam aprovar per unanimitat aquesta operació, una operació innovadora. Serà de les primeres vegades –i no sé si dir la primera vegada– que la Generalitat participa en copropietat amb les «vivendes» de les persones que els hi hem de garantir una nova «vivenda» en la mesura que marxen de l'edifici Venus, perquè hem fet..., ens hem encarregat que l'IVA generat per aquesta adquisició de les «vivendes» per part de les famílies no corri a càrrec de les famílies, sinó que l'assumim com a Govern de la Generalitat de Catalunya.

Jo diria que no s'havia fet mai. Ens garanteix que les famílies puguin marxar de l'edifici Venus i que l'adquisició d'un nou pis no els hi costi cap euro de més. Per a famílies molt modestes, no és menor. I ho hem fet, a més, aplicant el que es coneix com a «decret Haus», que garanteix que, per cada metre quadrat que jo tenia on vivia, em garanteixen el mateix metre quadrat en el nou pis. És un plantejament ambiciós i que hem de posar en valor i que hem d'agrair, en aquest sentit, la plena cooperació i col·laboració amb l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs.

Una intervenció important ha estat també la que estem fent a la llera del riu Besòs, a Montcada i Reixac, liderada pel delegat del Govern de la Generalitat a les comarques de Barcelona. De fet, de les primeres visites que vaig fer fora del meu despatx va ser en aquest territori, acompanyat de l'alcaldessa de Montcada i Reixac, per conèixer *in situ* quina era la realitat. En aquests moments els compromisos que havia assumit la Generalitat de Catalunya amb l'equip de govern de Montcada i Reixac s'han complert. Hem entregat els sis diagnòstics que s'havien de fer amb relació a la situació que es vivia en aquell territori. El darrer informe, l'informe social, el vam lliurar el 12 d'abril i ara, amb l'Ajuntament de Montcada i Reixac, haurem de treballar com avancem en la implementació d'aquestes propostes.

Sabem que la situació en aquest tros de Montcada i Reixac és complexa i és difícil, que segurament l'ajuntament sol no pot abordar aquesta situació i, conjuntament amb l'Ajuntament de Montcada i Reixac, cercarem les maneres d'implementar aquestes mesures. Com saben vostès, fa –si no recordo malament– un parell d'anys va haver-hi un incendi en aquest territori; hi van morir algunes persones. El conjunt d'administracions estem compromeses en resoldre aquesta situació i hi ha previstes un seguit d'intervencions d'Adif que requeriran també la reubicació d'algunes persones que viuen en aquest territori. Això ho estem enllestit i, per tant, ens sembla que és important en termes d'intervenció urbana a l'Ajuntament de Montcada i Reixac.

I intervenció als barris de Sant Roc i de Sant Crist per part del Departament. El barri de Sant Roc és també un altre dels barris en els que hem pogut estar. Hem pogut estar amb la gent de l'Ateneu Sant Roc, coneixent la problemàtica de l'Ate-

neu Sant Roc. Hem pogut estar treballant amb l'Ajuntament de Badalona la garantia d'una intervenció en el barri de Sant Roc de 120.000 euros per a treball comunitari en algun dels edificis que tenen que hem de millorar la convivència, acompanyat a més a més d'una intervenció de remodelació d'habitatges afectats per aluminosi. És una intervenció important, sense dubte, la que estem fent a Sant Roc, acompanyada d'una altra intervenció urbanística en termes de construcció d'habitatges al barri de Sant Crist, amb una intervenció per part de l'Incasòl que farà que hi hagin 215 habitatges.

La política, el pla nacional que hem aprovat per a l'erradicació de l'amiant, en aquest territori, tindrà molta importància perquè molts dels edificis d'aquests espais estan afectats per aquesta problemàtica. I, finalment, les polítiques d'ocupació, que són també polítiques fonamentals per generar oportunitats de feina a les persones d'aquest territori. A Badalona, una intervenció del SOC de més d'11 milions d'euros; seguida, a Santa Coloma de Gramenet, amb més 9 milions d'euros. Segurament, insuficient. I, en aquest sentit, jo li reconec una afirmació inicial que vostè deia, que és que aquest territori necessita una intervenció especialment decidida.

Però també li dic que el Govern de la Generalitat té identificat el territori del Besòs com un territori prioritari. I el fet, justament, de posar-se en marxa el projecte del *hub* digital de les Tres Xemeneies és una gran oportunitat justament pel que deia al començament, perquè aquest no sigui un territori només associat a les problemàtiques socials, sinó que sigui també un dels territoris motors de l'economia del coneixement, en aquest cas de l'economia al voltant de la cultura que volem generar. Aquesta també és una línia fonamental per generar prosperitat en el territori del Besòs. Espero, amb la segona intervenció, aprofundir en més qüestions.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta; gràcies, conseller. De la primera part, ha anunciat algunes bones notícies en termes del desplegament, per exemple, del marc contra el sensellarisme. Ens agradaria poder tenir, en aquest Parlament i tenint en compte que estem fent un procés legislatiu ara mateix no avançant –tot s'ha de dir– amb la celeritat que ens agradaria a nosaltres amb les entitats i, sobretot, amb la urgència a què com a país hem de fer front i hem d'«apretar» en aquest sentit entre tots els grups parlamentaris, fer aquest encaix entre una llei amb perspectiva catalana, amb el sensellarisme, amb un marc que s'està desplegant, i d'això no teníem coneixement des d'aquest Parlament, i com fem aquest encaix per no duplicar i, per contra, per ampliar aquests efectes.

De qüestions –perquè s'apunti, a veure si em dona resposta en la propera rèplica–, té a veure amb específicament la política de rendes i quina és l'aposta del Govern, més enllà d'aquesta modificació legislativa que estem entomant com a Parlament. I, des d'En Comú Podem, en concret, prenent la iniciativa, de fet, d'aquesta modificació, quin és el pla de govern per ampliar la política de rendes en el baix Besòs –a tota Catalunya però, en aquest cas, ens estem concentrant amb el Besòs, amb el baix Besòs. Vostè parlava també, conseller, en la introducció d'aquesta primera resposta que ha fet, de no només d'aquesta perspectiva i de passada, la perspectiva d'aquesta carència, d'aquesta vulnerabilitat a la que es veu abocada part de les famílies que viuen als barris del Besòs, però són plenament conscients de la força de la seva gent i de com aquesta diversitat de la que parlava al principi és una de les seves riqueses.

I, per això, un altre punt, un altre tema que volíem tocar en aquesta interpellació té a veure amb l'acció cívica i comunitària, perquè encara pren més rellevància quan parlem de barris populars. Com d'important és la vida comunitària i la diversitat

cultural, en enriquir aquesta vida comunitària quan les migracions, tant siguin de l'Estat o de la resta d'Europa o d'arreu del món, porten organitzacions, formes d'organització política, econòmica, sabers, coneixements, maneres d'entendre el món, i que ajuden al conjunt de la comunitat. I, en aquest sentit, hem d'apostar per una acció i cultura comunitària que posi precisament en valor tot això que construeix. Vostè ho deia però, això, com es concreta específicament i com els ajuntaments que, repeteixo, són qui estan cada dia i treballant amb els veïns i amb les veïnes, amb quins recursos compten, per part de la Generalitat, per fer front a aquesta acció comunitària precisament per posar en valor tot aquest potencial que té la població del Besòs. Creiem que això hauria de ser una aposta i és una pregunta molt concreta que espero que ens respongui, conseller.

Així també la millora i l'enfortiment del sistema educatiu, perquè l'escola sabem que és l'espai de socialització en la diversitat per excel·lència, la diversitat d'orígens, de models de família, de creences, idees, etcètera, i la igualtat d'oportunitats en la infància comença per les escoles. Tenim diverses inversions, conseller, també pendents en aquesta àrea. Escoles i instituts en barracons, places d'escola bressol públiques insuficients absolutament. I cal que aquest govern doni resposta. Quin és el plantejament en aquest sentit específicament en termes educatius, perquè la infància no pot ser víctima d'aquesta desigualtat ni de les successives crisis i ni de inflacions, etcètera. Ens hi hem de posar i, en aquest sentit, les inversions en educació i, també, insistim un altre cop en la política de rendes per no invertir o decreïxer –diguéssim– en aquest sentit, retrocedir –perdó– en l'ascensor social. I aquí podríem parlar del dret a l'alimentació, de les extraescolars, a l'accés a la cultura, l'esport, el lleure, fer colònies, els casals d'estiu, etcètera, de tot això que la infància hauria de garantir per gaudir precisament d'aquesta universalitat, els drets.

Podríem seguir altres més temes, conseller, tenim molta feina per endavant. Espero que em respongui a aquestes qüestions que han quedat pendents. Sabem què cal fer, sabem per on començar i amb qui començar, sobretot, que és de la mà dels ajuntaments. L'eix Besòs va reivindicar el seu torn fa uns quants anys i esperem que aquesta vegada sí que els hi toquin, i que encara estan esperant a la Generalitat, així que a veure si us hi podeu posar a poc a poc i amb una miqueta més de celeritat, si pot ser.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller...

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats. Senyora diputada, la setmana que ve compareixerem a la Comissió de Drets Socials. Allà tindrem ocasió d'aclarir les qüestions vinculades a Santa Coloma; i no només amb relació a Santa Coloma, sinó que anunciarem també la planificació per aquest 2023 del conjunt de places concertades i conveniades amb ajuntaments per fer efectiu el compromís de reduir a la meitat la llista d'espera. I espero també comparèixer a la tardor, al setembre-octubre, per presentar la planificació a mitjà termini en aquest camp.

Com els deia en una interpellació que em feia el senyor Moreno fa unes setmanes, l'última planificació és la del 2015-2018. És una planificació que no incorporava equipaments. El Govern de la Generalitat aspira en aquesta planificació que presentarà, és fer un escenari demogràfic molt ambiciós dels equipaments per a gent gran que li convindrà en aquest país. I espero que ja puguem aclarir algunes de les qüestions que a vostè li preocupen, especialment a l'àmbit del baix Besòs.

Dir-li que la senyora Mariona Homs va comparèixer a la comissió que estava elaborant la proposició de llei de sensellarisme. Jo crec recordar que la senyora Homs ja va avançar alguns dels plantejaments vinculats en l'àmbit de la qüestió, qüestió que a vostè li preocupa però, si ho creu convenient, estariem disposats a comparèi-

xer específicament a la Comissió de Drets Socials, el secretari d'Afers Socials, per plantejar, per informar de l'estat de l'evolució de l'estratègia de sensellarisme. No hi tindrien cap mena de problema.

Política de rendes, que és una política efectivament important, la política més important que existeix en aquest àmbit. En aquests moments, hi han dues iniciatives molt rellevants en marxa. Una està vinculada a tot el pla de transformació digital. El pla de transformació digital, que és la inversió estructural més important que està implementant avui el Departament de Drets Socials i que ha de sortir bé en termes de modernitzar els nostres serveis socials, ha de tindre com a objectiu fer més accessibles els serveis i les prestacions a les persones que els necessiten. És una intervenció que, a curt termini –jo espero que durant el 23 i principis del 24– tingui efectes, i alguns altres efectes els tindrà més endavant.

Però una transformació digital que vol dir no només posar més informàtica, sinó transformar les maneres de relacionar-nos amb els ciutadans –fer més fàcil com els ciutadans accedeixen a l'Administració– és imprescindible; i en l'estratègia perquè la renda garantida amplii el seu nivell de cobertura, aquest és un element fonamental.

I dos, el conjunt de les oficines que té desplegades la Generalitat de Catalunya i, singularment, el Departament de Drets Socials, en el conjunt del país i també en l'àmbit del baix Besòs, tenen instruccions precises, tant elles –les oficines– com els punts Òmnia, d'activar-se justament en aquest facilitar l'accés a les persones a la renda garantida. Ara bé, hi han alguns problemes d'accés de la renda garantida que tenen a veure amb el disseny de la renda garantida, especialment el que té a veure amb la compatibilitat amb la feina. Per evitar allò que tots coneixem com la «trampa de la pobresa». I en aquest sentit, és importantíssim veure com reformem la llei de la renda garantida per evitar aquesta trampa de la pobresa.

I sabem aquí que és un tema que no és específic, eh? De fet, en el marc de l'òrgan de govern de la renda garantida, els sindicats ens varen plantejar: volem reflexionar més a fons sobre la compatibilitat entre la renda garantida i la feina per evitar altres riscos que existeixen. Tenim un compromís amb els sindicats de tancar relativament aviat un acord en el marc de l'òrgan de govern de la renda garantida per traslladar-lo als grups parlamentaris. Com a departament estem insistint que seria important resoldre aquest tema relativament aviat per poder procedir a la reforma de la llei.

I tenim aquí el repte de la transferència de l'ingrés mínim vital. Sense transferència de l'ingrés mínim vital, que en aquests moments el senyor Escrivà es nega a complir l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on estableix clarament que les pensions no contributives han de ser gestionades per la Generalitat de Catalunya, tal com fa el País Basc i Navarra. No hi ha cap raó per la que allò que fa el País Basc i Navarra no pugui fer-ho Catalunya. Espero que el senyor Escrivà compleixi amb l'Estatut.

I, finalment, anunciar-li que el Govern està elaborant –i esperem compartir-ho en les properes setmanes també en el Parlament i amb els grups parlamentaris– un nou pla de barris, un pla de barris orientat clarament a respondre aquells barris amb major complexitat social. Serà una intervenció del conjunt dels departaments de la Generalitat. Ens consta que és una de les demandes que plantegen les associacions de veïns del baix Besòs. Ho farem no només al baix Besòs, sinó en altres territoris del país amb alta complexitat social, que demana una intervenció d'equip. En qual-sevol cas, la col·laboració i la cooperació amb els ajuntaments serà imprescindible per afrontar aquests reptes.

Res més.

I moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal

300-00310/13

Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula el diputat Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, avui la volem interpel·lar sobre quin pressupost podríem gaudir a Catalunya si no patíssim dèficit fiscal. Primer de tot li vull fer un recordatori. Al debat de política general de l'any passat, que vostè encara no era consellera, vam aprovar conjuntament la CUP, Esquerra i nosaltres un punt dins de la proposta de resolució que portava per nom «Preparem-nos!» i que deia: «Analitzar els diferents escenaris pressupostaris i fiscals que es podrien donar a Catalunya si no hi hagués el recurrent dèficit fiscal amb l'Estat». No hem vist cap moviment per part del seu departament en aquesta línia. El conseller Giró havia avançat i havia deixat ja les coses, diguem, embastades, un pressupost alternatiu que s'havia de comunicar en paral·lel amb el pressupost del 2023 i, de fet, hi ha personal del seu departament que n'està al corrent.

Des de Junts pensem que cal fer aquesta acció. I, de fet, la setmana passada vam presentar en un acte públic la nostra proposta. De propostes, ja vam dir que n'hi poden haver moltes, però creiem que el govern hauria de fer la seva. I, de fet, té l'encàrrec per fer-la. Perquè creiem que és important per a tothom que s'entengui quina és la diferència entre patir dèficit fiscal, el que patim ara, o poder gaudir de tots els impostos que paguem els catalans. De fet, és viure en dos mons diferents, en dos països diferents.

En aquesta línia, també creiem que allargar el procés d'independència és un greu error, perquè com més l'allarguem, més lluny quedarà viure en un país de primer nivell com el que ens pertocaria per la riquesa que generem. I com queda palès quan fem aquest pressupost i quan la comuniquem. Es pot ser independentista o no independentista, això és molt lliure per a tothom, però pensem que almenys tothom hauria de saber a Catalunya què podríem fer si no patíssim el dèficit fiscal, com per exemple el País Basc, Navarra, Dinamarca, Holanda, per dir quatre exemples, i que sense eliminar el dèficit fiscal no farem les transformacions ni assolirem els reptes que li calen a Catalunya i que afecten tots els catalans.

A partir del coneixement d'aquesta informació, cal ser demòcrates i acceptar els resultats, però a hores d'ara ens temem que milions de catalans no són veritablement conscients de les conseqüències del dèficit fiscal que patim, que és recurrent i estructural, com tots sabem. I per això voldríem que el govern s'hi impliqui, faci una proposta, la comuniqui formalment a la societat.

Consellera, què han fet al respecte? Vam demanar durant les negociacions els pressupostos, si ho podríem fer en els pressupostos; van dir que no. Ara ja han passat els pressupostos, ja estan aprovats. Podria ser el moment de fer-ho. I, per cert, en els pressupostos van tenir vostès un discurs triomfalista durant la negociació dient que els pressupostos són els més expansius de la història i que amb això solucionarem els problemes dels catalans. Però saben que això no és veritat. Absolutament no és veritat.

El pressupost de l'any passat, del 2023, de fet, ha crescut un 7,5 per cent respecte al 2022, però aquest any hem tingut una inflació, el 22 hem tingut una inflació propera al cinc per cent. Per tant, i vostè sap molt bé que els costos tendencials s'incrementaven de l'ordre de 2.000 milions d'euros. Per tant, dels 3.000 milions que hem

incrementat, només 1.000 són realment nets. I si volen fer creure que amb 1.000 milions d'euros n'hi ha suficient per solucionar els problemes dels catalans, si creuen que amb això tenen les eines, diguin-s'ho, però creiem que no.

De fet, aquest matí la diputada Viña –que no la veig aquí– deia que aquests pressupostos permeten no deixar ningú enrere. Jo no sé si volen una llista dels milers i milers de ciutadans de Catalunya que s'han quedat enrere per manca de recursos a Catalunya en els darrers anys. Per exemple, què passa amb la sequera? Aquest matí també el president Aragonès ha dit que en nou anys no hem pogut fer les infraestructures per manca de finançament. Doncs, escolti'm, sembla que no anem pas prou bé. I què passa amb l'habitatge? En tenim prou amb això que ha anunciat a bombo i plateret el govern espanyol? Saben molt bé que no. Calen milers i milers i milers de milions d'euros per solucionar el problema. I en educació, som a la cua d'Europa en abandonament escolar. Per tant, si us plau, no enganyin. No diguin que tenim recursos per ajudar la gent, perquè no és veritat.

I, per altra banda, van dient que transformen Catalunya. Però Catalunya només es transformarà de debò el dia que gaudim de tots els impostos que paguem els catalans i que suposen, l'any 22, segons l'estimació que hem fet del vuit per cent del PIB de l'ordre de 21.650 milions d'euros. Saben que la darrera dada oficial és la que va publicar el conseller Giró amb dades del 2019, que eren 20.196. Però, clar, estem tres anys més enllà, doncs, ara ja estaríem de l'ordre 21.650 milions d'euros.

I saben que durant aquests quaranta anys ens hem mogut sempre entre el set i el deu per cent. Per tant, un vuit per cent és una dada més que realista. De fet, diríem que aquest any, el 22, probablement el dèficit fiscal sigui molt pitjor que altres anys. Per què? Doncs perquè els Next Generation no s'estan invertint proporcionalment amb el que ens toca pel nostre pes demogràfic o pel nostre pes econòmic, el setze o el dinou per cent, com vulguin mirar-ho.

De fet, l'última dada que coneixem és la que va publicar el conseller Giró al març del 22, ara fa més d'un any, que feia referència a l'any 21, on s'havia executat a Catalunya el 7,8 per cent de tot el conjunt de l'Estat, per tant, molt per sota del que ens tocaria. I en això també li voldria demanar, consellera, com és que no s'ha publicat aquesta dada? No sé si la tenim, no la tenim o potser no ens n'hem assabentat, eh? Però si la té mà, si us plau, faci'ns-ho saber.

Fa unes setmanes també que es va fer un acte amb les principals entitats empresarials del país, amb les cambres Pimec, Cecot, Femcat, amb economistes del benestar, mostrant que Catalunya està al lloc 135 de 240 a nivell de regions europees pel que fa a l'índex del progrés social. En canvi, Navarra i el País Basc estan al cinquant-i-el-quaranta-vuit, nosaltres al 135.

Miri, la proposta que vam presentar la setmana passada..., des del nostre grup vam formular un pressupost sense dèficit fiscal que inclou, entre d'altres, algunes coses que ara li explicaré i que milloraria, i molt, l'índex de progrés social.

Miri, parlem de transformar el model econòmic cap a la societat del coneixement dedicant el tres per cent del PIB, que és el doble del que tenim ara; dedicar el sis per cent a educació, que és el que recomana la Unió Europea, i la darrera dada que tenim és per sota el quatre per cent; la gratuïtat de tota la infantil, no només la I2 pública, també de l'FP; poder crear totes les places d'FP que calen arreu del territori; triplicar les beques i ajuts a estudiants, eliminar els barracons no temporals, assegurar la renda garantida de ciutadania a tothom que hi té dret; destinar 4.500 milions addicionals en salut per tenir una sanitat de primera, i això permetria eliminar les llistes d'espera a hospitals; destinar 800 milions addicionals a l'atenció primària, seria el vint-i-vuit per cent de tota la despesa en salut; 200 milions d'euros addicionals en salut mental; eliminar les llistes d'espera a les residències; complementar les pensions de forma directa en un cinc per cent; garantir de debò el dret a l'habitatge digne adquirint sòl i construint habitatge assequible i de lloguer; destinar 650 milions d'euros anuals a la transició energètica, doblar el pressupost de polítiques de

l'aigua per construir totes les dessalinitzadores que calen, evitar el vint-i-cinc per cent de pèrdues que tenim a les canonades per manca de manteniment i la política adequada per transformar els sistemes de reg; construir totes les infraestructures prioritàries detectades per les cambres de comerç, que representen de l'ordre 15.000 milions d'euros que es podrien fer en cinc anys; rescatar totes les autopistes, tant les explícites com les de l'ombra; potenciar la reindustrialització de l'economia encara més amb 150 milions d'euros addicionals, també 30 milions addicionals al comerç de proximitat, 25 milions addicionals al turisme; doblar les ajudes a la internacionalització de les empreses per dependre encara menys de l'Estat espanyol; destinar el dos per cent del pressupost de Cultura dedicant 150 milions d'euros addicionals a la llengua catalana per promoure-la de debò; una fiscalitat al nivell de les comunitats autònomes més baixes, que vol dir baixar l'IRPF un dotze per cent; bonificar l'impost de successions al noranta-nou per cent; eliminar l'impost de patrimoni com la resta de països de la Unió Europea; cooperar al desenvolupament al 0,7 per cent ara, no el 2030; destinar l'onze per cent a pressupostos municipals, l'administració més propera a la ciutadania; renovar equipaments i mitjans dels cossos de Mossos i Bombers; crear una justícia més moderna; triplicar el pressupost d'Exteriors per preparar la Catalunya estat.

Miri, tot això que he dit en dos minuts és possible amb els 21.650 milions d'euros de dèficit fiscal que vam patir el 2022 i es poden fer encara més coses. Algunes d'aquestes mesures s'aconseguirien el primer any, en el primer pressupost. D'altres, evidentment, caldria de l'ordre d'això, de cinc anys, deu anys.

En canvi, sense eliminar el dèficit fiscal, no es poden resoldre els reptes que tenen els catalans i vostès amb això estan enganyant la ciutadania. I des de Junts tenim clar que l'única opció per tenir un pressupost sense dèficit fiscal és, evidentment, un estat independent. I que abans ho puguem fer, abans els catalans ho gaudiran. Perquè de moment hem perdut dos anys de legislatura i sembla que estan disposats a perdre'n alguns més.

Però la pregunta és, mentre distreuen la ciutadania amb propostes com l'acord de claredat, com pensen resoldre els problemes dels catalans amb 1.000 milions d'euros addicionals? Consellera, creu que ens mereixem el benestar que tenim donada la riquesa que generem i la pressió fiscal que patim? No creu que la gent té dret a conèixer el benestar que li pertoca?

Al final, la interpel·lem en aquests aspectes, consellera: primer, pensa publicar el dèficit fiscal del 2020?, pensa complir amb l'aprovat al debat de política general i analitzar els escenaris pressupostaris i fiscals que podríem tenir sense dèficit fiscal?, pensa comunicar a la societat catalana quin pressupost podríem tenir si no patíssim el dèficit fiscal?, quins reptes podríem assumir i quines conseqüències podria tenir per a la gent?, pensa encarregar un estudi sobre el nivell de dependència a Catalunya amb Espanya i viceversa, que també es va aprovar al debat de política general?, pensa potenciar l'Agència Tributària Catalana per recaptar tots els impostos, que també es va aprovar al debat de política general?

Bé, en tot cas, fins aquí. Espero que em contesti el màxim de les preguntes i interpellacions que li he fet i, en tot cas, després continuem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda, senyora Natàlia Mas i Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades..., diputat Canadell, coincidirem molt en la identificació del problema perquè a nosaltres no ens ha de convèncer sobre els efectes perversos del dèficit fiscal que pateix Catalunya. És una problemà-

tica que ve de llarg i una evidència que poca gent es pot atrevir a negar a aquestes alçades.

En tot cas, alguns diferiran en la quantificació d'aquest dèficit fiscal i altres buscaran la manera de justificar-lo en base a una solidaritat interterritorial malentesa. Nosaltres ho tenim ben clar, aquest és un dels problemes més greus que pateix el nostre país –crec que no és cap exageració dir-ho així– i ho és en la mesura que limita fortament els recursos que podem destinar, com bé deia, a finançar els nostres serveis públics, hospitals, escoles i les infraestructures de Catalunya.

I aquí voldria aprofitar per adreçar-me a tots els grups d'aquesta cambra, perquè ningú dels aquí presents hauria de renunciar a reclamar un millor tracte fiscal per a Catalunya, perquè això és equivalent a renunciar a defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya.

I vull dirigir-me especialment al PSC i a Comuns, els dos grups que formen part del Govern espanyol. Com és possible que en aquesta qüestió hagin fet exactament el mateix que faria el PP? Com és possible que no hagin fet res? Quants anys fa que el PSC no actua de manera autònoma per reclamar la millora d'un model de finançament injust, caduc i ineficient? Per quin motiu el PSC hi va renunciar? Com poden explicar als seus lectors que un ciutadà de Catalunya ha de disposar de molts menys recursos *per capita* per finançar escoles i hospitals que un ciutadà d'altres territoris?

S'imaginen un Partit Socialista d'Euskadi que no defensés el concert basc? O fins i tot el Partit Popular? Doncs a Catalunya sí que ens ho podem imaginar, perquè així és. Sovint ens diuen allò que la solidaritat és entre persones i no entre territoris. I precisament el que estan justificant és que els treballadors i empreses de Catalunya disposin de molts menys recursos *per capita* per finançar els serveis públics quan, d'entrada, fruit del seu esforç, n'havien generat més que altres territoris.

I em permetran recordar els antecedents i posar-hi algunes xifres, també. L'any 2008 el Govern espanyol accedeix a desgana a publicar les balances fiscals. Aquella publicació del Ministerio de Economía ja recollia un saldo negatiu per a Catalunya equivalent al 8,7 per cent del PIB. Estem parlant, ja l'any 2008, de 14.800 milions d'euros anuals.

Des d'aquell moment va ser la Generalitat qui va poder elaborar i publicar els càlculs anuals a partir de la informació que facilitava el Ministeri d'Hisenda i en base a la metodologia establerta per un grup d'experts de reconegut prestigi. I així va ser fins l'any 2016, moment en què l'Estat decideix que ja no facilitaria més les dades per fer aquest càlcul. L'any 2011 aquesta cambra va aprovar una proposició de llei per incorporar la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat a l'expedient de tramitació dels pressupostos de cada any. De fet, va ser l'actual president qui va liderar aquella iniciativa. Les darreres dades calculades per la Generalitat, com bé deia també, es van publicar al setembre passat corresponents a l'any 2019 i es van haver d'emprar diferents estimacions perquè, com deia, no disposem de les dades més actualitzades, ja que el Ministeri d'Hisenda, el PSOE, es nega a facilitar-les.

Per tant, crec que cal dir tot això amb la màxima contundència. És inacceptable que es facin passes enrere en transparència. Recordem que fins i tot Cristóbal Montoro publicava un estudi anual que pretenia quelcom similar, pretenia ser quelcom similar a les balances fiscals. I, en canvi, la ministra Montero ha descartat publicar res, argumentant que es generarien retrets entre comunitats autònomes. Crec que és xocant i sorprenent que en això, com deia, la ministra hagi fet passos enrere respecte al seu predecessor. Els socialistes, per tant, sacrifiquen un principi bàsic –principi bàsic– de la gestió de recursos públics com és la transparència només per evitar posar de manifest el dèficit fiscal crònic que pateix Catalunya i que, per cert, també pateixen el País Valencià i les Illes, i sent territoris governats pel Partit Socialista. Crec que tots vostès, en aquesta cambra, saben que el dèficit fiscal existeix. Ho va reconèixer el Govern espanyol del PSOE l'any 2008. Però ara, però, prefereixen amagar-ho, que no se'n parli i ni les publiquen ells ni ens donen les dades per fer-ho nosaltres.

Com deia, al setembre la Generalitat va publicar la seva darrera estimació, corresponent a l'exercici 19. Situava el dèficit fiscal en el 8,5 per cent del PIB, per sobre ja dels 20.000 milions d'euros. I en aquest sentit, dir que som independentistes per motius que van molt més enllà del dèficit fiscal, però ara bé, aquest element per si sol ja és prou rellevant per convèncer més i més gent que necessitem un estat que ens vagi a favor i no en contra. I per això coincideixo que és tan important continuar explicant la realitat que patim.

Per part nostra, reiterarem la reclamació formal a la ministra Montero per trame'tre'ns tota la informació territorialitzada per al període 16-21. I com a Govern, ens comprometem a continuar publicant el resultat de les balances fiscals, malgrat totes les limitacions i traves que ens intenti posar el *ministerio*. I portarem també als diferents fòrums de coordinació la demanda que l'Estat torni a publicar les balances fiscals, ja que, com deia, és una qüestió essencial de transparència.

Ho apuntava abans: la despesa pública ens ve molt condicionada per aquest dèficit fiscal. Aquells que exigeixen constantment a la Generalitat assolir una despesa en salut o en educació equiparable a la mitjana europea en percentatge del PIB obvien precisament que no podem disposar d'una part d'aquest PIB, de bona part dels recursos tributaris que genera l'economia catalana. Uns recursos que ens permetrien, per exemple, cobrir aquest infrafinançament crònic que pateix el sistema de salut fruit d'aquest model injust. L'evidència és ben clara: els índexs de benestar d'un territori van estretament lligats als ingressos públics d'aquest territori. I això també impedeix aplicar rebaixes fiscals generalitzades, com proposen en ocasions alguns grups d'aquesta cambra, i menys encara patint el problema crònic del dèficit fiscal. I ho repeteixo sovint: el debat de pressió fiscal no es pot desvincular del debat de dèficit fiscal. I justament per això em sembla irresponsable i incoherent que es denunciï que tenim un dèficit fiscal tan elevat i alhora es proposin rebaixes d'impostos generalitzades, perquè dues qüestions no es poden dur a terme alhora. El resultat o són retallades de serveis públics o elevats dèficits públics.

Amb una petita part d'aquest dèficit fiscal podríem dur a terme les inversions necessàries per solucionar el desgavell de Rodalies causat per l'Estat. Ens permetria accelerar la nostra aposta clara pels trens com a model prioritari de mobilitat, perquè volem fer de Catalunya un país de trens que funcionin i arribin puntuals com Ferrocarrils, també com el metro, però a tot el territori. O també prioritzar d'una vegada per totes el Corredor Mediterrani com a infraestructura bàsica per al desenvolupament econòmic. I aquí podríem preguntar també al Grup Socialistes per què el seu Govern a l'Estat segueix invertint tan poc a Catalunya. Perquè parlàvem de dèficit fiscal, però també hem de parlar del dèficit d'infraestructures.

L'any 21 el Govern socialista va invertir a Catalunya el trenta-cinc per cent de les inversions pressupostades. Del 22 encara no en tenim les dades, però la ministra Raquel Sánchez ja va avançar que estaríem en el quaranta per cent. Trenta-cinc per cent fa dos anys, quaranta per cent l'any passat. Això només pot respondre a una decisió deliberada per frenar el creixement potencial de Catalunya, igual que ho fa el dèficit fiscal.

Per concloure, el dèficit fiscal no és una entelèquia que només existeix al cap dels independentistes. És un greuge ben real que han reconegut acadèmics i governs de tot tipus de signe polític. Un llast endèmic, dramàtic, que arrosseguem des de fa dècades i que ens impedeix avançar com a país. I tant de bo, com deia, en aquest Parlament tots els grups tinguessin clara la prioritat de defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin. I és una qüestió que hauria, crec, sens dubte, d'interpellar a tots els grups d'aquesta cambra. I en tot cas, mentre això no passi, nosaltres continuarem defensant que la millor manera d'arribar-hi és assolint la independència de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, consellera, ja ho tenia escrit, i és que m'ho temia, que no em contestaria res del que li he demanat. De fet, ho porta escrit; i allò que porta escrit és el que explica. I a més a més, permeti'm que l'hi digui, el joc parlamentari és que si l'interpella el Grup de Junts, vostè respongui al Grup de Junts, no al Grup dels Socialistes. (*Aplaudiments.*) Per tant, això és defugir la responsabilitat que cada cop es veu més que en aquest Parlament a vostès els molesta, els fa nosa, els incomoda.

Escolti'm, la pregunta era molt clara: pensen o no complir allò que van aprovar en l'acord del debat de política general? Publicaran o no publicaran un pressupost sense dèficit fiscal per explicar a la gent la gravetat que té que aquest país continuï quaranta anys després amb aquest dèficit fiscal? (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la pregunta. Perquè vostès carreguen contra aquests senyors, però no fan el que haurien de fer, perquè, feia temps parlaven d'ampliar la base, no hi ha res millor per ampliar la base que explicar a la gent les conseqüències que té patir el dèficit fiscal.

Miri, jo n'hi explicaré algunes.

M'he deixat una cosa molt important que està allà, però bé, és igual. Si me'l pots portar, si us plau, Salvador. (*Rialles.*)

Escolti'm, les conseqüències... –moltes gràcies– del dèficit fiscal. Nosaltres ho vam explicar la setmana passada també, i això sí que va per als socialistes. Mirin, hi ha un informe, Escenaris polítics de la relació Catalunya-Espanya, conseqüències econòmiques i financeres. Informe que està liderat per l'exconseller Castells. Em sembla que era seu, eh? Què hi diu aquí? Doncs diu que el primer any de no patir dèficit fiscal, Catalunya creixeria entre el vuit i el nou per cent la seva economia. En cinc anys, entre el tretze i el catorze per cent. I al cap d'uns anys més, deu-vint anys, cap al vint per cent. Això són conseqüències per a l'economia de Catalunya.

Segona cosa, l'atur. Quin atur tindríem? Doncs escolti'm, és fàcil pensar que amb un pressupost que destinem diners a sanitat, a salut, a Mossos, etcètera, generariem molts llocs de treball directes, funcionaris, però també en crearíem d'indirectes si hi fomentem l'economia real. Per tant, és fàcil pensar que només que 6.000 milions dels 21.000 milions anessin a crear llocs de treball, parlariem de l'ordre de 200.000 llocs de treball. Això vol dir atur, plena ocupació, quatre/cinc per cent, que és el que tenen tots els països normals d'Europa, eh? No el que té Espanya, i, desgraciadament, nosaltres encara dintre d'ella.

Salariis. Quin salari ens pertoca a nosaltres? Doncs també el dels països d'Europa que generen la riquesa que generem nosaltres. 1.430 euros nosaltres estíem, en catorze pagues. Això és el salari que té Alemanya, és el que té Bèlgica, és el que té França, és el que ens pertoca.

Pensions. Què passaria amb les pensions? Doncs escolti'm, si incrementem l'ocupació i incrementem els salaris mitjans, les pensions incrementen automàticament, a part d'aquest cinc per cent que he dit abans que li dedicariem. Això vol dir que les pensions dels catalans, de tots els catalans, vinguin d'on vinguin, hagin nascut on hagin nascut, estariem parlant de l'ordre del dinou per cent més.

Això no s'ha d'explicar a la gent? Això al Baix Llobregat no els hi impactarà si els hi expliquem? A qualsevol lloc de Catalunya, eh?, però sobretot al Baix Llobregat i altres llocs com aquest.

Índex de progrés social. Sap quin índex de progrés social tenen els països com nosaltres?, que generen la riquesa que generem nosaltres, el cent trenta sobre cent, que és lo que generem. Doncs estan entre el lloc 6 i el lloc 30 dels 240, no al lloc 135, que és el que tenim ara. I això és el que nosaltres volem per als nostres fills. No sé per als seus. Per als meus, jo vull això.

Per tant, hem d'explicar a la gent per què caram portem quaranta anys reclamant el dèficit fiscal; per què el senyor Tremosa va escriure els llibres que va escriure; per què el Trias Fargas va explicar lo que va explicar, i per què no parem d'explicar aquest tema. Però no només vinguin aquí a demanar millor finançament als socialistes, que sembla que van a plorar. Si vostès han investit el senyor Sánchez. Per què no els hi van exigir millor finançament? (*Alguns aplaudiments.*) Per l'amor de Déu.

Per tant, pensa o no pensa fer això que li hem demanat, que vostès van aprovar amb els seus vots? Aquesta és la pregunta, i no m'ha contestat, perquè no contesta mai. Ja ve amb tot preparat. Però aquesta és la pregunta que nosaltres volíem saber avui.

I, per cert, no hem parlat d'un tema que també és important, que és el deute. Una Catalunya sense dèficit fiscal es podria endeutar molt més del que tenim ara. Vostè sap i pateix un 0,3 per cent. L'any passat teníem el 0,7, i l'Estat es va endeutar el 4,8, i nosaltres només el 0,7. Aquest any ja veurem lo que passa. Quin dèficit podríem fer aquest any nosaltres? Doncs mirin, segurament podríem tenir un roc a la faixa per tot allò que se'ls hi acudeixi que podríem fer en els primers anys per situar aquest país en els primers llocs d'Europa. I l'Estat espanyol, per molt que vulgui, nosaltres avui tenim un trenta-tres per cent de deute sobre el PIB, Espanya té un cent deu per cent. I d'aquest trenta-tres per cent, el noranta per cent està en forma de FLA, és a dir, és de l'Estat.

I ja se'l quedaran, eh? Ja se'l quedaran aquest deute, perquè no és nostre. No han creat aquest deute del cent deu per cent ajudant els catalans. Han creat aquest deute ajudant les altres comunitats autònomes, per tant, l'hem de repudiar. Per tant, també li recomanaria que comenci a preparar la devolució del FLA als espanyols. No el volem per a res.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat Canadell, de debò crec que s'equivoca en confondre's d'adversari, perquè en moltíssimes qüestions, vostè i jo discreparem, però en denunciar el dèficit fiscal crònic que pateix el nostre país no discreparem. També, i, de fet, no són només paraules, perquè són fets, i, en cada intervenció, doncs, que faig, hi faig referència, i en cada dia que exerceixo l'honor de ser consellera d'Economia ho tinc ben present.

També m'ha sorprès, en moments de la seva intervenció, que sembli que el dèficit fiscal sigui un problema nou d'aquest Govern. Fa sis mesos, la conselleria d'Economia pertanyia al seu grup, i, de fet, quan fa, no?, tants anys que ho patim, i el seu partit i els seus ascendents polítics han tingut alguna cosa a dir, certament, en els governs de la Generalitat i a Madrid.

A partir d'aquesta realitat, hi insisteixo, doncs, ningú ho pot negar, i per això, doncs, em referia al conjunt d'aquesta cambra, perquè crec que el sobiranisme ha de ser capaç de construir propostes que generin un consens ampli en la societat catalana. Alguns proposaran un pacte fiscal, i, de fet, la proposta que ha realitzat aquest pressupost sense dèficit fiscal, doncs, és propera a un escenari de pacte fiscal, tot i que s'hauria d'ajustar pel pagament del «cupo».

No és un escenari d'estat independent, perquè, com bé sap, canviaria substancialment, doncs, l'estructura d'ingressos pel fet d'ingressar, doncs, tots els impostos, cotitzacions socials i també pel fet d'haver d'assumir noves competències de despesa. Per tant, tot això també ho hem de plantejar de forma rigorosa.

Ara bé, com deia, alguns proposaran un pacte fiscal, d'altres apostaran per un model confederal. Potser alguns creuen que és possible aconseguir millores en el marc de l'actual model de finançament. Nosaltres volem una sobirania plena i que

ens doti de totes les eines i també de totes les responsabilitats. I, en aquesta línia, com li deia, plantejem vies per avançar cap a una solució democràtica que pugui afrontar el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat.

Segur que és molt més còmode, i nosaltres no ens installem aquí, en la queixa permanent i en apuntar amb el dit acusador companys de viatge. Aquí no ens hi trobarà. I també cal dir que mentre no assolim els objectius d'esdevenir un estat, el que ens pertoca és servir la ciutadania, perquè, precisament, el sobiranisme ha de ser útil per a la gent, i, sobretot, en els moments de més dificultat on no defugim de les nostres responsabilitats.

I tant que estem orgullosos del pressupost que hem aconseguit aprovar. Un pressupost, evidentment, afectat per aquest dèficit fiscal, però que ens permet fer un salt endavant per enfortir múltiples capacitats.

I, com deia, no podem fallar a la gent en tot allò que depèn de nosaltres en el curt termini, i depèn de nosaltres i en depenia, doncs, poder incorporar aquest increment de despesa i d'inversió en favor de la ciutadania i el teixit econòmic. I això és perfectament compatible amb continuar explicant –i ampliant i intensificant–, doncs, el greuge que suposa aquest dèficit fiscal crònic, i explicant, com bé deia, com bé deia jo, crec, tot el que permetria cobrir i ajudar a tirar endavant, doncs, moltíssimes polítiques públiques.

També em feia referència als fons Next Generation. També dir-li en aquest sentit que publiquem mensualment i, de fet, a fonseuropeus.gencat.cat –si no m'equivo-co–, un butlletí mensual on s'indica exactament, doncs, quin és l'aterratge d'aquests fons a Catalunya. Un element, que evidentment, doncs, ens genera preocupació, però també molta feina per estar atents a ajudar totes les empreses del país, tots els municipis, per treure'n el màxim de profit.

Li avanço –com veurà en aquest butlletí mensual– que en aquelles assignacions, doncs, que l'Estat fa a les comunitats autònomes a través de conferències sectorials, estem ara mateix a l'entorn del pes poblacional de Catalunya, però que quan la ciutadania de Catalunya, les empreses, institucions, centres de recerca participen en convocatòries competitives estatals, estem per sobre del nostre pes econòmic. Per tant, estem preparats i el que ens pertoca és ajudar a acompanyar aquest teixit productiu a treure el màxim profit.

Per finalitzar, també dir que malgrat tot –malgrat aquest Estat a la contra– l'economia catalana continua mostrant una resiliència i un dinamisme remarcables, i des de la política acompanyarem aquest greuge, reclamarem que es resolgui aquest greuge, però també acompanyarem aquesta resiliència del país amb una voluntat clara de guanyar, de mirar endavant i generar les condicions que ens permetin assolir la plena sobirania, també la fiscal.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles

300-00309/13

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles que presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans. I per a la seva defensa, té la paraula la diputada Anna Grau Arias. Que crec que els han anat a avisar... *(Pausa.)* Senyor Carrizosa..., és que és la seva interpellació, la interpellació de Ciutadans. Baixen a defensar o passem al següent punt i després recuperem la interpellació. *(Pausa.)* Perfecte. Senyora Grau, té la paraula.

Anna Grau Arias

Gràcies. Perdonen. Por el retraso, es que con tanto voto delegado y tanta telemática al final ya te pierdes. Però bé... A veure... Ja que ho fem, fem-ho bé. Bueno, no es la primera vez ni será la última que traemos iniciativas a esta cámara y a muchas otras para acabar con la ocupación. Haciendo un repaso somero, Ciudadanos presentó en el Congreso en el 2017 una ley integral de protección de los derechos constitucionales a la vivienda, a la propiedad; dos interpelaciones sobre la necesidad de modificar el Código penal; en 2020 presentamos una proposición de ley de garantías para la seguridad y la convivencia ciudadanas frente a la ocupación ilegal.

Dato importante: la nueva ley de vivienda que propone el PSOE, bueno, que ha salido adelante, lleva en su articulado convertir en definitiva una medida coyuntural que se adoptó durante el confinamiento: la suspensión de los desahucios. Probablemente eso nos va a traer un montón de disgustos porque se pretende hacer pasar por vulnerable lo que no lo es y luego pasa lo que pasa. Tenemos muchas propuestas –todavía más en el tintero. Pedimos una reforma de la ley de enjuiciamiento civil para establecer un procedimiento sumario de recuperación de la vivienda que incluya a las personas jurídicas como actores; una reforma de la ley de patrimonio de las administraciones públicas con proceso exprés para casos de ocupación de inmueble público; una reforma de la ley reguladora de bases del régimen local para impedir la inscripción en el padrón municipal de quienes ocupen ilegalmente una vivienda; una reforma de la ley orgánica de protección de la seguridad ciudadana, y, en general, bueno, tenemos *muchas* propuestas en toda clase de instituciones para empoderar a las comunidades de vecinos y a los ayuntamientos para combatir esta lacra.

Hay temas en que nosotros no nos hacemos ilusiones ni trampas al solitario. Mientras no cambie la legislación nacional, igual pues que hemos pedido la rebaja de la edad penal o poner coto a la multirreincidencia hay que hacer también con la ocupación. El actual marco penal nacional favorece que ciudades como Barcelona sean el camino de Santiago de la ocupación delincencional, mafiosa o incluso terrorista, porque ya me dirán qué otro nombre tiene aterrorizar a todo un barrio como han hecho siempre que les ha dado la gana los ocupantes de Can Vies en Sants y de El Kubo en Sarrià - Sant Gervasi, que han llegado a amenazar con hacer arder el barrio si aparecía la Brimo a lanzar el desalojo previsto hace varias semanas y que de repente el Ayuntamiento de Barcelona –y concretamente el señor Albert Batlle, socialistísimo él– decidió aplazar hasta después de las elecciones del 28 de mayo –¿o hasta nunca?, me pregunto yo.

Miren el marco legal nacional, es penoso; como es penoso tener gobiernos nacionales, autonómicos y municipales que festejan la ocupación en lugar de combatirla, que priman al delincuente y no al propietario y vecino, y que, si nos despistamos, casi obligan al propietario y vecino a convertirse en delincuente él mismo si se intenta defender. Nosotros queremos acabar con todo eso, porque todo eso no puede seguir así. Pero hemos detectado que es muy difícil mientras el derecho a la vivienda, la seguridad de las personas, su integridad física y la de barrios enteros no importen o importen menos que las quimeras totalitarias de algunos.

Yo dije en una entrevista reciente que me realizó Jordi Sabaté –ya saben, el enfermo de ELA que solo puede comunicarse con los ojos– que en Barcelona hay un problema sangrante de vivienda porque tenemos una alcaldesa comunista. Observo que nadie de los comunes se ha atrevido a venir esta tarde. Miren que está históricamente demostrado desde la mismísima Unión Soviética que allá donde el comunismo gobierna o cogobierna la vivienda escasea y el derecho a tenerla peligra. Nadie ha identificado tanto Barcelona ni ha echado a tanta gente de su casa o de su negocio como Ada Colau, la autoproclamada defensora de los parias de la tierra. Nunca nadie hizo tanto para que tantos jóvenes y no tan jóvenes se tengan que ir de esta ciudad porque no pueden pagar el alquiler.

Ahora, en Barcelona y en Cataluña, estamos experimentando con el *cohousing* las viviendas... –benvinguda!–, las viviendas compartidas con espacios comunes que podrían llegar a dar respuesta en el futuro a nuevos modelos de propiedad y de convivencia, quién sabe si incluso más enriquecedores que los actuales. Pero si insistimos en hacerlo todo a martillazos ideológicos, el *cohousing* acabará como las *kommunalki* soviéticas, donde se llegó a separar a las familias por grupos de edad por orden del Estado.

No queremos una ciudad de okupas mafiosos y cooperativistas de Colau, como no queremos que nos sigan intentando convencer de que topa los alquileres sirve para algo, cuando ya se probado en toda Cataluña y ya se ha visto el fracaso que es: bajan un poco los alquileres más caros, suben como la espuma los más baratos y cada vez más gente tiene que dejar ciudades como Barcelona, no por libre voluntad ni por querer cambiar de aires, sino porque el aire metropolitano está carísimo y ya no lo pueden pagar. Este comunismo solo para ricos, okupas y delincuentes amigos de la alcaldesa y de Yolanda Díaz nos está dejando una ciudad invivible.

Pero lo que a mí me gustaría plantearle hoy al Govern de la Generalitat, y concretamente al *conseller* Elena, destinatario de esta interpelación, es que, mientras no cambiemos el chip y el marco mental sobre la ocupación, tendremos de forma inmediata y ante todo problemas gravísimos, pero gravísimos, de seguridad. No puede ser que en Sants haya vecinos pendientes de realojo desde hace décadas mientras nadie se atreve a derribar Can Vies y a echar de allí a unos okupas caraduras y muy agresivos que no tienen nada de vulnerables; vulnerables son los que tienen la mala suerte de vivir o intentar vivir al lado. Lo mismo en Sarrià - Sant Gervasi, donde los macarras de El Kubo amenazan con guerrilla urbana si se culmina su desalojo, consiguiendo una vez más poner de rodillas a los jueces, a la policía y a las instituciones.

Alguien tiene que decir que esto no puede ser; alguien tiene que romper el hechizo. Yo emplazo a todos los grupos políticos de esta cámara –que muchos de ellos me los volveré a encontrar en el Ayuntamiento de Barcelona, o mis compañeros, en el Congreso de los Diputados– a dejar de confundir irresponsablemente entre derecho a la vivienda y el delito de la ocupación, a dejar de construir castillos ideológicos y totalitarios en el aire, a tratar, en fin, este tema como una prioridad de seguridad pública, de saneamiento de la convivencia en nuestras ciudades y de paso previo necesario para tomarnos en serio la crisis de vivienda, social y de la otra. No puede ser que mientras las hipotecas se disparan y los alquileres suben como cohetes en gran medida gracias a las políticas irresponsables de Ada Colau, Jaume Collboni, Pedro Sánchez y Yolanda Díaz, más todos los que les ríen las gracias y les votan sus leyes y decretos más delirantes, juguemos aquí a las casas de muñecas okupas, nos hagamos unos modernos y los antisistema por un puñado de votos o de redes clientelares. Yo propongo un frente político unido contra la ocupación, todos juntos –todos juntos– para rescatar Barcelona y Cataluña del triste honor de encabezar el *ranking* de ocupaciones de toda España.

I de moment ho deixo aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Interior, senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Bé; vicepresidenta, diputades, diputats... Diputada, he estat temptat de trucar a l'alcaldesa per si volia venir a contestar, perquè m'ha donat la sensació... I després he recordat..., dic: «Calla, que no hi hagi campanya electoral a Barcelona i que potser aquesta desviació, diguem-ne, que s'ha produït en la seva intervenció tingui algun impacte per aquest fet.»

Miri, jo, modern, poc –ja es veu. Però, si parlem de *martillazos ideològics*, comencem pel principi. Per què a l'Estat espanyol hi ha desenes de milers de pisos buits en mans de grans tenidors? Perquè hi va haver una crisi financera, sí; hi va haver una crisi financera, en la que es van rescatar els bancs amb més de 50.000 milions d'euros, provocada per un excés d'habitatge i per un preu que no era el que realment valien aquells pisos, i aquest decalatge va provocar una crisi financera que, amb els diners de tots –amb els diners de tots–, vam pagar –bé, va pagar el Govern, que eren diners de tots. Aquells diners no s'han tornat, i els pisos se'ls han quedat els grans tenidors, i això té responsables polítics. I això sí que és un *martillazo ideològic* de primera magnitud, perquè és situar el mercat de l'habitatge en la pura especulació i deixar a la intempèrie la majoria de ciutadans d'aquest país.

A l'Estat espanyol no hi ha un problema d'habitatge; hi ha un problema de com es distribueix aquest habitatge, perquè hi ha desenes de milers de persones sense la possibilitat de tenir habitatge i desenes de milers de pisos buits. I si dic això no és per fugir de les meves responsabilitats, és per situar a on està el mal de les coses. Perquè darrere d'aquesta situació hi ha un capteniment ideològic, hi ha un posicionament ideològic, hi ha una estratègia ideològica i hi han unes decisions polítiques que tenen uns responsables i que mai no hem d'oblidar. Perquè si tots aquests pisos buits en mans de grans tenidors estiguessin en mans dels ajuntaments, una cosa els asseguro: que el pitjor ajuntament del nostre país, el que pitjor gestioni els serveis públics del nostre país gestionaria millor que el millor dels grans tenidors que gestiona grans propietats i desenes i desenes, centenars i milers de pisos. Perquè molts d'aquests grans tenidors tenen absolutament oblidada la gestió d'aquests pisos: els tenen buits, no denuncien i passen absolutament de controlar què és el que està passant amb ells.

I ara vaig a pams. Comencem. En primer lloc, hi ha una situació de vulnerabilitat. Aquest és un tipus de problemes que resolen lleis com les que s'han intentat aprovar, en el sentit no de facilitar l'ocupació, sinó que els grans tenidors donin alternatives habitacionals a les persones que no poden pagar honestament els seus pisos. I aquesta és la realitat de molta gent i aquesta és la realitat a la que cal donar resposta.

Després hi ha un altre, que són les ocupacions que generen problemes de caràcter convivencial i delinqüencial. I aquí també els grans tenidors tenen alguna responsabilitat, perquè, per desallotjar, per treure, per desnonar una persona, un grup de persones que estan ocupant un pis i que generen problemes de convivència, hi ha una premissa, que és que hi hagi una denúncia del propietari. Per això jo comparteixo que potser s'han de fer canvis legislatius en el sentit de que quan els grans tenidors no fan el que han de fer –que és denunciar aquestes situacions i, per tant, gestionar els seus immobles–, hi hagi una altra possibilitat de que altres puguin instar el desnonament amb una sèrie de condicions que necessàriament hi han de ser. Aquesta és una realitat. La majoria de les ocupacions d'aquestes característiques estan fonamentalment en grans tenidors. Vostè em podrà posar, segur, molts exemples que no és així; però parlem dels grans números, és així: la majoria són de grans tenidors. Si no hi ha una denúncia –si no hi ha una denúncia–, no es pot procedir al desnonament.

Després hi ha un altre problema legal al qual no ha fet referència, però també existeix, i és quan es produeix una ocupació de gent vulnerable de la mà de gent que ho fa per enriquir-se. I això segurament també requereix canvis legislatius, que aquest comportament d'aquestes organitzacions que es dediquen a ocupar i col·locar persones vulnerables per a lucre privat, per a lucre personal, tingui també una altra pena, que és la que té en aquests moments, i no s'hagi d'acreditar l'existència d'una organització...en fi, que dificulta la possibilitat d'actuar.

I després també hi ha una realitat en aquest tipus d'ocupacions, les vinculades i les que tenen disfuncions i situacions de problemes greus de convivència i delin-

qüencials. I és que no només no existeix la denúncia, sinó que quan aquesta es produeix hi ha un concepte indeterminat a la legislació que se'n diu la «flagrància», que per les forces de seguretat és molt difícil de determinar quan es produeix i quan no es produeix. I alhora, l'exigència –i tornem una altra vegada a l'origen– que hi hagi la denúncia del gran tenidor o del propietari, moltes vegades un gran tenidor, que no formula aquesta denúncia. Per tant, sí, hi han molts problemes de caràcter operatiu per perseguir l'ocupació que té aquesta dimensió delinqüencial i que té un impacte greu en molts barris del nostre país. I té a veure amb canvis legislatius necessaris per penar el lucre com a conseqüència de l'ocupació, per col·locar tercers, que té a veure amb la necessitat que hi hagi la possibilitat d'exigir als grans tenidors i als propietaris perquè denunciïn en aquests casos i demanar responsabilitats en el cas que no es produeixi, i l'alternativa de que hi hagi tercers que puguin instar el desnonament en el cas que es produeixin situacions greus vinculades a la convivència.

Ara, tot això ho arreglarem si hi han polítiques d'habitatge que siguin democràtiques, és a dir, profundament democràtiques. És a dir, que no visquem en un país en què hi ha milers de pisos buits i milers de persones sense poder-ne tenir. I això té molt a veure amb polítiques econòmiques i això té molt a veure amb polítiques d'habitatge.

Per tant, comparteixo algunes de les coses que ha dit amb relació a les ocupacions delinqüencials, però sempre passa el mateix. Vostès acusen d'ideologització en determinats àmbits, però ignoren la ideologització profunda que hi va haver darrere d'aquella gravíssima donació d'habitatge a grans tenidors, que a sobre els vam salvar els bancs. Per tant, no oblidem quin és l'origen de les coses, perquè és la garantia de que no es tornin a produir en el futur. I aquest gran pacte que vostè demana per ser capaç de perseguir les ocupacions delinqüencials, que el puc compartir, també m'agradaria haver-lo sentit per perseguir els qui s'han lucrats de forma indecent amb l'habitatge amb la crisi del 2007 i amb les conseqüències que ha tingut posteriorment.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, senyor Elena, ja suposo que d'aquí al final de les eleccions *el comodín de la campaña electoral*, que ja l'ha fet servir aquest matí, el farà servir més vegades, però bé, ha dit algunes coses que la veritat és que m'han fet concebre esperances que ens podríem arribar... Jo també soc molt crítica amb el rescat que es va fer del sistema financer a canvi de res. També soc molt crítica –miri, amb això coincideixo amb l'actual alcaldessa– que aquest flamant anunci que ha fet el president del Govern de que amb les «vivendes» de la Sareb ara traurem tothom del carrer. També tinc molt poca confiança en que això funcioni a Barcelona. També soc partidària de polítiques democràtiques. És clar, això potser no encaixa bé amb que els ajuntaments ho expropiïn tot, que si no m'ha semblat entendre-ho malament... Vull dir, que els ajuntaments ho expropiïn tot, i vist com gestionen alguns ajuntaments, *miedito me da*.

Dit això, bé, també es podria parlar de grans tenidors, de menys tenidors i de res tenidors, perquè sempre es recorre als grans tenidors però per no atendre el propietari. Miri, jo, la idea d'aquesta interpellació i de la moció que presentarem em va sorgir anant a veure un propietari d'un local de la Via Augusta que va ser ocupat –era un local comercial, no era un habitatge–, però aquest home em va explicar el calvari que havia viscut per desocupar el local. Em va explicar que havia estat ocupat per una família d'origen estranger i va haver d'acabar pagant, bé, em va explicar, doncs, que des de l'Ajuntament de Barcelona se'l va animar a pagar, diguem-ne, per treure-se'ls de sobre. Va acabar pagant a tothom. Va acabar pagant els ocupes per marxar, els que li havien dit que convencien els ocupes de marxar i que al final tampoc

no els van convèncer. Va acabar pagant advocats, va acabar pagant tots els desperfectes de la casa. L'home estava desesperat i molt molt molt desmanegat. I ell em va demanar, amb una insistència que em va commoure, em va dir per què, per què no aneu junts tots els partits per arreglar això? I a mi em va fer vergonya no poder-li dir que hi anàvem en aquell moment. Llavors, miri, ja que vostè ha esmentat la campanya electoral, jo ara vull fer una cosa que és molt original en campanya electoral, que és intentar que fem un pacte per no utilitzar més l'ocupació com una arma electoral. És a dir, que ens unim tots contra l'ocupació.

Miri, jo, el dimarts 25, el dimarts que ve, anuncio a tots els presents que, el dimarts 25 a les vuit del vespre, servidora i unes quantes persones que em vulguin acompanyar ens n'anirem a davant d'El Kubo de Sarrià a demanar pacíficament que es desallotgi. Hi anirem la setmana que ve, hi anirem l'altra setmana, l'altra setmana i l'altra setmana. No tallarem cap carrer, no insultarem a ningú, no agredirem a ningú, però serem tan fidels i tan constants com hem estat a vegades quan ha calgut a la Meridiana. Això és una carta que jo adreçaré demà a tots els candidats a les eleccions municipals, sense excepció –a l'Ada Colau també– perquè vingui tothom, perquè vingui tothom. A mi m'encantaria arribar allà el dia 25, potser el dia 25 no, però l'altre o si no l'altre, i que hi siguem tots, que hi siguem tots. I si no ens podem unir per altres coses, que sembla que és difícil, que ens poguéssim unir per a això. Perquè el problema amb aquests temes de capteniment ideològic que diu vostè és que mentre hi hagi gent que faci negoci d'aquest...o negoci ideològic amb l'ocupació, no ens en sortirem. I els experiments totalitaris i ideològics els paguen els veïns, els paguen els propietaris i els paguen moltes famílies d'aquest país. No es pot dissimular la manca d'una política decent de «vivenda» festejant l'ocupació. I no hem de convertir el relat de l'ocupació en una batalla política estèril, mentidera i falsària. Jo li demanaria a vostè que estigués la setmana que ve al meu costat. També li demano a la Susana dels Comuns. Els ho demano a la gent d'Esquerra, de Junts, fins i tot els ho demano als de la CUP, si hi seran. M'imagino que la CUP no hi seran, potser podrien tenir un conflicte de família. Però, vaja, que sàpiguen que jo invito a tothom a ser-hi. I demà rebran la meua carta d'invitació. I és el que li vaig prometre a aquest pobre propietari atabalat de la Via Augusta i a tots els altres que es troben en aquesta situació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per a la rèplica, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena García.

El conseller d'Interior

Bé, compartirà amb mi que la referència que he fet a la campanya electoral, conforme ha avançat la interpellació, ha anat agafant més forma encara, i fins i tot ens ha convocat a un acte electoral. Només faltaria, tu, això és el Parlament. Estem en democràcia i endavant totes les iniciatives. Però em sembla que el context és molt evident.

Miri, jo crec que el que és totalitari –el que és totalitari– és el que va passar fa quinze anys. Jo crec que el que és totalitari és això. El que és totalitari és agafar els diners de tots, salvar els bancs i després regalar-los els pisos que han sigut objecte de la crisi. I ja sé que vostè diu que no ho comparteix i, per tant, ho celebro, però el fet és que és així. I, de fet, hi han hagut després més governs i la situació s'ha mantingut intocable, no? I sembla ser, doncs, que hi ha coses que no poden tocar-se.

Jo estic disposat a parlar amb tothom de les ocupacions, però distribuint i deixant molt clares quines són les ocupacions de persones vulnerables i que no poden pagar com a conseqüència de la situació de vulnerabilitat que pateixen, de les situacions que provoquen problemes delinqüencials i a les que al darrere hi ha organitzacions al servei de l'enriquiment propi. I, en aquest sentit, el que requereixen són

canvis legislatius. És a dir, tot allò que és complex –jo sempre ho defenso i pot quedar poc èpic, eh?–, però tot el que és complex requereix moltes moltes moltes intervencions diferents i, en aquest cas, sempre dissecar molt bé els problemes. I, en aquest cas, doncs, sí, efectivament, hi han alguns problemes de caràcter legislatiu. Expropiació, no. Senzillament, que quan algú té desenes de milers de pisos i no els gestiona, i això provoca problemes de convivència, doncs, és evident que aquestes persones tenen unes responsabilitats. I algú s'ha de subrogar en la seva posició, poder actuar respecte a aquells béns immobles, i que aquells que no han assumit les seves responsabilitats tinguin alguna mena de penalització. I això ens sembla que són els canvis legislatius que hi ha d'haver davant, però deixant molt clar que sempre sempre sempre el problema de l'habitatge, el principal, és que hi ha milers de pisos buits i milers de persones sense pis. I aquesta és la principal xacra que es pateix en el marc en l'àmbit de l'habitatge. I després tenim també problemes derivats de l'ocupació delinqüencial que provoquen problemes de convivència als barris, que s'han de tractar des del punt de vista legislatiu i, en la mesura que sigui possible i que l'autoritat judicial ho permeti, també amb mesures de caràcter policial.

I, per tant, en aquest sentit, doncs, veurem quina és la moció que ens planteja. I en aquest sentit, doncs, hi insisteixo, el que fa referència a les qüestions que tenen una derivada delinqüencial ens sembla que requereixen un tractament. Però em sembla que és molt injust parlar de l'habitatge només des d'aquesta perspectiva, quan el drama principal que tenim al davant justament és l'altre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interp·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra

300-00314/13

Continuem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és la interp·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra, presentat pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, hem formulat aquesta interp·lació perquè ens hem quedat amb una preocupació que crec que no és només del nostre grup parlamentari, sinó que hi ha altres grups parlamentaris que fins i tot han demanat la seva compareixença en comissió arran del que ha estat el decret de reestructuració de la Direcció General de la Policia i de tot el que és la Prefectura. Vàrem tenir ocasió just de fer una pregunta en l'última sessió de control, però dona pel que dona dos minuts i mig i, per tant, voldríem ser una mica més explícits, amb el benentès que també votarem a favor i escoltarem allò que tingui haver d'explicar-nos respecte a aquesta remodelació.

La sensació és que es repeteix una mica la història. Amb vostè, vam tenir debats intensos, i és veritat, vostè i nosaltres, vostè i jo sol –si vol dir-ho així–, doncs, arran de la modificació de tot l'organigrama, dels canvis a la cúpula del cos policial, sense aquells trenta-sis canvis, etcètera, que va fer dient: «No, és que estic per la coralitat», però al capdavant canvia un munt de gent. Ara una mica la història es repeteix en el següent sentit, en el sentit de que es predica molt el diàleg, es predica molt la concertació, es predica molt el consens i ens hem trobat de cop i volta amb un decret que algú podria qualificar de *decretazo*, en el sentit que Déu n'hi do les coses que canvia.

I, des de la nostra perspectiva –ja hem pogut analitzar-lo en detall–, li volem formular algunes coses. Però volíem centrar-ho en tres aspectes ben diferents. Un, en el

que han estat les formes. Dos, en el que és l'impacte pressupostari d'aquest. I tres, en alguns aspectes que ens preocupen de contingut. I, en funció del que vostè ens contesti, anirem prenent decisions sobre les properes iniciatives parlamentàries.

Respecte a les formes, permeti'm ho dir així, és difícil fer-ho pitjor. El Consell de la Policia, que havia demanat informació sobre el decret el 6 d'octubre del 2022, la va tenir un dia abans de que el decret anés a govern, i es va forçar un consell de la policia perquè vostè no l'havia convocat, però el sindicat majoritari li va exigir aquesta convocatòria. Una convocatòria a la que vostè no va assistir i la majoria de sindicats, tampoc. Per tant, el diàleg, en aquest cas amb la part sindical, brilla per la seva absència; el diàleg amb els comandaments, tres quartes parts del mateix, i ja no diguem el diàleg amb els grups parlamentaris. Vostè em dirà: «No, és que aquesta és una responsabilitat que pertoca al Govern de la Generalitat.» I té raó en això. Però no és menys cert que vostè mateix, en la roda de premsa posterior al Govern, diu: «És que aquest decret vull que tingui una durabilitat llarga.» L'últim va durar més de deu anys. I va dir una cosa que no s'ajusta a la realitat, que ha tardat deu anys a aplicar-se. Va tardar quatre mesos, escassament: quan jo vaig arribar al departament ja s'estava aplicat del tot. Però en qualsevol cas, si vostè pretén això i és conscient de quina és la vida útil d'un conseller –la mitjana dels últims anys és de 2,7 anys–, home, no estaria de més, doncs, intentar parlar-ho, consensuar-ho amb els altres grups parlamentaris.

Impacte econòmic. Segona qüestió que ens preocupa. Home, de la memòria que ha fet la secretaria general del propi decret, miri, es passa de dos-cents òrgans a 309, un increment de cent nou. I la memòria, doncs, diu: «L'estructura prevista implica una despesa addicional anual de 359.840 euros.» Home, no és un tema gens menor, 350.000 euros d'increment pressupostari.

I després, el tercer àmbit, que és el més substantiu, són les orientacions de fons d'aquest decret. Hi ha, a parer nostre, un augment excessiu, gairebé exclusiu del que són els serveis centrals. Moltes vegades ens queixem des dels grups parlamentaris –i el nostre en particular– i des dels ajuntaments, doncs que totes les promocions que estan sortint noves van més a serveis centrals que no pas al carrer, hi ha un excessiu creixement. Hi ha un distanciament preocupant de la capacitat de decisió i del que són els òrgans territorials, dels caps de regions, que ara tenien un accés molt directe a la prefectura i ara hauran de passar per «alambicats» organigrames perquè han seccionat molt i, per tant, ho dificulten.

Hi ha una dispersió de funcions policials que –des de la nostra perspectiva– complica la presa de decisions i fa molt difícil saber qui són els responsables últims de les decisions. Abans era molt clar, hi havia una prefectura amb uns comandaments al capdavant, un àmbit territorial, un àmbit –per entendre'ns– sectorial i, per tant, els responsables eren l'un o l'altre. Ara queda segmentat d'una manera que es fa difícil de seguir, no?

Hi ha una creació excessiva –des del nostre punt de vista– d'àrees d'estudi i anàlisi, n'hi ha per tot l'organigrama. A tot l'organigrama hi ha àrees d'estudi i anàlisi sense cap capacitat operativa, sinó simplement d'estudi i anàlisi, en lloc d'estar concentrades, no dic que en un únic lloc, però en qualsevol cas, gairebé cada comissaria superior en té una, la que no en té dues, d'àrees i anàlisi.

Hi ha una duplicació de funcions que ens preocupa, doncs, des del que és la subdirecció general, la direcció de serveis i la pròpia secretaria del departament. Hi ha moltes qüestions que no queden clares i que sembla que es dupliquin, i per això voldríem aquests aclariments. I el decret ni resol ni facilita allò que li deia, doncs, l'assumpció d'un criteri únic en alguns àmbits que, des de la nostra perspectiva, són particularment sensibles. És molt sensible tot el tema d'investigació criminal que, tal com està organitzat el decret, queda, doncs, dissociat en unes competències. Una part ja les tenien i han de continuar sent així en l'àmbit de les regions policials, però l'altra part queda atomitzada en diferents àmbits i comissaries.

Per no parlar d'un tema que ens va cridar l'atenció, és el que vam esmentar en la pregunta parlamentària de tot el que és l'estanqueïtat, el control de les investigacions criminals en tot allò que fa referència a les intervencions telefòniques, que abans quedaven en un únic àmbit –la Comissaria General d'Investigació Criminal– i ara queden en dos. Vostè diu: «És el mateix model que té el Cos Nacional de Policia.» Em va sorprendre que prenguéssim com a model el Cos Nacional de Policia.

Fa una altra cosa, el decret, molt curiosa, que és que allò que havia defensat a peu i a cavall vostè des d'aquí, que és que els escortes havien de dependre no de la prefectura com demanàvem nosaltres, sinó de la direcció política del departament. Ara ho ha invertit, ara ens ha donat la raó a nosaltres. Diu: «És que aquell era el model de La Moncloa». Doncs ara ha retrocedit i ha vingut allò que li havíem demanat nosaltres reiteradament, que depenguessin d'on han de dependre, que és la prefectura. Per tant, també té coses positives, el decret no és tot dolent, li assenyalo els punts que ens generen controvèrsia o que ens plantegen seriosos dubtes.

Hi ha una parcel·lació de la Divisió d'Investigació Criminal en dues branques, la central i la territorial, que jo crec que pot acabar portant molts més problemes que no pas solucions. Hi ha una preocupant configuració en l'àmbit que és sensible de les intervencions telefòniques com abans li esmentava, i més enllà del contingut estricte, el decret, si es fa una lectura així com superficial –són, em sembla, 140 pàgines de decret– però sense entrar en la minuciositat, el que destilla és una, jo diria, gairebé malaltissa voluntat de control sobre l'òrgan policial. Ha dimensionat molt molt sobradament tot el que és l'àmbit polític, la Direcció General de Policia, tot el que és l'*staff* de la direcció general, tot i que, fixi's, hi ha un munt d'oficines de comunicació. En té una, òbviament, la conselleria, en té una, òbviament la prefectura, però a més a més, en té una la Direcció General de la Policia. Hem sobredimensionat aquesta estructura que denota, en definitiva, aquesta voluntat de control.

Des de la nostra perspectiva complica més la coordinació, el decret complica molt més la coordinació. No tinc temps, però li posaria un exemple molt simple de com gestionar un episodi d'ordre públic abans. El cap de la regió posava en contacte amb el seu cap de l'àmbit regional i tenia només un altre comissari, que era el que controlava els recursos operatius. Ara no; ara els recursos operatius estan en la comissaria de Seguretat Ciutadana, en tres comissaries diferents; per tant..., sí, sí, sí, ara un cap de regió està molt més lluny de la prefectura, ara encara no perquè no l'han aplicat, el decret, encara que és una de les preguntes que li vull fer, quan entrarà en vigor, i quan, en definitiva, doncs, preveuen desplegar-lo, perquè vostè va dir que això es desplegaria al llarg de molts anys, no?

Per tant, des d'aquesta perspectiva creiem que es complica molt la gestió. Es dissolen molt les responsabilitats, i aquí vam tenir durant tot un any una comissió d'estudi del model policial, i recordo que una de les intervencions més rotundes que defensava el valor de la jerarquia era des de la perspectiva de l'assumpció de responsabilitats, precisament, i quan aquestes es reparteixen en un organigrama, no diré que selvàticament, però gairebé, doncs, en definitiva, es dissolen i ningú acaba sent el pare de la criatura, sobretot quan les coses surten malament; quan surten bé, després els èxits tenen molts pares, com tots sabem, no?

Es creen tot aquest munt d'unitats d'estudi, d'anàlisi, que està molt bé estudiar i analitzar, però hi ha una sobredimensió i en definitiva, creiem que aquest decret no suma, no aporta. Per tant, li demanem primer explicacions sobre quina és la voluntat, l'impuls i sobre aquestes qüestions que li hem plantejat..., però després li demanem també molt seriosament, que tot allò que no ha volgut fer abans de fer el decret, que és dialogar amb els grups parlamentaris, amb els sindicats, amb els comandaments en sentit ampli, ho faci, més quan aquest decret –paraules seves– no serà d'aplicació immediata, sinó que requerirà *molt* de temps –vostè va dir gairebé deu anys, per a la seva aplicació, o igual jo ho vaig entendre malament, eh?–, però si això és així, raó de més, doncs, per contrastar opinions, raó de més per analitzar

i raó de més per codecidir, amb el benentès que la darrera paraula és seva, però és que la darrera paraula va ser seva, però és que no hi han hagut paraules anteriors. Vostè no s'ha encomanat a ningú, vostè ho ha fet d'una manera absolutament tancada, i la prova n'és la resposta que va tenir quan el va presentar als comandaments que va ser rebut d'una manera molt glacial. La prova n'és que els sindicats es van absentar, el van plantar al Consell de la Policia, i la prova és que no només el nostre grup parlamentari, sinó d'altres, han posat el crit al cel per aquest decret.

Si de veritat volem una policia moderna –i estic segur que vostè la vol, com nosaltres, com la resta de grups parlamentaris–, home, parlem-ne, perquè un decret d'aquestes característiques projecta el Cos de Policia a la propera dècada.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta; diputat, diputades i diputats... Jo explico, explicaré, en termes generals, el decret i després explico una mica algunes de les preguntes que m'ha fet –algunes d'elles són molt concretes–, i, en tot cas, acabaré també explicant una qüestió.

Aquest decret té una mirada al 2030. Per què el 2030? Perquè el cos de Mossos d'Esquadra l'any 2006, a través d'un acord amb l'Estat, va projectar-se cap a l'any..., cap als anys..., finals de la dècada passada, amb un horitzó de divuit mil agents de Mossos d'Esquadra. Amb quina previsió? Doncs amb una previsió de quin era el nombre d'habitants i amb poc criteri més, diguem-ne, perquè en aquell moment l'acord va ser substanciat bàsicament en base a la població.

Hi ha hagut un canvi. El canvi va ser l'acord a què vam arribar amb el Govern de l'Estat al novembre, ara farà un any i mig, en el que s'anava a un horitzó de vint-i-dos mil. Per què aquest increment de quatre mil agents més? Fonamentalment pel creixement poblacional, però per dos elements més que s'incorporen i que incorporen complexitat a la nostra organització: un és l'increment..., tres. Un és l'increment de moltes competències que en aquell moment no exercia, vinculades a la informació i a la investigació, però també la presència de 19 milions de pernoctacions en el nostre país, que en aquell moment no es produïa, o també el fet de la lluita antiterrorista, que era un element present a les organitzacions policials l'any 2006, però de molta més intensitat a partir dels darrers anys, malauradament, i que suposen una pressió i una càrrega de treball molt intensa a la nostra organització.

Per tant, calia aquesta nova organització, aquest nou decret, pensant en aquest creixement; pensant en una policia que la volem més propera. I per això quan vostè diu que no, que la majoria dels efectius que arriben al cos de Mossos d'Esquadra no van al territori, no és així. La majoria de les darreres promocions i les properes aniran bàsicament al territori; naturalment, també a suplir especialitats i serveis centrals que són necessaris, perquè aquesta dicotomia entre territori i serveis centrals a vegades és una mica fictícia.

Quan parlem d'investigació, per exemple, quan parlem d'informació o quan parlem d'especialitats, per exemple, el Tedax o els mitjans aeris o la investigació o la informació o qualsevol d'aquests serveis centrals, són serveis centrals que estan al servei del territori, també, naturalment. Però sí, volem una policia molt més propera; també una policia que passegi més al país i per això necessita de més efectius, més proximitat, més a prop de la gent, passejar al país i conèixer-lo més i millor.

Unes noves prioritats derivades de la nostra situació i de la conjuntura del país, que és diferent a la de fa uns anys, situant, doncs, la lluita contra el narcotràfic, contra la marihuana, contra el cultiu i comercialització de la marihuana com una de les

prioritats; les violències masclistes i, des d'aquest punt de vista, donant-li més rang, més potència, més força, més gent, més mitjans de tota mena.

I, naturalment, la lluita contra la ciberdelinqüència, que és una realitat viva que patim. Aquests dies, doncs, ho veiem d'una forma molt esclatant amb un cas molt potent, com és el que pateix –ha patit– l'Hospital Clínic, però que quan analitzem les dades delinqüencials de totes les juntes de seguretat local del país, veiem que el delicte que més creix, de forma permanent i sostinguda, en els darrers dos o tres anys, són les estafes vinculades a la ciberdelinqüència. Des d'aquest sentit, la creació de la comissaria general de lluita contra la ciberdelinqüència té aquesta finalitat. És –i ha de ser– una de les nostres prioritats.

També una policia que s'estén i que creix com a policia integral al conjunt del territori, sigui per terra, per mar, també la marítima, i per aire, com un element, l'aire, els mitjans aeris, com un element essencial de la lluita i del treball policial del nostre cos. La unitat de drons és essencial per a la gestió de tantíssimes coses, de la feina que fa la nostra policia i, naturalment, també a l'espai, a la ciberseguretat, doncs com un element essencial.

També l'increment de la tecnologia. I, en aquest sentit, la veritat és que em va sorprendre molt quan van fer aquesta referència a l'«estaqueïtat» –que feia referència a aquesta paraula– de les investigacions i, en particular, quan van fer referència a la unitat que es dedicava a fer..., a «punxar» –per utilitzar terminologia antiga, perquè ara es fa diferent–, la d'interceptar, doncs, les converses telefòniques per ordre judicial.

Aquesta és una unitat que està vinculada als mitjans tecnològics, que estava a la Comissaria General d'Investigació, però que està vinculada als mitjans tecnològics. A totes les policies que, en la mesura que se'n crea una de nova, i tenen una comissaria general tecnològica, és normal que aquesta unitat, amb les persones incorporades, depenguin d'aquesta unitat, i més quan aquesta unitat serveix no només..., sempre serveix, a les ordres judicials, però a través de tres comissaries generals diferents: una, la d'investigació, però també la d'informació, segons quin tipus de delictes es tracti, i també la DAI, la Divisió d'Afers Interns, segons quin tipus de delicte es tracti; per tant, és plenament normal que aquests agents depenguin de la comissaria tecnològica.

Per tant, en aquest sentit, em va sorprendre aquesta notícia, perquè no és veritat que hi hagin més persones entremig, perquè és que no n'hi ha cap. Només n'hi ha una, que és el jutge que dona una instrucció per fer aquesta intercepció telefònica; no n'hi pot haver cap altra –no n'hi ha d'haver cap altra.

També més informació i més investigació, i, en aquest sentit, doncs, és el treball que hem estat fent aquests darrers anys, que ve d'antic, d'incorporar a la policia de Catalunya les bases de dades europees de crim organitzat, el CITCO; la capacitat de fer persecucions i investigacions transfrontereres, o la millora tecnològica en l'àmbit de la investigació.

Per tant, des d'aquest punt de vista, una policia, doncs, més preparada, com vostè deia, en aquest sentit, és l'objectiu, l'objectiu que perseguíem.

Jo no comparteixo que no s'hagin respectat les formes, tot i que, ho vaig dir, en la mesura que els representants sindicals valoressin que hi hauria d'haver hagut més informació, ho recullo i així ho farem en el debat sobre..., ai, en l'explicació d'aquest decret i en altres àmbits. Però també li he de dir que això s'havia plantejat als representants sindicals ja fa uns mesos. I, de fet, algunes de les aportacions que van fer van ser recollides, alguna comissaria general que no ho era s'ha incorporat com a comissaria general com a conseqüència d'una reivindicació sindical. O, per exemple, a la discussió respecte..., sobre si hi han participat o no els comandaments, l'hi he de dir amb tota franquesa, això s'ha fet amb tots els comandaments. Això s'ha fet en grups de treball que hi han participat desenes i desenes de comandaments, perquè un decret d'aquestes... Sí, sí, desenes i desenes. Perquè un decret d'aquestes ca-

racterístiques no es pot fer d'una altra manera, però justament pel grau de concreció que tenia.

Quant a l'impacte econòmic, l'impacte econòmic ha estat valorat econòmicament i estem parlant, diu vostè, de 350.000 euros en una organització que té 1.300 milions d'euros en capítol 1. Tot el Departament d'Interior, eh? Però bàsicament, o la part més gran, un percentatge elevadíssim, més de la meitat, correspon al cos de Mossos d'Esquadra.

Però, efectivament, és un decret que té aquesta vocació de permanència d'un cos que creix en quatre mil efectius i que, per tant, requereix també una organització adequada a un cos amb quatre mil efectius més. Pensi que quan es va fer l'anterior decret el cos en tenia menys de setze mil. I estem parlant, per tant, d'un cos que se'n va cap a vint-i-dos mil. Per tant, hi han més comandaments? Naturalment, perquè també hi haurà més mossos. I els comandaments són fonamentals, que això no és superestructura. Quan parlem de més comandaments, parlem que a les comissaries hi hagi comandaments en els torns, que hi hagi sergents, que hi hagi sotsinspectors, que és una mancança que tenim important en aquests moments.

Hi ha un element que no puc compartir de cap manera que diu que és més..., és menys territorialitzat. És el mateix. És a dir, les comissaries de districte..., ai, perdó, les comissaries territorials, les regions són les mateixes amb una d'afegida, que és la virtual, que tenen una relació directa amb la Comissaria Superior Territorial, que depèn directament de la Prefectura. I els serveis que hi havia a la CGRO, els serveis d'especialitat, estan tots vinculats a una nova comissaria superior de seguretat ciutadana que presta serveis justament al territori. I la Comissaria d'Investigació el que es fa és donar més marge als territoris i amb això jo crec que ha sigut contradictori, perquè planteja les dificultats de territorialitzar-la (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) com si fos un element de més opacitat, però alhora critica que és més centralitat. Des del nostre punt de vista, territorialitzar en bona mesura la investigació també respon més a les necessitats del nostre país. I continuaré explicant-ho perquè se m'ha acabat el temps.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per a la rèplica, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Gràcies, senyora presidenta. Aleshores, si ho ha fet tan bé, per què l'han plantat els sindicats? Per què els grups parlamentaris li han demanat comparèixer? Per què? Per què els comandaments l'han rebut amb una fredor glacial, per no utilitzar terminologia més dura? Alguna cosa deu haver fet malament, conseller. Alguna cosa deu haver fet malament quan ha generat totes aquestes suspicàcies. I això contrasta amb el fet... Diu: «No, és que jo el que vull és que això duri deu anys.» Escolti, està molt bé donar estabilitat. Ja hi estem d'acord, en donar estabilitat amb les organitzacions. I, a més, les organitzacions complexes com és la policia i, a més a més, que ha tingut un creixement important, potent, competencial i en nombre d'efectius, però precisament per aquestes raons crec que això hauria d'haver estat més debatut. I diu: «No, si ja en parlarem amb la gent ara quan els ho expliquem». Home, a bodes em convides. Vull dir, arriba molt tard, això. Tot aquest diàleg hauria d'haver set abans i no pas ara, al final.

Diu «escolti, és que això està pensat per un cost que creixerà», i això és una bona notícia, «fruit dels acords entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya per incrementar el cos fins als vint-i-dos mil i escaig agents en l'horitzó d'aquí al 2030». Sí, el cos creixerà fins a aquests vint-i-dos mil agents, és a dir, creixerà un vint-i-cinc per cent. Les unitats que vostè crea creixen en un cinquanta per cent. Aleshores, després no em digui que el gruix dels agents de més, en lloc d'anar al territori, van més a les unitats centrals. El mateix decret ja està dient que creixen

molt més les unitats intermèdies que hi han de comandament que no pas creixerà el propi cos.

Respecte a creixements, per un acord també positiu i que hem aplaudit, que és la jubilació anticipada del cos de Mossos d'Esquadra, el creixement de Mossos enguany no es dona ja. En termes absoluts... No, no. Dades de la memòria que van presentar en els pressupostos. En termes absoluts hi ha..., em sembla que són sis mossos menys que no pas hi havia l'any passat en servei, perquè les promocions que estan fent, que injecten noves persones, nous recursos humans, es veuen limitades per la sortida de gent que arriba als seixanta anys i es jubila. Per tant, el saldo aquest any –aquest any–, en un futur clar que arribarem a aquest horitzó, però aquest any, dades seves –del departament– pressupostàries, era un saldo, diguéssim, negatiu.

I després, sobre la complexitat. Doncs miri, sí. De cara..., ho dic amb un exemple que jo crec que pot ajudar-nos a entendre'ns a tots plegats. La gestió d'una qüestió d'ordre públic en una regió territorial policial, la que sigui, abans hi havia el cap de regió que interlocutava amb la Comissaria Superior Territorial i deia «tinc aquesta concentració, tinc aquest fet que requereix ordre públic, que requereix informació...», i interlocutava amb la Comissió Superior de Serveis Centrals. Tenia aquests dos interlocutors. I, per damunt d'aquests, el cap de la Prefectura del cos. Ara un cap de regió, i no em digui que no està més lluny de la Prefectura, ha d'interlocutar, òbviament, amb el comissari superior territorial, amb el qui ostenti la Comissaria Superior Territorial, evidentment amb el nou responsable de la Comissaria Superior de Seguretat Ciutadana, de qui depenen els recursos com les ARROs, la Brimo, etcètera. No, no, igual, no. No. Amb la Comissaria General d'Informació perquè no està sota de l'àrea de serveis centrals, sinó que és un altre, un tercer interlocutor. Abans n'hi havien dos, ara ja en portem tres. Amb la de Relacions Institucionals i Mediació. Ja en portem quatre. Sí, perquè els ha posat en el mateix rang. Ha d'interlocutar amb totes aquestes persones. Abans interlocutava amb els dos caps, ja s'ho resolien, li donaven resposta. Ara no. Curiosíssima, la separació entre la mediació i el diàleg. Aquesta sí que no l'hem entès. Hi ha una unitat de mediació i una de diàleg. Nosaltres ens pensàvem que la mediació i el diàleg formaven part del mateix acte. Ha d'interlocutar, continuo, amb la Comissaria General de Tecnologia de la Informació, etcètera. Per tant, allò que abans es resolia des del cap de la regió amb els seus dos caps, el territorial i el dels serveis centrals, ara, doncs, ha de parlar amb un, dos, tres, quatre, cinc i sis caps. Això és allunyar les decisions del territori.

Però torno una mica al començament de tot, i amb això voldria anar acabant. En la darrera interpellació que li ha fet un altre grup parlamentari, vostè mateix ha dit una frase que m'ha agradat i que n'he pres bona nota. Diu: «Tot allò que és complex requereix més intervencions, més gent i més diàleg.» Home, acceptin que és complex l'organigrama de gestionar un cos de disset mil, ara vint-i-dos mil, agents en l'horitzó del 2030. Raó de més per, doncs, buscar aquest diàleg que certament no ha fet, perquè no s'hi val.

No, és que ara ja els l'explicarem molt bé. No, a veure, aquí es tracta de poder, doncs, incidir en la presa de decisions. Obri's a fer canvis, escolti, no només el món sindical, no només els grups parlamentaris, sinó també els comandaments, i corregeixi, perquè aquesta no és una obra perfecta.

Nosaltres li hem ensenyat alguns aspectes que poden embolicar bastant més la troca, i ho diem molt sincerament. En funció de quina sigui la seva actitud d'obrir-se i de ser permeable a les aportacions positives, doncs, en funció d'això, anirà la moció que li presentarem en el proper Ple.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per a la rèplica, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior

Diàleg sempre, i mai és suficient, és veritat. Però em preocupa especialment que posi tanta incidència en que... És que justament el decret va en direcció contrària. És a dir, el decret va directament a donar més força al territori.

Sí, entre altres coses perquè al territori les unitats de seguretat ciutadana tindran més pes, i tindran més pes perquè tindran més gent, i tindran més gent perquè aquest Govern contracta Mossos d'Esquadra. Sí, i com que contractem Mossos d'Esquadra, hi ha un balanç positiu d'ingrés de més gent, de més agents, i, per tant, tindrem una organització més gran i, per tant, serà més territorialitzada.

I això ha estat un canvi, també deixi'm dir-li-ho. És a dir, durant anys, hi ha hagut governs que no han contractat mossos. Des del divuit, això ha canviat, i s'han començat a incorporar mossos. I aquí hi ha hagut un canvi, hi ha hagut una aposta decidida en favor de fer créixer el cos de Mossos d'Esquadra, que és essencial, és determinant.

I això, aquest fil que vostè diu, és que va en direcció absolutament contrària. Quan es crea la Comissaria Superior de Seguretat Ciutadana, de la qual depenen tots aquests dispositius que necessiten al territori, és, justament, perquè estigui més a prop del territori i, justament, perquè en puguin disposar més. És perquè no és veritat lo dels cinc interlocutors. S'ho acaba directament d'inventar.

És a dir, abans, una persona que era cap d'una regió comunicava amb el seu cap territorial, amb el cap superior territorial, i comunicava amb la CSUCOC, que es diu, no? És a dir, amb la coordinació de la qual depenien.

Ara, tots aquests dispositius sectorials especialitzats depenen d'una altra comissaria general. Per tant, interlocutarà amb una altre, que és amb el de seguretat ciutadana, que estarà pensat només per treballar per a la seguretat ciutadana, és a dir, per a les unitats territorialitzades.

Però parlem-ne, i podem explicar-ho més tranquil·lament. Aquí és un marc especialment complicat, diguem-ne, des del punt de vista de detallar la lletra petita de les coses, i encantat de poder-ho fer. O sigui en una compareixença, en una reunió o allà on sigui necessari, perquè amb tot allò que sigui positiu per créixer, per millorar aquest decret, doncs, evidentment, nosaltres encantats, perquè ens sembla que és el bon camí.

Miri, aquest és un decret que jo crec que és de modernització del cos, de l'aposta d'aquest cos, d'un Cos de Mossos d'Esquadra pensat per a una policia territorialitzada, molt especialitzada, i, alhora, amb molta força en l'àmbit de la investigació i en l'àmbit de la informació.

I aquesta qüestió que fa referència vostè de la investigació, justament, el que es fa és donar més capacitat en la prioritització de les investigacions a les unitats territorials, a les regions, perquè probablement allò que és prioritari en un territori –d'investigar– no ho és en un altre.

Hi ha qüestions que són de caràcter nacional, però altres que poden ser de caràcter més territorial. I, per tant, se'ls hi dona més capacitat de decisió i més autonomia. En aquest sentit, nosaltres, les mans obertes per poder dialogar i parlar sobre tot el que el que sigui menester.

De fet, no sé si hi ha hagut masses consellers que hagin comparegut tantes vegades al Parlament per explicar allò que sigui necessari, i si ho han fet, felicitats, però diguem-ne que, en aquest sentit, per part meva, mai ha estat. Hem intentat traspasar i traslladar tota la informació que sigui necessària respecte a totes les qüestions. Jo el que vull, sobretot, és subratllar.

I sobre les fredors, això és una percepció subjectiva seva, respectable, com la meva, que no comparteixo, perquè sé que aquest era un decret molt esperat pel Cos de Mossos d'Esquadra, que el necessitava, perquè ja feia massa temps que el requeria, i, en aquest sentit, em sembla que ha estat molt ben rebut pel conjunt de l'organització.

Disposats a negociar. És un decret que s'anirà desenvolupant amb el temps, perquè és un decret que s'ha d'anar aplicant al llarg dels anys, juntament amb el creixement del Cos de Mossos d'Esquadra, i aquest creixement no es produirà de forma immediata, sinó que es produirà de forma progressiva en els propers anys. I, per tant, si el que em reclama és una invitació al diàleg, no tingui cap mena de dubte que, per part meua, existeix, alhora que una defensa de quelcom que em sembla que era molt necessari per al Cos de Mossos d'Esquadra, que és positiu, que ha estat ben rebut i que necessitava com el seu creixement, com el creixement que està tenint tot el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè, efectivament, el país el necessita, com un servei que és de defensa dels drets i llibertats de la gent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat

300-00315/13

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien. Gracias, presidenta. Señor *conseller*, señoras y señores diputados, a nadie se le escapa que en Cataluña estamos viviendo una crisis de seguridad manifiesta y que la delincuencia y la criminalidad han crecido exponencialmente en los últimos años en nuestra región. Es muy preocupante que año tras año, Cataluña lidere las estadísticas en los delitos más graves.

Déjeme que le dé algunos datos objetivos y contrastables: Cataluña es la región líder en violaciones y agresiones sexuales. Según el portal estadístico del Ministerio de Interior durante el 2022 se han producido en Cataluña 755 violaciones, doblando los casos de Madrid o Andalucía. Cataluña es también la región líder en ocupaciones ilegales. En 2022 se han producido en Cataluña 7.168 denuncias por ocupación ilegal, a las que hay que sumar también los procedimientos civiles por ocupación, quintuplicando los datos de Madrid y triplicando los de Andalucía. Cataluña es la región líder en narcodelincuencia; somos el huerto de marihuana de Europa, desgraciadamente. Cataluña es la región líder en yihadismo. Somos la región con más operaciones antiyihadistas y más detenciones por terrorismo yihadista de toda España: más de ciento cuarenta operaciones y cerca de cien detenidos en la última década. Líderes, por tanto, en violaciones; líderes en ocupaciones ilegales; líderes en narcodelincuencia y líderes en yihadismo.

Y, al mismo tiempo, estamos viviendo en Cataluña un aumento sin precedentes de otro tipo de delitos graves que se extienden por todo el territorio: apuñalamientos mortales, tiroteos en la calle, ejecuciones con armas de fuego perpetradas por individuos que luego huyen en motocicleta, como en Badia o en San Andrés, Sant Adrià de Besòs, o robo de relojes con extrema violencia y plena luz del día. El último, apenas hace unos días al tenista búlgaro Dimitrov, al que unos ladrones en moto le han robado su coche en Barcelona mientras volvía de entrenar a su casa.

Esta es la Cataluña que su Gobierno, señor Elena, pretende en vano ocultar. No hay estadística manipulada ni proclama vacía que pueda ocultar que hoy Cataluña es un lugar más inseguro que hace diez años. Ustedes han convertido Cataluña, y sobre todo Barcelona, en sinónimo de «inseguridad».

En VOX estamos muy preocupados con esta situación y queremos conocer cuáles son las causas de esta crisis de seguridad que padecemos los catalanes por la inacción del Gobierno de la Generalitat. Para realizar un buen diagnóstico del problema hay que conocer con exactitud las causas reales del mismo, y los catalanes, y también nuestra formación política, quieren saber quiénes son los responsables de que la tranquilidad y la seguridad en Cataluña sean hoy un lujo. Y por ello hemos formulado una batería de preguntas parlamentarias al Govern sobre esta cuestión, algunas de las cuales ya han recibido respuesta, respuestas que contienen algunas claves importantes de este alarmante aumento de la inseguridad en nuestra comunidad.

Es evidente que la criminalidad no tiene solo un ítem, un solo factor, pero es necesario conocerlos todos y no excluir ninguno para poder combatir con eficacia la inseguridad. Yo en esta interpelación de hoy me voy a limitar a exponer de forma textual algunas de esas preguntas que hemos formulado al Govern de la Generalitat y la contestación oficial del *conseller* Elena a las mismas.

Mire, primera pregunta: pregunto acerca de la nacionalidad de los detenidos durante los años 2019, 2020, 2021 y 2022. Respuesta del *conseller* Elena: «D'acord amb les consideracions anteriors, es facilita la informació sobre el nombre de persones detingudes en el període 2019 a 2022 per nacionalitat espanyola i per nacionalitat estrangera.

»Nombre de detinguts per nacionalitat, any 2019: detinguts de nacionalitat espanyola, 11.104; detinguts de nacionalitat estrangera, 16.609; 2020: detinguts de nacionalitat espanyola, 10.617; detinguts de nacionalitat estrangera, 13.933; any 2021: detinguts de nacionalitat espanyola, 11.722; detinguts de nacionalitat estrangera, 15.200; any 2022: detinguts de nacionalitat espanyola, 12.783; detinguts de nacionalitat estrangera, 18.077.

»Barcelona, 9 de març de 2023.

»Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.»

A la vista de esta contestación del *conseller* Elena, resulta lo siguiente: que en 2019 el número de detenidos con nacionalidad extranjera representó el 59,93 por ciento del total de detenidos en Cataluña ese año; que en 2020 el número de detenidos de nacionalidad extranjera representó el 56,75 por ciento del total de detenidos en Cataluña ese año; que en 2021 el número de detenidos de nacionalidad extranjera representó el 56,46 por ciento del total de detenidos en Cataluña ese año, y que en 2022 el 58,58 por ciento de los detenidos fueron de nacionalidad extranjera, prácticamente el sesenta por ciento. Es decir que seis de cada diez detenidos en Cataluña en el año 2022 era un ciudadano de nacionalidad extranjera.

Seguimos con otra respuesta parlamentaria del *conseller* Elena, esta vez a la siguiente pregunta: «Pregunta al Govern de la Generalitat sobre el número de operaciones contra el terrorismo yihadista en 2022 y nacionalidad de los detenidos en esas operaciones.»

«L'any 2022 van tenir lloc tres operacions policials contra el terrorisme gihadista a Catalunya. El 6 de juny de 2022 es va detenir una persona de nacionalitat estrangera a la regió policial del Camp de Tarragona; el 9 de juny de 2022 es va detenir una persona de nacionalitat estrangera a la regió policial de Terres de l'Ebre; el 2 de setembre de 2022 es va detenir una persona de nacionalitat estrangera a la regió policial de Girona.

»Barcelona, 17 de març de 2023.

»Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.»

Como ha manifestado en respuesta oficial el *conseller* de Interior, el cien por cien de los detenidos en Cataluña en 2022, en el marco de operaciones contra el terrorismo yihadista, fueron de nacionalidad extranjera.

Y, finalmente, una tercera pregunta. Respuesta oficial del Govern de la Generalitat a la siguiente pregunta parlamentaria: «Pregunta al Govern de la Generalitat de

Catalunya acerca del número de operaciones policiales con confiscación de marihuana y nacionalidad de los detenidos en dichas operaciones.»

«Durant l'any 2022 es van confiscar a Catalunya 581.770 plantes de cànnabis i un total de 26.670 quilos de marihuana. La distribució per províncies i per mesos s'especifica en el document annex. El nombre de procediments oberts a Catalunya per aquesta tipologia al llarg de l'any 2022 ha estat de 1.519. El nombre de detencions ha estat de 2.130 persones, de les quals 829 han estat amb nacionalitat espanyola i 1.301 han estat persones amb nacionalitat estrangera.

»Barcelona, 17 de març de 2023.

»Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.»

A la vista de la contestación del *conseller* de Interior, señor Elena, se desprende que en 2022 el número de detenidos de nacionalidad extranjera, en el marco de operaciones contra el narcotráfico relacionado con la marihuana, representó el 61,08 por ciento del total de detenidos en Cataluña ese año.

Esconderles estos datos a los ciudadanos, dice mucho de su falta de transparencia. Obviar esos mismos datos en el análisis policial es un auténtico disparate y es un error. Pero censurarnos a nosotros por exponer los propios datos que ustedes, señor Elena, nos han facilitado es el mejor ejemplo de su deriva totalitaria que pretende maquillar la realidad que se sufre en las calles de Cataluña todos los días.

En conclusión, y para finalizar, señor *conseller*, yo le voy a formular tres preguntas.

Primera. ¿Qué medidas va a adoptar el Govern de la Generalitat para frenar la delincuencia extranjera, que, como usted ha confirmado en sus respuestas parlamentarias, representa el sesenta por ciento de la delincuencia en Cataluña a la vista del número de detenidos?

Segunda. ¿Qué valoración hace el Govern de la Generalitat de Catalunya de que la tasa de criminalidad de los ciudadanos de nacionalidad extranjera durante el año 2022 sea 7,32 veces superior a la tasa de criminalidad de los ciudadanos de nacionalidad española?, teniendo en cuenta los datos de población de Idescat y los datos de delincuencia facilitados por el propio Govern en sus respuestas parlamentarias.

Tercera pregunta. ¿Va a seguir ocultando a los catalanes información policial y criminal por motivos ideológicos? ¿Hasta cuándo van a continuar promoviendo la censura contra VOX por exponer datos objetivos sobre delincuencia?

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Bé; vicepresidenta, diputades, diputats... Diputat, no està mal, perquè, per ser tan opacs, diguem-ne que la informació es trasllada als diputats i diputades quan aquesta es demana. (*Alguns aplaudiments.*)

Miri, jo no entraré en qüestions com la que ha plantejat vostè, perquè hi han moltes més variables, i vostè llegeix aquelles dades que a vostè li convenen. Per exemple, podríem analitzar el nombre d'homes i el nombre de dones que delinqueixen –seríem injustos, segurament–; podríem fer referència també a les edats; podríem fer referència a la classe social; podríem fer referència a la formació i a les possibilitats que han tingut a la vida; podríem fer referència a l'origen; podríem fer referència a moltes coses. I agafar les dades només per la..., perquè a vostè li interessa és propi d'organitzacions com la seva, que fan de la divisió i de la confrontació entre persones el que sustenta la seva existència. I, per tant, com que vostè ha llegit només quatre o cinc de les respostes que s'han donat, però no moltes altres que els hi hem fet arribar, doncs no entraré en aquest context, en aquesta dinàmica.

Només li faré referència, per exemple, que vostè i els representants del seu partit han estat manta vegada –infinitat de vegades– fent referència als joves..., als menors no tutelats. Més del vuitanta per cent d'ells no han tingut cap relació ni cap problema amb la policia ni amb la justícia, i, en canvi, vostè ha plantejat sempre la presència d'aquests joves com un problema dramàtic, terrible de seguretat en el nostre país, i aquesta també és una realitat que, malauradament, oblida dir. Per tant, insisteixo que no entraré en aquesta dinàmica, perquè és contribuir al que els sustenta a vostès, que és la divisió i la confrontació, i també la mentida –i permeti'm que l'hi digui amb tanta claredat. I nosaltres, com que som gent d'ordre –perquè l'ordre és d'esquerres–, no compartim els discursos que fomenten la violència i que fomenten la confrontació i que fomenten la divisió entre uns i els altres, en aquest cas per raons d'origen. I ho fan sistemàticament i ho fan permanentment i en tots els àmbits de la seva acció política.

És un discurs que, des del meu punt de vista, es sustenta fonamentalment en la mentida i fer d'ella un element de confrontació entre la gent del país, i que atempta directament a la convivència. Sempre diuen que estimen la «regió catalana», que vostès l'anomenen –ho subratllen sempre perquè no ens oblidem de que vostès pensen d'aquesta manera–, i, en canvi, sempre van contra la seva llengua, neguen la seva autonomia i neguen la seva cultura. Sempre diuen, fins i tot, que aquest país que tant diuen estimar, que és Espanya, que el volen unit, eh? –sempre lo de l'Espanya unida, no?, que ja els ve de molt lluny–, i, en canvi, sistemàticament –sistemàticament– volen dividir per raó d'origen, per raó de pensament, per raó de creença, per raó de classe, per raó d'origen. Aquesta és la seva manera de veure les coses.

Sempre diuen que defensen la democràcia, però la democràcia dels que pensen com vostès –només d'aquells que pensen com vostès–, i per això proposen illegalitzar partits, cada vegada més –depèn del dia, un, i depèn del dia, quatre o cinc–, illegalitzar entitats, illegalitzar mitjans de comunicació. Vostès, que diuen que són constitucionalistes, són una esmena a la totalitat a l'article 14 de la Constitució espanyola, que diu que no hi ha d'haver discriminació per raó d'origen, de raça, de sexe o de pensament. De fet, una de les coses que fan freqüentment, que és parlar del risc d'islamització de la nostra societat, que els hi he sentit dir, ho plantegen també des de la perspectiva sempre de mirar l'altre, no?, d'anar a l'altre com a enemic, de veure l'altre com a contrari. Sempre parlen de que volen una Espanya cristiana –els hi he sentit dir això.

Doncs miri, jo els he de dir una cosa amb el cor a la mà: com a cristià, que en soc, i molt orgullós de ser-ho, mai he conegut, mai, un discurs tan profundament i radicalment anticristià com el que vostès pregonen, perquè justament el que predica és l'amor contra l'odi, acollir en contra de l'exclusió i protegir en contra de marginar, que és el que vostès sustenten i fomenten cada dia. Estan sistemàticament instal·lats en l'«ells» com a adversari, com a mal, i en el «nosaltres» com el bé, com el que mereix tot el respecte; en comptes de treballar –i, si tornem al cristianisme, parlem d'això–, de construir un «nosaltres» compartit, ple de drets i de dignitat per a tothom, sigui quin sigui l'origen que té tothom.

Hi ha qui diu, en l'àmbit del cristianisme –una persona molt destacada que a vostès segur que no els hi agrada–, que cal que la gent olori el poble al que serveixen, i particularment els descartats, *los descartados*. Els que no poden seguir, els que no han tingut tantes oportunitats. I, en canvi, vostès sempre fan olor a odi, a poder, a massa ràbia, a venjança, a privilegis, a diners i, si em permeten, emulant Joan Manel Serrat, a *rancio*. (*Rialles*.) I jo els convido que traspassin –perquè crec que mai s'ha de desistir en aquest intent– aquesta frontera de l'odi, de l'exclusió, del sistemàtic «ells i nosaltres», per construir plegats, cadascú des de les seves idees, des de la seva ideologia, des del seu pensament, un «nosaltres» ple de dignitat per a tothom, per als homes i dones del país en què vivim, vinguin d'on vinguin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señor Elena, no hablemos de cristianismo porque nos costaría *esto* desmontarle a usted su programa político; *esto* nos costaría. Y, segundo, nos habla usted de la España unida, que nos viene de lejos. Nos viene de muy lejos. Nos viene del 589, ¿verdad? Del Tercer Concilio de Toledo, con Recaredo, el rey visigodo. A ustedes su repulgueta les duró ocho segundos. Es la diferencia.

Mire, nos ha respondido... No ha respondido a las preguntas que le he formulado, que son las preguntas que se hacen muchos catalanes en sus pueblos, ciudades y barrios, sobre todo en aquellos más desfavorecidos, a quienes ustedes han abandonado. ¿Por qué en Cataluña hay un sesenta por ciento de delincuencia extranjera? Díganoslo. ¿Por qué? A la vista de los datos que nos ha dado usted. ¿Cuáles son las causas de ese porcentaje tan llamativo? Tan llamativo, tan alarmante. ¿Quién hay detrás de esa delincuencia? ¿Por qué los delincuentes con nacionalidad extranjera tienen una tasa de criminalidad 7,32 veces superior? Esto usted, como consejero de Interior, yo imagino que se lo tiene que plantear.

Mire, en el fondo son preguntas retóricas, porque usted y yo sabemos –como saben todos los catalanes y como lo denunciábamos desde VOX todos los días– que detrás de ese aumento brutal de la delincuencia, detrás del hecho de que de cada diez delincuentes seis sean de nacionalidad extranjera, está su política de puertas abiertas a una inmigración masiva y descontrolada, y su negativa a reconocer las nefastas consecuencias de esa inmigración sin control ni orden.

Una inmigración masiva e ilegal que nos afecta a todos, pero especialmente a los barrios más humildes, que son quienes acaban pagando el pato de su irresponsable política de inmigración. Afectan también a los inmigrantes legales que han venido a nuestra tierra en busca de un futuro mejor, que han cumplido todos los requisitos que marca la ley, que han respetado nuestras normas y trabajan y viven entre nosotros y que ven cómo muchos entran y residen aquí regularmente y hacen del delito su forma de vida. Su nefasta política de inmigración también les afecta y les discrimina a ellos.

Y ustedes, en vez de reconocer este fenómeno, en vez de intentar poner remedio a este problema de seguridad, se dedican a silenciar y a estigmatizar a quienes lo denunciábamos. En eso consiste su cultura de la cancelación y su «*acord per una campanya electoral sense racisme ni discursos estigmatitzadors contra les persones migrades*». Un acuerdo para silenciar la verdad. La verdad de que, si alguien denuncia esta avalancha migratoria que han provocado sus políticas, si alguien pide un mínimo de control en cuanto a la entrada de inmigrantes, es rápidamente calificado de xenófobo, de racista, de islamófobo. Ese es su discurso, señor Elena.

Decir que la capacidad de absorción de inmigración en una sociedad es limitada es de sentido común. Decir que la inmigración masiva y descontrolada pone contra las cuerdas nuestro sistema de protección, nuestro estado del bienestar, es de sentido común. Decir que favorecer con ayudas a la inmigración ilegal alimenta el efecto llamada es de sentido común. Decir que la política de puertas abiertas sin control ni orden es la puerta de entrada para indeseables y criminales es de sentido común. Decir que existen culturas en el mundo incompatibles con nuestro sistema de valores y derechos, sobre todo en lo que se concierne al respeto a la mujer, es de sentido común. Lo que desde luego no es de sentido común es ver datos evidentes y objetivos sobre delincuencia y criminalidad e ignorarlos en la acción policial y ocultarlos a la opinión pública por una suerte de paternalismo ideológico.

Y miren, están ustedes permitiendo y fomentando una inmigración masiva y descontrolada en Cataluña que está poniendo, como digo, contra las cuerdas todo

nuestro sistema de convivencia. Están imponiendo su modelo ideológico y multicultural, sin importarles la inseguridad y la degradación cada vez más evidente de muchos barrios catalanes. Y nosotros lo vamos a seguir denunciando, pese a sus amenazas, pese a sus mordazas parlamentarias, pese a sus mordazas mediáticas. Porque sepan que desde luego en VOX lo vamos a seguir denunciando todos los días. Sepan que censurando a VOX, vulnerado el derecho de participación política de esta formación, la creciente inseguridad no va a terminarse.

Y acabo, presidenta. Y que por mucho que intenten maquillar ustedes la realidad, sepan que cada día crece el número de catalanes de toda ideología política que se dan cuenta de que la inmigración ilegal y descontrolada está degradando sus barrios y ciudades. Y no va a haber reforma del Parlament ni acuerdo con sindicatos de periodistas que pueda evitarlo. No nos den la razón si no quieren, señor Elena. Disfracen la realidad con eufemismos –usted esto lo hace mucho–, pero hagan frente a uno de los principales problemas de seguridad de Cataluña o muy pronto, mucho antes de lo que usted imagina, será demasiado tarde.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena García, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Vicepresidenta, diputades, diputats... Diputat, veig que hi ha coses que couen. I són les profundes contradiccions entre el que prediquen i el que són. I aquest és un dels problemes que tenen.

Miri, censures, no, i no sé si en el seu ideari les Nacions Unides formen part de les organitzacions filoperilloses que hi han en el conjunt del planeta. Però les Nacions Unides han dit d'una forma molt nítida i molt clara que fer front als discursos d'odi no és limitar la llibertat d'expressió, sinó que és impedir que degeneri –sí, degeneri– cap a coses molt més molt més perilloses. I això és el que nosaltres farem, evitar-ho, perquè massa societats han patit situacions de degeneració que han portat a unes confrontacions i unes situacions molt, molt complicades. I no anava al 1500, eh? No, no, anava als 1500, parlava del 36. No, no cal anar tan enrere, parlava del 36.

Nosaltres som gent d'ordre i perseguim el delictes. I com que perseguim el delictes, creem un cos de Mossos d'Esquadra transparent, democràtic, més present al territori, amb més agents, amb més informació, amb més investigació, amb més mitjans per poder perseguir el delictes, *perquè perseguim el delictes*. No perseguim l'origen de les persones, perseguim el delictes, perquè el delictes el cometien els delinqüents, no el cometien ni religions, ni el cometien tampoc nacionalitats ni orígens, i això ens sembla que hauríem de tenir-ho una mica present.

Miri, hi ha una premissa que no falla mai –mai: les societats que tenen més igualtat són les societats més segures, i les societats que pateixen més desigualtats són les més insegures. Busqui en la desigualtat, busqui en la marginació, busqui en els problemes que pateix tantíssima gent, l'origen de molts delictes. Quines són les societats que tenen menys índexs de delinqüència? Les que tenen més igualtat i més serveis públics. Quins són els països que tenen menys gent a les presons? Els que tenen més igualtat, més seguretat i més serveis públics. És sempre així –és sempre així.

Per tant, no busqui en l'origen, encara que electoralment intenti fer que li vagi bé, que jo crec que no li anirà bé, no busqui en l'origen on està un problema que existeix en un altre àmbit. Per tant, sí, nosaltres perseguirem el delictes, crearem i estem creant un cos que garanteixi i que acompanyi els ciutadans i ciutadanes, i especialment els més vulnerables, en la defensa dels drets i llibertats, en la seva seguretat, en la seva tranquil·litat.

I acabo de nou. Ens tindran de cara, democràticament, perquè ho som, per combatre aquest discurs. Però l'hi dic de veritat, moltes vegades el combat ideològic, el combat polític i el combat partidari tenen una dimensió de treta electoral, de voler obtenir més rèdit electoral, que és legítim. Però el combat amb vostès és un combat molt més profund, és el combat de garantir la convivència en el nostre país, i per això és el debat, la lluita i el combat més necessari amb el que menys defallirem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població

300-00318/13

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la vulneració de drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un nou cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, avui parlem sobre la garantia o la no garantia del dret a l'habitatge i, per tant, la vulneració de drets, i no només del dret a l'habitatge, sinó dels drets humans. El capital ha imposat la narrativa de considerar l'habitatge com un bé d'inversió i no com un bé d'ús, i així és com hem arribat a tenir les institucions sobreprotegint la propietat privada abans que el dret a l'habitatge. Una narrativa que les administracions públiques i els partits que les governen han comprat de ple, i així ens ho mostren les polítiques d'habitatge que estan vostès tirant endavant i planejant tirar endavant. Perquè vostès diuen molt, fan un triomfalisme de les engrunes i s'excusen en les competències, però la realitat és que ni s'apropen als límits dels marcs legals existents. La realitat és que les seves polítiques, conseller, ni confronten ni molesten les elits que ens desnonen. La realitat és que vostès no defensen el dret a l'habitatge, per molt defensors de drets humans que s'autoproclamen –que s'autoproclamen. Aquestes proclames no se sustenten enlloc.

Per sort, fent front a aquesta narrativa i a aquestes polítiques, tenim la resistència i la lluita de les veïnes organitzades, i de les que els fem costat per defensar els drets de vida digna. Les veïnes que posen el cos diàriament per garantir allò que les institucions no saben, no poden o no volen protegir.

Les seves polítiques d'habitatge, conseller, segueixen incentivant el mercat, el negoci i el lucre, en comptes d'establir limitacions al mercadeig amb drets bàsics, com és el cas del dret a tenir un sostre. Miri, hi ha moltes raons per abandonar la promoció mercantil en qüestió d'habitatge, però ho podem resumir en una: la llei d'oferta i demanda no podrà ser mai eficaç. No podem parlar de rendibilitat quan el que es mercantilitza és una necessitat, un dret bàsic irrenunciable i, per tant, protegit. I el que és més important: el mercat no serà mai eficaç perquè l'Administració està obligada a garantir-ne l'accés a qualsevol cost.

Mercantilitzar necessitats bàsiques alimenta la concentració de poder econòmic, d'influència política i també judicial dels fons d'inversió immobiliària. I davant d'aquesta lògica antisocial, i lluny de garantir drets, el Govern de la Generalitat està donant cada cop més poder a aquests fons voltors en matèria de drets bàsics. El setanta per cent dels quasi 174.000 immobles llogats per grans tenidors, està en mans de societats mercantils, conseller. Però com que no tenim encara un cens de grans tenidors perquè vostès s'ho prenen amb molta calma, no sabem exactament quants d'aquests són fons voltors. El que sí que sabem, conseller, és que només Blacksto-

ne ja controla 5.550 pisos a Catalunya i que el setanta-tres per cent d'aquests pisos estan buits. I amb unes meses d'emergència amb 1.600..., més de 1.600 famílies en llista d'espera només a Barcelona, o 2.331 persones malvivint en allotjaments temporals com són les pensions, que la majoria, recordem-ho, són provinents de desnonaments, i un terç d'aquests són infants, diria que la qüestió del cens ens corre una mica de pressa.

De fet, aquí trobem l'altre gran filó dels fons voltors amb relació al dret a l'habitatge, que és la gestió de l'emergència habitacional, de la que també s'encarreguen empreses com BCD Travel, Snow Travel, i que és una humiliació per la dignitat de les famílies i les treballadores i una sagnia econòmica per les administracions.

També sabem que els grans tenidors estan incomplint sistemàticament l'obligació d'oferir lloguer social, amb total impunitat, sense rebre cap tipus de sanció per part de la Generalitat, perquè s'ho estan mirant des del públic.

Els fons voltors, conseller, són coneguts per ser estructures opaques, de difícil fiscalització, i són qui estan controlant, administrant i vulnerant l'accés als drets bàsics en general i al dret a l'habitatge en particular. Perquè els fons oportunistes no tenen la intenció de convertir-se en immobiliàries a llarg termini, només tenen la intenció d'obtenir el major benefici en el menor temps possible.

I és per això que cal blindar l'accés d'aquests fons a l'habitatge de forma urgent, clara i contundent, que, de fet, és tot el contrari del que estan fent vostès, per exemple ara a Madrid, col·laborant amb el Gobierno del PSOE i Podemos, amb aquest superbluf de la nova llei de «vivenda», que el més útil que té és evitar les dates de llançament obertes, que realment és molt útil. També és útil traspasar a la propietat el pagament de les fiances i els honoraris. I poca cosa més. Perquè ni amplia el termini dels contractes de lloguer, ni atura ni molt menys rebaixa els preus desorbitats; només els congela, però són preus que ja són abusius. Tampoc limita l'entrada de fons voltors al parc d'habitatge. Al contrari, posa una catifa vermella perquè hi afegixin tot de costos extres o es «forrin» amb els lloguers temporals. Com diu el senyor Trias de Junts, una catifa als poderosos que han de fer inversions.

Vostès semblen estar molt orgullosos de l'acord amb el projecte de llei estatal, que sembla el nou marc, però la realitat és que un cop més han refusat defensar la sobirania del Parlament, del poble de Catalunya, que a través d'aquest Parlament i acompanyat dels moviments socials, va aprovar la llei antidesnonaments l'any passat, el 2022. Que aquesta llei, sense ser la panacea tampoc, era molt més garantista del dret a l'habitatge de la que vostès estan acordant ara. No han fet ni esment de l'atropellament a la sobirania del poble de Catalunya.

I, de fet, hi tornem a insistir, el que cal és allunyar els fons voltors de l'habitatge, no deixar-los les portes encara més obertes, que és tot el contrari un altre cop del que indiquen el que estan fent amb els trilerismes, amb la Sareb i els anuncis aquests de cinquanta mil pisos, 43.000 pisos; en fi, cortines de fum vàries. Que el que està passant amb la Sareb, conseller, no és més que una gran immobiliària pública que l'Estat està privatitzant progressivament, i a sobre un altre cop amb els fons voltors, perquè són Blackstone i KKR els fons voltors que estan gestionant aquests pisos de la Sareb que vostès estan esperant rebre.

En definitiva, conseller, els fons voltors vulneren els drets humans amb pràctiques abusives que van des del *mobbing* immobiliari, talls de subministres, plagues, foment de la degradació de la convivència. S'hi val tot, per ells. Evidentment, els desnonaments violents amb ajuda de privats com Desokupa o de públics com la Brimo, amb criminalització de la protesta inclosa. I sí, poso Desokupa i la Brimo al mateix nivell, perquè, tal com actuen davant d'un desnonament, clarament no sabríem dir qui és qui. Així de greu és la cosa.

La conseqüència de cedir el parc d'habitatge públic als voltors està molt clara: la gentrificació; marxen les veïnes del barri, ve la gent de pas, que potser sí que pot pagar més, però la gent de pas no alimenta la comunitat veïnal, només alimenta les

butxaques de les elits. I això sí que és degradació dels barris i dels pobles. De fet, aquesta degradació, conseller, no només afecta l'habitatge, sinó els serveis del barri: comerços, escoles, centres de salut perden usuaris, i el que és més greu, es perd la construcció de xarxes veïnals fortes, que és el que fa que un poble sigui un poble i no només moltes persones juntes en el mateix espai.

Només nosaltres no només parlem de desnonaments amb data de llançament, sinó de totes les persones que es veuen desplaçades de les seves llars, perquè no poden seguir pagant el lloguer, els subministres o la vida a un barri gentrificat i marxen expulsades a altres zones o a altres municipis, o fins i tot han d'ocupar de forma irregular.

I avui venim a parlar de polítiques d'habitatge. Per tant, no criminalitzar aquestes situacions d'ocupació són polítiques d'habitatge. Garantir els subministres bàsics a qualsevol tipus d'immoble també són polítiques d'habitatge. Garantir el padró a les persones que resideixen en aquestes condicions també són polítiques d'habitatge. Buscar la forma de no rebutjar aquestes persones en les sol·licituds de les meses d'emergència o els recursos per situacions de violència de gènere també són polítiques d'habitatge.

Perquè no només es tracta d'accés a l'habitatge i de construir ni deu mil pisos, ni quinze mil pisos, ni vint mil pisos en els propers anys; es tracta de poder mantenir l'habitatge un cop s'hi ha accedit i de no estar exposat a pràctiques d'extorsió abusives o a l'exclusió en l'accés a recursos públics per part de les pròpies administracions, que és el que les seves polítiques d'habitatge no està contemplant. Si les polítiques d'habitatge del seu Govern, en connivència amb l'Estat, només contempen la nova construcció per accedir-hi i assistencialisme en forma d'ajudes al lloguer, que a qui estan ajudant realment és només a les elits a no perdre beneficis, llavors és que el marc que parlàvem al principi, el marc de l'habitatge com a mercaderia, els ha calat però bé.

És a dir, la vulneració del dret a l'habitatge vulnera els drets humans. És un problema estructural, conseller; és un problema estructural, no és individual, sinó col·lectiu, i té conseqüències devastadores per les comunitats veïnals, els barris i els municipis sencers; afecta la qualitat de vida, i ho fa cronificant situacions molt vulnerabilitzades. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I ja acabo, presidenta.

L'habitatge, conseller, és un dret, no una mercaderia. I fins que no acabem amb el relat aquest del mercadeig, qualsevol mesura que vulgui impulsar continuarà beneficiant el capital a costa de la vida de les veïnes, normalment de forma literal.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Changue, miri, li agraeixo tenir l'oportunitat de poder compartir una estona per debatre al voltant de les polítiques d'habitatge.

Jo crec que hi ha un percentatge elevat del que vostès plantegen i del que nosaltres plantegem que coincideix. No només ho crec, sinó que, en algunes altres experiències en les que he pogut compartir projecte amb vostès, crec que hem intentat explorar aquests límits. I ens hagués agradat, segurament, poder-hi arribar molt més, i els vam intentar explorar i els segueixo intentant explorar.

I, per tant, com intento dir sempre, totes les eines que estiguin al nostre abast, totes, les farem servir. Perquè l'habitatge ha de ser un dret real. Tenim un dret reconegut en els textos jurídics, però, com vostè també en la seva intervenció hi feia èmfasi, encara és lluny de ser un dret real. Per poder exercir aquest dret real, de ben segur que tenim algunes vies per poder-hi avançar. Nosaltres intentem fer-ho en tres línies: en fer front a l'emergència habitacional, en augmentar el parc públic d'habitatge i en promoure la rehabilitació i l'eficiència energètica com a element per tal

també de poder millorar i garantir i poder posar també a disposició aquests recursos habitacionals. A partir d'aquí ho fem en tots els àmbits.

Vostè en algun moment plantejava la qüestió de si... –m'ha semblat entendre-ho, segurament no és exactament així–, de per què construir més habitatge? No? Jo crec que sí que compartim la necessitat de construir més habitatge, perquè és una manera de poder intervenir i de poder posar a disposició de manera directa, doncs, habitatges de lloguer, de lloguer assequible, i de titularitat pública, a on el control el té l'Administració. I, per tant, tenim la capacitat d'incidir-hi.

I, vaja, crec que hi estem alineats i que, a més a més, aquest sistema de protecció social ha de ser permanent i ha de ser de lloguer, perquè segurament gran part de la situació en la que vivim avui és que les polítiques d'habitatge durant els primers anys de la democràcia i fins a finals dels noranta han sigut de compravenda. I, per tant, tot l'esforç que ha fet l'Administració pública, tot l'esforç i el creixement en habitatge social, habitatge protegit, que han fet tots els ciutadans i ciutadanes, després de vint-i-cinc anys, doncs, es privatitza, no?; la plusvàlua acaba anant a parar a aquella família que va tenir per atzar aquella adjudicació, va anar a parar allà. I en això també li puc dir que, de manera dolorosa, hem compartit espais a on hem treballat conjuntament i a on no hem sigut capaços tampoc de revertir-ho. I ens hauria agradat, eh? Però no hem sigut capaços de revertir-ho.

Per tant, crec que, quan tenim la possibilitat de disposar de capacitat per construir habitatge de lloguer social assequible i que sigui de manera permanent, no hi podem renunciar. I que hem de fer servir totes les eines que puguem, totes les que tinguem: la promoció directa, la promoció directa amb eines pròpies, la promoció delegada en aquesta promoció directa –vostè feia referència a aquests deu mil pisos que incorporarem o que impulsarem enguany; doncs 2.155 per part de l'Incasòl, amb promoció directa, de lloguer i de manera permanent, tant en sòl residencial com en sòl dotacional–, l'adquisició –nosaltres creiem que cal adquirir habitatges buits, fer-ho per tanteig i retracte, una eina que tenim; per tant, aquí preveiem incorporar-ne cinc-cents. O bé també, doncs, adquirir-ne a través de grans tenidors que puguin tenir habitatges buits i que els puguem posar a disposició.

I aquí hem tingut algun coneixement. Vostè feia una barreja i... Ja m'agradaria a mi poder anunciar que tinc els recursos per construir 43.000 pisos o poder explicar que se'n faran cinquanta mil. Tant de bo fos veritat. És a dir, el que tenim al davant és un anunci que el que planteja és que es vendran aquests pisos per part de la Sareb i que nosaltres, doncs, ja hi estàvem treballant en aquest sentit per tal de poder-los posar a disposició i poder-ne mobilitzar també a través de la promoció delegada de la cessió de sòl públic, dedicant-los a habitatge de lloguer social sense perdre la titularitat pública del sòl i amb un caràcter permanent de l'orientació al lloguer social. Ho reitero, eh?: en aquestes promocions delegades, titularitat pública del sòl i caràcter permanent de l'orientació del lloguer social; qüestions que crec que són claus per poder mantenir, com els hi deia, aquesta construcció d'un parc suficient a mitjà termini, perquè crec que l'objectiu ha de ser que tinguem la capacitat de que hi hagi un parc suficient i que, per tant, aquestes polítiques que promoguin aquest parc de lloguer assequible i social siguin polítiques continuades en el temps; és a dir, que enguany puguem impulsar la incorporació de deu mil pisos ha de ser una qüestió que es vagi reproduint en el temps.

Tenim, com vostès coneixen també, la promoció d'habitatge social a través dels fons Next Generation, que són 3.200 habitatges els quals podem iniciar enguany. I també tenim els ajuts a la promoció, que són 1.800 habitatges més.

Per tant, intentar donar respostes a curt, a mitjà i a llarg termini, perquè, en totes aquestes qüestions, les de construcció donen resposta a qüestions més estructurals i busquen construir aquest parc suficient, aquest parc suficient d'habitatge de lloguer social, i les que són més de mobilització d'habitatge buit el que pretenen és respondre a aquestes situacions que vostè plantejava més d'emergència, a on el que necessites és

una resposta més immediata. I alhora també fer-ho treballant de manera coordinada amb els diferents agents –amb els ajuntaments, amb les administracions locals, amb les entitats del tercer sector, amb la societat civil organitzada– i construint estratègies que ens permetin avançar en la garantia efectiva d'aquest dret a l'habitatge.

També, i com vostès coneixen, treballem en l'aprovació del pla territorial sectorial de l'habitatge per determinar les bases de l'habitatge com un nou servei públic, establint necessitats, eines i agents per tal de poder arribar a aquest objectiu que ens plantejàvem. I creiem que tenim espais per tal de poder construir aquest camí de manera conjunta. Ho hem fet en iniciatives legislatives, aquí al Parlament, com vostè s'hi referia. Jo crec que jo no he fet cap declaració de l'estil en el que vostè deia, triomfalista. Jo l'única cosa que he plantejat és que totes les eines de les que disposem..., i ara en disposem d'una més, d'una que ens permet, doncs, aquests topalls del lloguer, que ens permet la defensa..., o més defensa dels llogaters i les llogateres, que és una eina que utilitzarem i que la utilitzarem al més aviat possible, de la manera més eficient possible i posant-la al servei d'aquest objectiu, que és el de construir aquest dret real, que és el de l'habitatge.

Moltes gràcies. I a la rèplica continuem. Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, ha fet esment moltes vegades dels espais compartits conjuntament en el passat. Jo assumeixo que no és amb mi, però és amb nosaltres. Igual que quan jo dic «vostè», dic «vostès» perquè també és «vosaltres», no? No sabem què li va passar d'ençà aquells espais fins ara, però bé, el cas és que aquí estem.

Nosaltres barregem moltes coses, en la interpellació que hem fet abans, en l'exposició que hem fet abans, perquè creiem fermament que per aturar aquesta vulneració de drets cal un abordatge transversal que abordi *tota* la complexitat de la problemàtica. Cal veure què està fent la Generalitat, no només en matèria de territori, sinó en justícia, en interior, en drets socials i en igualtat. Tot això implica les polítiques d'habitatge.

Perquè aquest Parlament, com bé vostè ha dit, pot legislar de forma pionera, com ho hem fet ja diverses vegades en matèria de garantia de drets, però si després aquestes lleis no s'executen, no es fiscalitzen i no es posen recursos per desenvolupar-les i mantenir-les, aquests marcs normatius, aquesta protecció no arriba a les veïnes.

Per una banda, tenim la manca del parc d'habitatge, que vostè ha dedicat, doncs, bàsicament, la intervenció sencera a parlar de les seves polítiques d'habitatge perquè estan entenent les polítiques d'habitatge com l'accés a l'habitatge perquè l'habitatge és una mercaderia, però no està parlant, li estic dient, conseller, i l'hi repeteixo, de què passa per mantenir aquest habitatge un cop hi estàs a dins. Això també són polítiques d'habitatge.

No sabem quants pisos buits hi ha a Catalunya. No sabem quants pisos s'han recuperat via tanteig i retracte exactament, que són pocs, molt pocs. Per què són pocs, molt pocs? Perquè no hi ha recursos al Departament de Justícia, conseller, per ser proactius i detectar oportunitats de les execucions hipotecàries. Estem aquí..., els funcionaris de justícia esperant que els propietaris es posin en contacte amb la Generalitat per dir que volen vendre. Home, doncs, una mica de proactivitat, perquè estem en una emergència i bé que quan vam estar en una emergència en el cas d'Ucraïna es van posar tots la pila i van començar a fer treball interdepartamental, perquè ho entenien com una emergència. L'habitatge també és una emergència. I per això els hi estem dient que han de treballar d'una altra manera, perquè si continuen treballant de forma segmentada, aquí les coses no passen, aquí les coses no arriben, i els drets de les persones es veuen vulnerats sistemàticament perquè les mirades són parcials i no són transversals.

Vostè ha parlat de lo dels deu mil pisos en els propers tres anys. Sí, ja ho sabem. Però el que també sabem, conseller, és que tres quartes parts d'aquests pisos són de nova construcció amb participació de promotors privats. Del que no sabem res, conseller, és de tocar els que estan sota control dels fons voltors. D'això no n'hem sentit a parlar.

Llavors, en el tema dels fons voltors no s'està ni a prop de fiscalitzar la seva activitat, que, ja ho hem dit, són estructures opaques i molt difícils de controlar, i les que estan d'alguna manera gestionant l'accés o el no accés a l'habitatge. No sabem, no en tenim registre, no sabem qui són ni quants pisos tenen. Tampoc se'ls està sancionant quan incompleixen la 24/2015 o la 19/2020.

Perquè per totes és sabut, conseller, que, dia sí rere també, els fons voltors estan passant-se pel «forro» l'obligació d'oferir lloguer social. I ho tenen tan fàcil com no agafar el telèfon. És tot el que han de fer: no agafar el telèfon. I ningú està vigilant això, ningú està sancionant això. Per tant, ningú està complint, donant compliment als marcs normatius que treballem en aquesta cambra. I a mi, com a mínim, em sembla una falta de respecte per la resta de grups parlamentaris.

Aquí ja podem anar fent lleis que després no hi ha cap tipus d'acció a no ser que es faci una denúncia. Doncs no, conseller; no. El dret a l'habitatge està amenaçat, estem en una emergència i garantir-lo vol dir fer-ho de forma proactiva. Hem de fer-ho coordinadament, vostè ho ha dit també, perquè per defensar el dret de l'habitatge cal que totes les implicades en tinguin coneixement, de les eines, i les puguin aplicar: advocades, treballadores socials, tècniques administratives, totes les treballadores públiques, les veïnes i les entitats també. No, aquí, amagant informació per veure si el capital, doncs, continua estant protegit, que és del que es tracta, de no incomodar les elits que ens estan desnonant.

Els jutjats. No sabem què està passant en els jutjats, però resulta que el moviment per l'habitatge ens detecta, després de recollir informació, que certs jutjats estan fent males praxis. Sempre són els mateixos i sempre són les mateixes males praxis. Ningú està fiscalitzant això. I això acaba amb la gent al carrer.

Vostè ha parlat també dels ajuntaments. Tenen prou recursos els ajuntaments perquè les treballadores socials tinguin eines per acompanyar els processos en risc i pèrdua d'habitatge, per evitar els talls de subministres, per oferir una alternativa habitacional? Tenen suport els ajuntaments per part de l'Agència Catalana de l'Habitatge per gestionar els pisos que vostè està dient que estan comprant i posant a disposició de l'ajuntament? No, no tenen aquests recursos, els ajuntaments. Els ajuntaments estan deixats de la mà de Déu pel que fa a les polítiques d'habitatge, per no parlar ja de les qüestions de sensellarisme. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I ja acabo, presidenta.

L'habitatge és un dret, conseller, no és una mercaderia. I cal acabar amb aquest mercadeig. Nosaltres tenim alternatives concretes, i no només possibles, sinó necessàries i urgents, i al proper Ple, les debatrem, perquè vostès poden fer més i realment poden fer-ho millor. És una qüestió de voluntat i de lleialtat...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabant, diputada.

Basha Changue Canalejo

I en polítiques d'habitatge –i acabo–, o estàs amb les veïnes o estàs amb el capital. Les dues coses no poden ser. O estàs amb el poble o estàs amb el capital, conseller. Decideixin-se.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernández Olivares.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, gràcies per les seves reflexions. Jo crec que n'hi han moltes de compartides, i fins i tot algunes que jo crec que segur que és menys del que vostè creu que s'hauria de fer i que segur que..., però el que segur que no és és que no es faci; és a dir, que no hi hagin inspeccions als grans tenidors i que no se'ls sancioni no és exactament veritat. Segurament vostè coneix que l'Agència del Consum té un cos d'inspecció, contractada, 1,7 milions d'euros, a on ja hi han hagut sancions a grans tenidors. Segur que ho coneix. Per tant, no és exactament veritat –no és exactament veritat– que aquest Govern no faci res per inspeccionar, no és exactament veritat. Ho dic perquè podria semblar que no fa res.

D'altra banda, vostè també plantejava la qüestió del tanteig i retracte, i, en la meua intervenció prèvia, he intentat explicar-ho, potser he anat molt ràpid. Enguany, aquest any, es dobla la partida de tanteig i retracte per incorporar cinc-cents habitatges, enguany. Segur que poden ser molts més, eh?, però hi ha un esforç. I és el doble de l'any 22. Per tant, aquí, jo crec que coincidim, crec que podem treballar conjuntament, crec que podem compartir diagnòstics i intentar implicar solucions.

Vostè també plantejava aquests deu mil pisos que impulsem enguany. Aquests deu mil pisos no són en tres anys, el que passa és que triguen tres anys en construir-se els que s'han de construir. Vostè ha dit: «Són deu mil pisos en tres anys.» Jo no he dit això. Jo he dit que enguany s'impulsen deu mil pisos, que s'impulsen enguany, i l'any que ve, si se n'impulsen deu mil més, i l'altre, si se n'impulsen deu mil més, en tres anys, se n'hauran impulsat trenta mil, i que tots ells, doncs, acabaran en els terminis de construcció que puguin tenir.

Vostè plantejava que tres quartes parts eren a través o amb participació d'agents privats. Jo el que els he intentat explicar és: davant del repte de la necessitat de construir una estructura pública suficient de lloguer social, jo crec que necessitem utilitzar tots els recursos que puguem, sempre i quan tinguem la capacitat de garantir que aquests lloguers tenen un control de limitació assequible; que tenen permanència; que la titularitat del sòl és pública, o que en el cas de que sigui promoció directa, els habitatges són públics, i que aquesta vocació de permanència és el que crec o el que creiem que farà que a mitjà termini puguem tenir una solució estructural, que crec que també és el principal a l'hora de poder abordar una situació com la que tenim per tal de garantir que aquest dret sigui real. Si no, si no tenim una solució estructural, si no tenim una estructura suficient, serà difícil fer que sigui real.

I, per tant, aquí, doncs, nosaltres, com li he dit abans, utilitzarem tots els nostres recursos, totes les eines que tenim al nostre abast i totes aquelles que puguem elaborar per tal de mobilitzar el màxim d'habitatges ja existents en mans de grans tenidors o en mans d'altres institucions per tal de posar-los al servei dels ciutadans i ciutadanes per avançar en aquest dret que volem que sigui real, que és el de l'habitatge.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta

300-00316/13

I per exposar-la, té la paraula el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputades, diputats, conseller. Avui és el Dia Internacional de la Bicicleta, i direu: «Ostres, que ben apamat tenen el tema els

d'Esquerra Republicana, que han fet la interpellació sobre l'estratègia catalana de la bicicleta el Dia Internacional –no oficial– de la Bicicleta.» Bé, en aquest cas us reconeixem que ha sigut una casualitat. Els d'Esquerra som bons, però no tant. (*Remor de veus.*)

En tot cas, sí que aquestes casualitats són bones, perquè fa molt que, des de l'hemicicle, no es parla tant de la mobilitat activa, i especialment de la bicicleta. Fem un canvi de paradigma, conseller, que és anar de la política de mobilitat basada en el cotxe, de la típica del *desarrollismo*, a una nova mobilitat on tingui molt més pes el transport públic i la mobilitat activa. Per quatre motius. El primer, perquè hem de reduir la contaminació que generem en la mobilitat, una contaminació que ens mata. El segon motiu: hem de reduir emissions, i és evident que si caminem, anem en bicicleta o usem el transport públic, generem menys emissions que si anem amb cotxe o moto. La tercera, i és molt important: hem de recuperar part de l'espai públic que el *desarrollismo* va dedicar al cotxe. És indispensable intentar que aquest espai públic torni al ciutadà, a l'activitat econòmica, sobretot als ciutadans que no solen utilitzar el cotxe, que són les dones i els infants. I, per últim, és el dret a la mobilitat. La mobilitat basada en el cotxe sembla que és una garantia de mobilitat, però no és cert, hi ha molta gent exclosa del vehicle privat. Primer, aquells que no tenen l'edat legal per conduir, els adolescents. Una mobilitat basada en el cotxe fa que els adolescents i els infants no puguin ser autònoms en la seva mobilitat. També aquelles persones que, per les seves condicions físiques, psicològiques o personals, no poden conduir. I tercer, aquelles persones que pel seu nivell de renda no poden adquirir un vehicle privat.

Per tant, l'objectiu d'aquesta nova mobilitat és tot això que he dit abans, però especialment el dret a la mobilitat de tothom, també d'aquells que no poden tenir un cotxe o conduir-lo.

I, en aquest sentit, el seu departament, en l'àmbit de transport públic, ha fet un esforç molt gran. Portem temps fent-lo, però vull destacar quatre àmbits: el desplegament cada cop més de línies de bus ràpid de l'Exprés.cat, que s'estan propagant per tot el territori; el bus a demanda que es fa als territoris de baixa densitat, que normalment el sistema de transport públic ordinari no els funcionava, però aquí és una eina que està funcionant molt bé; l'increment de freqüències que ha fet vostè, que ha fet el seu departament en la línia del Vallès de Ferrocarrils, i també la futura gestió que farà Ferrocarrils de la línia de rodalies entre Manresa i Lleida, on es dobla el servei. En aquest sentit, doncs, cal lloar la feina que està fent el seu departament en l'àmbit de transport públic.

En l'àmbit de la seguretat viària, en què també les polítiques del *desarrollismo* ens han portat a que es centrava en protegir el conductor i els passatgers dels vehicles, però no tant les persones vulnerables de la via, que són els vianants, els ciclistes i els motoristes, doncs, aquí sí que hi ha hagut un canvi de paradigma, liderat pel Servei Català de Trànsit, i que està fent un esforç molt gran, i que cal reconèixer-ho, per protegir les persones més vulnerables de la via.

Però, en tot això, que és l'acció pública, també hi ha un àmbit que s'ha de desenvolupar, que és la mobilitat activa. I la mobilitat activa té dues potes: els vianants i els ciclistes. Catalunya és un país de vianants. Tenim una bona sort. S'ha fet molt esforç en aquest sentit. S'han eixamplat voreres, no només la base, sinó les voreres. S'ha fet pacificació dels centres urbans. Tot i així, estem molt enrere, perquè creiem que potser tenim ciutats molt pacificades, però lo més segur és que no ens atrevim a deixar anar els nostres infants pel carrer sols, no per que els pugui passar alguna cosa per algú, perquè tenim un nivell de seguretat molt alt, sinó pel problema del trànsit. Tenim por que els faci mal un vehicle. Per tant, hi ha un camí a recórrer, però s'ha fet molta feina.

I amb la bicicleta, en l'àmbit urbà també s'ha fet molta feina. I, a més, té uns beneficis sobre la mobilitat: tot el desplegament d'infraestructura viària «ciclable» a

les ciutats pacifica el trànsit, genera una mobilitat més amable i, a més, fins i tot fomenta el comerç de proximitat. A més, tenim fenòmens com el de bicibús, del qual també parlarem en la moció subsegüent, que generen aquesta autonomia per als infants que puguin anar sols en grup, però sense la necessitat d'anar amb els seus pares, a l'escola. I, a més, es genera una cultura de la mobilitat que els fa entendre que poden ser autònoms a una edat molt primerenca per poder anar en una via protegida «ciclable».

També tenim eines de futur com la ciclogística. Les ciutats pateixen moltíssim la logística urbana, basada en magatzems molt buits, en una logística contínua i que genera molta tensió entre vianants, furgonetes i la resta d'usuaris de la via. I aquí la ciclogística és una forma d'exercir aquesta logística urbana més amable.

I també els mateixos drets dels usuaris del cotxe, d'aquells que no poden fer més que utilitzar la moto o el cotxe, perquè no hi ha un bon sistema de transport públic o no tenen la possibilitat d'anar caminant. Perquè si tots els que podem anar en transport públic o tots aquells que podeu utilitzar la mobilitat activa acabem utilitzant el cotxe, ningú pot utilitzar el cotxe.

El que sí que tenim són unes carències històriques en la xarxa «ciclable», que és la interurbana. I aquesta carència històrica de la xarxa interurbana «ciclable» genera poca equitat territorial, perquè ja no és un tema només urbà, no és un tema només de l'àrea metropolitana, perquè hi ha molts pobles a menys de deu quilòmetres de la capital de comarca que es poden comunicar per mobilitat activa. I és un desaprofita ment també de la xarxa «ciclable» que han fet els municipis, perquè queda només tancada en el seu municipi. No creem una xarxa que la interconnecti i aprofiti tot el seu potencial. I, evidentment, no estan generant un dret de la mobilitat activa amb municipis que estan propers.

Per això, la legislatura passada, i cal reconèixer-ho a qui ho va impulsar, el conseller Calvet va impulsar l'estratègia catalana de bicicleta, amb un acord molt ampli de moltes entitats de l'àmbit de la mobilitat, i que és molt reconegut com una bona base de què poden ser les polítiques de la Generalitat. I l'hi reconeixem a qui ho va impulsar.

Ara bé, ha calgut, i això no és casualitat..., que avui fos el dia de la bicicleta i parlem de la bicicleta sí que és casualitat, però això no és casualitat, que ha calgut que hi hagués un conseller d'Esquerra Republicana per impulsar-ho amb una dotació econòmica digna: 100 milions d'euros en tres anys. I està destinada, precisament, i li agraïm que ho enfoqui d'aquesta manera, precisament a aquesta xarxa interurbana que ha de garantir aquesta connectivitat entre xarxes municipals «ciclables» i ha de garantir aquest dret i equitat territorial perquè el dret a la mobilitat activa no només sigui per a aquells que tenim la sort de viure a l'àrea metropolitana. També centrada en els temes d'aparcaments segurs. Perquè els aparcaments de bicicletes són una eina per a la intermodalitat, és a dir, per poder anar a les estacions de tren i poder agafar allà el tren sense necessitat d'anar en motocicleta o amb cotxe. I també destinar-se al cicloturisme. El cicloturisme, el podem veure primer com un element de l'economia, perquè és una forma de turisme molt més amable amb el territori o amb la interacció humana i ambiental, és molt més propera, molt més amable i amb un impacte menys negatiu que el turisme de masses a què estem acostumats, molt més equilibrat territorialment, perquè no està concentrat en focus determinats, sinó que es distribueix àmpliament pel territori i, per tant, és una aposta per l'equitat territorial. Però, a més, és la base que pot donar després una mobilitat quotidiana: les vies «ciclables» turístiques es transformen després en vies de mobilitat quotidiana.

Ara sí, també li demanem una cosa, i ho hem demanat i ho demanem en la moció i ho hem demanat en una proposta de resolució: hem de treballar la igualtat de gènere en la bicicleta. Lamentablement, vivim en una societat masclista, som masclistes; els conductors, els usuaris de la via som masclistes, i s'assetgen viàriament més les dones que els homes. I això no és només que incomodem les dones, fins i tot

en situacions bastant desagradables, sinó que impedeix i limita el dret a la mobilitat de les dones; fa que les dones tinguin una taxa d'ús de la bicicleta més baixa que els homes, tot i que aquest tipus de mobilitat s'adapta molt més a la mobilitat típica que realitzen les dones. Per tant, li demanem que tota aquesta xarxa «ciclable» sigui segura, sigui segregada; realment pugui ser ben il·luminada, perquè generi aquest àmbit de seguretat, tant els aparcaments com les vies «ciclables» segregades.

Agrair al seu departament, a vostè, al seu equip que vulguin impulsar l'estratègia catalana de la bicicleta amb aquest esforç, important, econòmic. I, si us plau, li demanem que ho faci també contemplant els principis que li hem plantejat, els objectius que li hem expressat, però sobretot les prioritats al voltant, especialment, de la mobilitat amb visió de gènere que li hem expressat en aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, per respondre, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernández Olivares.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Rodríguez, moltíssimes gràcies per la seva interpellació, perquè ens dona l'oportunitat també de compartir amb tots i totes vostès, doncs, aquesta aposta política per aquest canvi en una societat que ha de respondre a les necessitats en les que viu, a l'entorn en el que viu i a la realitat que viu, que no és altra que la d'estar vivint en una situació de crisi climàtica. I, per tant, el que ens plantejem és poder aconseguir que en la nostra vida quotidiana hi hagi una manera de moure'ns que sigui, doncs, més saludable, que sigui més sostenible, que també sigui més econòmica i que alhora, doncs, pugui respondre a les nostres necessitats de mobilitat i al context actual que vivim. Ho he compartit amb vostès crec que altres vegades, però és una qüestió que no podem deixar enrere. És a dir, aquest context és una realitat, l'emergència climàtica és una realitat, i, per tant, totes aquelles decisions que prenem les hem de prendre responnent a aquesta realitat.

Per tant, davant d'aquesta situació, la nostra voluntat com a Govern de la Generalitat és, a partir d'aquesta estratègia catalana de la bicicleta, a partir d'aquest document, un document treballat, consensuat de manera molt àmplia, doncs, passar de l'estratègia a l'acció, no?, passar de l'escrit al pressupost, passar de l'escrit a les obres i a la realitat. I és aquí quan, doncs, tenim l'oportunitat de fer la major inversió en vies «ciclables» segures que ha fet el Govern de la Generalitat mai. I aquesta inversió, que és la més gran que ha fet mai el Govern de la Generalitat en vies «ciclables» segures, doncs, són aquests 102 milions d'euros que tenim previstos per tal de desplegar tots aquests gairebé més de sis-cents quilòmetres entre noves vies ciclistes interurbanes i el cicloturisme –aquí sumen gairebé més de sis-cents quilòmetres–, doncs, com a estratègia compartida de la societat del país. Perquè aquesta estratègia de la bicicleta no és només del Govern, no és només de les administracions, no és només de les institucions; també és d'entitats, organismes i empreses adherides que en formen part.

Per tant, aquí jo crec que hi ha una voluntat de fer realitat que la bicicleta pugui ser una opció real per a aquells desplaçaments de radi curt –d'entre deu, cinc quilòmetres– que podem fer en vies interurbanes i que segur que fem sempre que tinguem camins que siguin segurs. Per tant, aquí el que plantejem en aquests 102 milions d'euros són quaranta projectes, que signifiquen prop de 125 quilòmetres de vies «ciclables» arreu de Catalunya. D'aquests projectes, d'aquests quaranta projectes, en tenim en licitació o execució disset d'ells ja, a dia d'avui, per 26 milions d'euros –són trenta-cinc quilòmetres–, i el seu impacte, del total de tots els projectes, d'aquests 125 quilòmetres, és el de treure de la xarxa viària 790.000 vehicles anuals, i això suposa un estalvi en emissions de fins a 1.550 tones de diòxid de carboni. Per

tant, creiem que és una intervenció rellevant i que avancen els dos objectius que ens plantejàvem: la utilització de la bicicleta en desplaçaments quotidians i fer front a aquesta situació d'emergència climàtica en la que ens trobem.

Com els deia, són quaranta projectes, vint-i-cinc de nova infraestructura ciclista, que també inclou la infraestructura per a vianants, i són vint-i-cinc projectes que els fem en corredors de carreteres de la Generalitat; és a dir, quan intervenim en carreteres titularitat de la Generalitat incorporem via ciclista i per a vianants en aquestes intervencions. En tenim onze més que són projectes de nova via ciclista i per a vianants en projectes de millora integral i de pacificació del trànsit i de potenciació del transport públic. Quan intervenim en millores, per exemple, per a carrils de bus ràpid o que fem nous condicionaments de vies, també incorporem, doncs, per defecte, aquestes vies ciclistes. I en tenim quatre més que són de permeabilitat transversal de les infraestructures viàries.

A més a més de les intervencions de noves infraestructures segures, hi ha una altra cosa que ens permet incrementar els radis de l'adhesió del transport públic, de la utilització del transport públic, i una mesura que ens permet ampliar els radis d'aquesta xarxa de transport públic en estacions..., als radis de deu quilòmetres al seu voltant, a més a més de tenir la xarxa segura fins a arribar-hi, és poder tenir llocs segurs on deixar les bicicletes. I és per això que també, en aquesta estratègia per la bicicleta, instal·lem trenta nous bicitancats, bàsicament en estacions de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya o de Rodalies de Catalunya, que tripliquen els que ja tenim instal·lats a dia d'avui. Per tant, crec que també és una aposta, però que el que busca és això; busca que, a més a més de que hi hagin aquestes vies segures per desplaçar-se entre nuclis urbans, també faci que el desplaçament d'aquestes poblacions que estan en un radi d'entre cinc i deu quilòmetres fins a una estació de ferrocarrils pugui ser una opció viable, pugui ser una opció real, sigui una opció bona poder-ho fer també amb bicicleta.

Vostè... Per tant, aquesta és la part de les vies interurbanes, 125 quilòmetres. Reitero que en el desplaçament quotidià creiem que tindrà un impacte rellevant, amb aquesta retirada de 790.000 vehicles de les vies i aquesta reducció d'emissions.

D'altra banda, tenim, doncs, la intervenció en uns 492 quilòmetres en rutes cicloturístiques. Algunes d'aquestes rutes cicloturístiques, en alguns trams també poden ser utilitzades en els desplaçaments quotidians. És a dir que no és només una intervenció que persegueixi només la millora del lleure o la millora de l'activitat turística en aquests entorns, sinó que en alguns casos també es comparteix amb algunes d'aquestes millores de la connexió diària.

Aquí estem parlant, com els deia, de 492 quilòmetres, tretze projectes en licitació o en execució, que van a l'objectiu d'una xarxa de 1.500 quilòmetres cicloturístics en tot el país, a on tenim també nou projectes –dos ja en redacció–, i també jo crec que és interessant remarcar algunes de les rutes, com pot ser la Ruta Mediterrània EuroVelo 8, integrada dins d'una ruta europea, que és l'EuroVelo 8 en aquest cas. O també la Ruta dels Llacs; la Ruta dels Llacs, que forma part també d'un eix que acabarà connectant Lleida amb la Pobla de Segur, i un tram bastant singular amb el Tren dels Llacs, i que pot ser un atractiu tant per la Noguera com el Pallars, un atractiu també de dinamització.

I de tot això, per garantir-ne el desplegament, doncs, creem per primera vegada l'Oficina de la Bicicleta, que està adscrita al Departament de Territori, que té com a objectiu desenvolupar aquestes polítiques, no?; polítiques que ens permetin fer aquest desenvolupament, que permetin la coordinació amb altres departaments en el desplegament d'aquesta estratègia, amb la resta d'administració i, a més a més, en el marc de la Mesa de la Bicicleta.

Per tant, jo crec que amb aquesta aposta aconseguim que la bicicleta pugui ser una solució real en alguns dels desplaçaments quotidians en aquest radi, amb aquesta voluntat de duplicar la quota modal en aquests desplaçaments quotidians, passant

del quatre per cent al vuit per cent. Jo crec que és una bona manera. I, a més a més, doncs, millorem la capacitat de que els ciutadans i ciutadanes puguin tenir aquest dret d'utilitzar-la amb seguretat i comoditat. Per tant, la inversió més gran del Govern de la Generalitat en vies «ciclables» i que serà una realitat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Doncs suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les set del vespre i set minuts.